

TIGHT BINDING BOOK

Total DamageBook

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202325

UNIVERSAL
LIBRARY



ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾ ರು

ತೋಪಲುದಿ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ — ನುಡಿ ೮

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು

(ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ)

ಕೆ. ಕಾಂತಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ

ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಸಂಜೆ
ಉಡುಪಿ

ಈ ನಾಟಕವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿಯಾಗಲಿ ಭಾಗಗಳಿಂದಲಾಗಲಿ
ಅಭಿನಯಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವ ನಾಟಕಸಂಘಗಳು
ಪ್ರಕಾಶಕರ ಅನುಮತಿಯನ್ನು
ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.

Copy of Stage Rights Reserved.

ಸಂಪಾದಕರು
ಕೆ. ಹೊನ್ನಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ
ಸಿ. ವೆಂಕಟರಮಣಾಚಾರ್ಯ



ಶ್ರೀ. ಕೆ. ಕಾಂತಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು.

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು?

‘ಸಿಜದಾಂಪತ್ಯ’, ‘ಸಂಶಯಪಿಶಾಚಿ’, ‘ಕುಶಲವ’, ‘ಪುನರ್ವಿವಾಹ’,

‘ಯೋಗಿಯೊ ಭೋಗಿಯೊ’, ‘ವಿರಾಜಾಯಿ’

ಮೊದಲಾದ ನಾಟಕಗಳ ಕರ್ತರು.



ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಸಂಚದ ಸಂಪಾದಕರು.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ನಾಟಕವು ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಬರುವಾಗ ಅದರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಅದರ ಕರ್ತರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ನವಯುಗ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿತವಾಗಿತ್ತು. ಅದರದೇ ಇದು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕರಣ.

ನೈತಿಕ ಪತನದ ವಿವಿಧ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ಇದು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಇದರ ದೃಶ್ಯಗಳ ಚಲನೆಯು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರ ನಡುವೆ. ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಪ್ರಥಮ ಪರ್ಯಾಯದ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಬೇವಿಕರು ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ವಿರೋಧಿಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗದು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೈರವರ್ತನೆಯೊಡನೆ ಗಲಿಬಿಲಿಮಾಡಿ ಕೊಂಡರೆ ಹೇಗೆ ನೈತಿಕ ಪತನವಾಗುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ವಿದ್ಯೆಯು ಅಹಂಕಾರದಾತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಯಾವ ಅನರ್ಥಗಳು ಸಂಭವಿಸುವವು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾಟಕವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಉಳಿದುದು ವಾಚಕರ ಕೈಯಲ್ಲಿ.

ಉಡುಪಿ
೧-೧೦-೧೯೬೬ }

ಪ್ರಕಾಶಕರು.

ಪಾತ್ರವರ್ಗ

ಪುರುಷ:

ಪ್ರಭಾಕರ---

ಕಥಾನಾಯಕ. ತಂದೆಯಿಂದ ವಂಚಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಿನಿಯಾಗಿದ್ದ ಸುಧೆಯನ್ನು ದುರಾಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ತ್ಯಜಿಸಿ ವಿಲಾಸಿನಿಯಾದ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ವರಿಸಿ ಜೀವನಸುಖವನ್ನೇ ಮಣ್ಣುಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡವ. ನಿಜವಾದ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತು ಹಚ್ಚಿ ಸುಧೆಗಾಗಿ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕಳೆಕೊಂಡವ.

ಮುಕುಂದ-

ಪ್ರಭಾಕರನ ತಂದೆ. ನಿವೃತ್ತ ಸಬ್ ಜಡ್ಜ. ಮಗನನ್ನು ವಂಚಿಸಿ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ವರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲಿಟ್ಟವ.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ತರಾಯ---

ದುಡ್ಡಿಗಾಗಿ ಯಾವ ಕೆಲಸಮಾಡಲೂ ಸಿದ್ಧನಾದ 'ಕುಜಂಟಿ'.

ಯಶವಂತರಾಯ-

ಶೈಕೋರ್ಟ್ ಜಡ್ಜ. ಲೀಲಾವತಿಯ ತಂದೆ

ಕೂರಗ-

ಸುಧೆಯನ್ನು ತಂದೆಯಂತೆ ಸಲಹಿದ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠ ಸೇವಕ.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ-

ಕಾಮುಕನಾದ ಶ್ರೀಮಂತ.

ಬಸಪ್ಪ-

ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಕಡೆಯವ.

ರಮಾನಾಥನ್---

ಯಶವಂತರಾಯನ 'ಫೋಮಿಲಿ' ಡಾಕ್ಟರ್. ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದವ.

ನಾಪುನ-

ಮುಕುಂದರಾಯನ ಮನೆಯ ಅಡಿಗೆಯವ.

ಅರವಿಂದ-

ಪ್ರಭಾಕರನ ಮಗು.

ಗಪೆದಾರ-

ದಾರಿಗ-

ಪ್ರೊಲಿಸ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್---

ಸ್ತ್ರೀ:

ಸುಧೆ---

ಕಥಾನಾಯಕಿ. ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಅವಿವೇಕದ ಫಲವಾಗಿ ಇಡೀ ಜೀವಮಾನವನ್ನೇ ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸತ್ತಾ ತಪ್ಪಪಡುವ ಸಚ್ಚರಿತೆ.

ತುಳಸಿ---

ಸುಧೆಯ ತಾಯಿ.

ಲೀಲಾ---

ಯಶವಂತರಾಯನ ಮಗಳು. ವಿಲಾಸಿನಿ. ಪ್ರಭಾಕರನ ಸತ್ನಿ. ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ.

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು

೧ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಕಾಸರಗೋಡಿನ ಭವ್ಯವಾದೊಂದು ಮನೆಯ ಮನೋಹರ 'ಪೋರ್ಟಿಕೊ'ದಲ್ಲಿ, ನಿವೃತ್ತ ಸರ್ವಜ್ಞ ಮುಕುಂದರಾಯರು ಅರಾಮಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಚುಟ್ಟು ಸೇದುತ್ತಿರುವರು ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವರ ಮಗ ಪ್ರಭಾಕರನು ಬಿ ಎಲ್, ಪಾಸಾದ ನೆಂದು ಮದ್ರಾಸಿನಿಂದ ತಂತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಪ್ರಭಾಕರನು ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಲೆಂದು ತಂದೆಯೊಡನೆ ಹೇಳಲು ಅಂಜುತ್ತಂಜುತ್ತ ಅರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯ ಹಿಂದೆ ಬಂದು ತುಸು ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲುವನು. ರಾಯರು, ದಮ್ಮಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಿಡುವ ಚುಟ್ಟದ ಹೊಗೆಯು ಸುರುಳಿ ಸುರುಳಿಯಾಗಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅದಾವುದೋ ಪ್ರಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯರಾಗಿರುವರು. ಪ್ರಭಾಕರನು ಅರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯ ಎಡಭಾಗಕ್ಕೆ ಸರಿದು ನಿಲ್ಲುವನು. ಮತ್ತೂ ಮುಕುಂದರಾಯರ ದೃಷ್ಟಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ.]

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಬಹಳ ಶಂಕಿಸಿ) ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಲೇ? ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆಯ 'ಶೆಟ್ಟಿ'ನಲ್ಲೇ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತೇನೆ.

ಮುಕುಂದ—(ಘಟನೆ ಬಾಯಿಂದ ಚುಟ್ಟು ತೆಗೆದು ಅರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯ ಎಡ ಭಾಗಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ) ನಿನಗೇನು ಆಗಾಗ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಕೆಲಸ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಕೆಲಸವೇನಿಲ್ಲ, ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ಮಂಗಳೂರಿಗೊಮ್ಮೆ ಬಂದುಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಆಗ್ರಹವಿರು ವುದು. ಅಷ್ಟೆ.

ಮುಕುಂದ—ಅದಕ್ಕೇನು ಇಂದೇ ದಿನ ನೋಡಿರುವೆಯೋ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಂದೇ ತಪ್ಪದೆ ಬರುವೆನೆಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು.

ಮುಕುಂದ—ಯಾರಿಗೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಆಪ್ತ ಮಿತ್ರ ರಬ್ಬರಿಗೆ.

ಮುಕುಂದ—ಮಾತುಮಾರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೋಗಿಬರುವೆನಪ್ಪಾ! ನಿಮಗೇನೇಗ? ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಬರುವೆನು.

ಮುಕುಂದ—(ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೂತು ಚುಟ್ಟುಸೇಡಿ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಪುಸ್ಸನೆ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಭಾಕರನತ್ತನೋಡದೆ) ಹೋಗು! ಹೋಗು! ನನ್ನೊಡನೆ ಕೇಳುವುದೇನನ್ನು? ನಿನ್ನಿ ಚ್ಚಾ ನುಸಾರಮಾಡು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಪ್ಪಾ! ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆನ್ನುವಿರಿ?

ಮುಕುಂದ—ನಾನು ಹೋಗಕೂಡದೆಂದರೂ ನೀನು ಕೇಳುವೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗ ನಿನ್ನಾಧೀನವಿದೆಯೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮತ್ತಾರಾಧೀನವಿದೆ?

ಮುಕುಂದ—(ಪುನಃ ಫಕ್ಕನೆ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಎತ್ತಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ) ಮತ್ತಾರಾಧೀನವಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಬಾಯ್ಕಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕೇ? ಯಾರೊಡನೆ ಈ ನಟನೆಯಿಲ್ಲ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು ನಟನೆ?

ಮುಕುಂದ—(ಚುಟ್ಟಿದ ಕಡೆಯನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಿಳುಟು) ಏನು ನಟನೆಯೇ? ನೀನು ತುಳಸಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದೆ ನಾನು? ನೀನಲ್ಲಿ ಕೇಳುವೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ತುಳಸಿ ಬಾಯಿಯವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೇನಾಯಿತು?

ಮುಕುಂದ—(ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು) ಹೋದರೇನಾಯಿತೇ? ನಾನು ಹೋಗಬಾರದೆಂದ ಮೇಲೆ—ಹೋದರೇನಾಯಿತೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಬಿ. ಎ. ಕಲಿಯುವಾಗ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯವರು ನನ್ನನ್ನು ೨ ವರ್ಷ ತನ್ನ ಮಗನಂತೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಹೊರತು ಅವರು ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರಂತೆ. ನಾನು

ಮುಕುಂದ—(ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ) ಸಂಬಂಧಿಕರಂತೆ! ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಂತೆ ಅದು? ಅವಳೇನು ಸಾಧಾರಣದವಳಲ್ಲ! ನೋಡುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಪಾಪದವಳಂತಿದ್ದಾಳೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮಗನಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸುಮ್ಮನಲ್ಲ ಅವಳು. ಹೆಂಗಸರೇನು ಸಾಮಾನ್ಯ 'ಪ್ಲೇನಿ'ನವರಲ್ಲ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆ ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂಬಂಧ?

ಮುಕುಂದ—ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಕೇಳುವೆನೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮಾವನ ಮಗಳಂತೆ ಅವರು. ಅವರ ತಂದೆಯು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಕೋರ್ಟಿನ 'ಕ್ಲರ್ಕ್'ರಾಗಿದ್ದಾಗ ನೀನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕಲಿತುದಂತೆ. ತಾಯಿಗೆ ಅವರವರ ಬಹಳ ಪ್ರೇಮವಂತೆ.

ಮುಕುಂದ—ಯಾಕೆಲ್ಲ ಈ ಹಳೆಯ ಪುರಾಣ ನಿನಗೆ? ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನೋಡ ಹೋದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದಲ್ಲೊಂದು ಸಂಬಂಧ ಇದ್ದೇ ಇವೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅವರ ಗಂಡ ತಹಸೀಲ್ದಾರ ರಾಮರಾಯರು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ತೀರಿಹೋಗುವ ಮೊದಲು ನೀವೂ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ ರಂತೆ. ನಿಮಗೂ ಅವರಿಗೂ ಸ್ನೇಹಾಚಾರವಿದ್ದಿ ತಂತೆ.

ಮುಕುಂದ—ನಾನು ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅನೇಕರ ಸ್ನೇಹವಿದ್ದಿತು ನನಗೆ. ಆದರಿದ್ದೇನಾಯಿತಂತೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಗುವದೇನು? ಈಗ ಗಂಡ ಸತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಡತನ ಬಂದಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ.

ಮುಕುಂದ—ಸಾಕು, ಸಾಕು ನಿನ್ನ ಮಾತೆಲ್ಲ! ನೀನಿನ್ನು ಆ ತುಳಸಿಯ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಡಬಾರದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅವರು ತಾಯಿಯಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಾಗ ನಾನು ಹೋಗದಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಮುಕುಂದ—ಹೌದು! ಅವಳು ತಾಯಿಯಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮರುಳು ಮಾಡಿರುವಳೆಂಬುದನ್ನು ಬಲ್ಲೆ ನಾನು. ನಿನ್ನನ್ನವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರ ಬಿಟ್ಟು ದೇ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ನನ್ನದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನಾಯಿತೀಗ ಆದರಿಂದ?

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹುಡುಗಿಯರಿರುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯದ ಹುಡುಗ ರನ್ನಿರಗೊಡಿಸಲೇ ಬಾರದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆದರೆ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯವರು ಪ್ರಾಯಸಂದವರಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ಅವಳಿಗೊಬ್ಬಳು ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹುಡುಗಿಯಿಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಾಯದ ಹುಡುಗಿಯಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಯಬಂದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು (ನಡುನಗೆ ಬೀರುವನು)

ಮುಕುಂದ—(ಜಗ್ಗನೆ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದೆದ್ದು) ಏನು ಏನಂದೆ? ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರಾಯಿತೆ? ಯಾರಿಗೆ ಯಾರನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದು? ಆ ಬಡ ತುಳಸಿಯ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದೇ? ಅದಕ್ಕೋ ನಾನೀಗ ನಿನಗೆ ಸಹಸ್ರ ರೂಪಾಯಿ ವ್ಯಯಿಸಿ B. A., B. L. ಕಲಿಸಿದ್ದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾಕಾಗದು? ಗಂಡ ಸತ್ತು ಕಷ್ಟಕ್ಕೇಡಾಗಿರುವ ತುಳಸೀ ಬಾಯಿಯವರಿಗೆ ನಾನೇಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಾರದು? ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರವರು. ಅವರ ಮಗಳು.....

ಮುಕುಂದ—(ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ) ಸಾಕು ಮಾಡು! ತಾಯಿಯ ಗುಣ ವರ್ಣನೆಯೇ ಸಾಕು! ಇನ್ನು ಮಗಳ ಗುಣಗಾನ ಬೇಡ. ವಿಚಾರಹೀನ ತರುಣನನ್ನು ಮಗಳ ಮೂಲಕ ಮರುಳುಮಾಡಿ ತನ್ನ ಬಲೆಯೊಳಗೆಳೆವ ಆ ಮಾನಹೀನ ತುಳಸಿಬಾಯಿ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡು) ಅಪ್ಪಾ! ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಬೈಯಿರಿ. ಆದರೆ

ಮುಕುಂದ—ಆದರೆ ಗೀದರೆ! ನನ್ನಿ ದಿರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ಜಾಗ್ರತೆ! (ಕೈಗಳೆರಡನ್ನೂ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪೋರ್ಟಿಕೋದ ಹಿಂಭಾಗಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಅತ್ತಿತ್ತ ಚಲಿಸುವನು. ಪ್ರಭಾಕರನು ಕ್ರುದ್ಧ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಂದೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೀರಿ ಹೃದಯ ಬಿರಿವಂತೆ ಏರಿಬರುವ ಉದ್ವೇಗವನ್ನು ತಡೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಚಿತ್ತದ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ನಿಂತುಬಿಡುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸಬಿಟ್ಟು) ಅಪ್ಪಾ ನಾನು ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ. ಟೈಸಿಗೆ ಸಮಯವಾಯಿತು. (ಹೊರಡುವನು)

ಮುಕುಂದ—(ಸಮಾಧಾನ ತಳೆದು) ಪ್ರಭಾಕರ, ನಿಲ್ಲ ನಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗು.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ರೋಷದಿಂದ) ಏನು, ಇನ್ನೂ ಹೇಳುವುದಿದೆಯೇ? ಆಗಲಿ ಹೇಳುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಬಿಡಿ!

ಮುಕುಂದ—ಅದೇಕಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು? ಬಾ ಇತ್ತ ಬಾ. (ಸಮೀಪಕ್ಕೆಳೆದು ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ) ಕುಳಿತುಕೋ. (ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರದೊಯ್ದು ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಹತ್ತಿರದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳ ಹೇಳುವನು. ಪ್ರಭಾಕರನು ಕೂತುಕೊಳ್ಳದೆ ಕುರ್ಚಿಯ ಹಿಂಭಾಗ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲುವನು.)

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾಕರ, ನಿನಗೆ ಎಂತೆಂತಹ ನೆಂಟಸ್ತಿ ಕೆಗಳು ಬಂದರೂ ನಾನವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಗಣ್ಯಮಾಡದೆ, ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಪೂರ್ಣ ಮುಗಿಯದೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲಾರೆನೆಂಬ ದೃಢನಿರ್ಧಾರದಿಂದಿದ್ದೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನೂ ಈ ವರೆಗೆ ಕಾದಿದ್ದುದು. ಈಗ ಮುಗಿಯಿತಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆ? ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮದುವೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಡ್ಡಿಯಿರಲಾರದಲ್ಲ?

ಮುಕುಂದ—ಅಂದರೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾನೀಗ ನನ್ನ ಅಂತರ್ಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಬಿ. ಎ. ಕಲಿಯುವಾಗಲೇ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯವರ ಪುತ್ರಿ ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ ಅನುರಕ್ತನಾಗಿದ್ದೆನು. ಅವಳನ್ನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಧಾರ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿರುವೆನು. ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಮುಗಿಯಬೇಕು; ಆಮೇಲೆ ನಿಮಗದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದೆ.

ಮುಕುಂದ—ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರಲ್ಲವೇ ನೀನು ತಿಳಿಸುವುದು! ಅದಂತಿರಲಿ, ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ನಿನಗೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮತ್ತಿನ್ನೇನು ಕಲಿಯಲಿದೆ?

ಮುಕುಂದ—ಮತ್ತೇನೂ ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಗೊತ್ತೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನಿದೆ ಹೇಳಬಾರದೆ?

ಮುಕುಂದ—ಬಾರ್-ಎಟ್-ಲೋ ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಒಮ್ಮೆಯೇ ಉಲ್ಲಾಸಗೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮುಕುಂದ ರಾಯರ ಬರಗುವ ಕುರ್ಚಿಯ ಹಿಂಬದಿಯ ಎಡಭಾಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತು ಪ್ರೀತಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ) ಅಪ್ಪಾ, ನನ್ನನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಿರೇ? ನಿಜವೇ? ಈ ವರೆಗೆ ಆ ಕುರಿತು ಒಂದು ಮಾತು ಕೂಡಾ ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಮುಕುಂದ—ಹೇಳುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿತ್ತು? ಕಾರ್ಯಜಾಣರ ಕಾರ್ಯವೇ ಮಾತು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು, ನೀವೀಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವಿರೇ?

ಮುಕುಂದ—ನಿಶ್ಚಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಿದ್ಧತೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿರುವೆನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ?

ಮುಕುಂದ—ನಿನ್ನ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ -- ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ?

ಮುಕುಂದ---ಬೊಂಬಾಯಿಯ ನನ್ನ ಮಿತ್ರ ರಾಮರಾಯರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದು 'ಪಿ. ಎಚ್. ಒ.' ಸ್ವೀಮರ್ ಕಂಪೆನಿಯಲ್ಲಿ 'ಪೆಸೆಜ್ ಬುಕ್' ಮಾಡ ಹೇಳಿರುವೆನು. ಈ ಪರಿಗೆ ಅವರ ಉತ್ತರ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ನೀನು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು.

ಪ್ರಭಾಕರ---ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳ ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲವೆ?

ಮುಕುಂದ---ಇಲ್ಲ. ರಾಮರಾಯರ ಕಾಗದ ಬಂದೊಡನೆ ನೀನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಾರ ಉಳಿದು ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಡುಗೆ ತೊಡಿಗೆ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಪ್ರಭಾಕರ---(ನಾಚಿ ನೋಡಿ) ಆಯ್ತು ಅವ್ವಾ, ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟೆಯಿದ್ದಂತಾಗಲಿ. ಟ್ರೈನು ಬರುವ ಸಮಯವಾಯಿತು. ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಂತೋಷ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಮಂಗಳೂರಿನ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆ ಹಿಂದೆ ಬರುವೆನು. ಹೋಗುವೆನು. (ಅನಂತಾಶಯದಿಂದ ಹೋಗುವನು)

೨ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಮುಕುಂದರಾಯರು ಯೋಚನಾಮಗ್ನರಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ನಸುನಗುತ್ತಾ]

ಮುಕುಂದ---ಹುಂ, ಅಷ್ಟೆ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದ ಹುಡುಗನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೇ ಹದ್ದಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣವೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು, ಮುಪ್ಪುಸನ್ನನಾದ ಪ್ರಭಾಕರನು, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದ ನಂತರ ಈ ಬಡ ತುಳಸಿಯ ಮಗಳನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಾದರೂ ನೆನಪುವನೇ? ಸಹಸ್ರ ಪರ್ಷ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ ಸಿಗದಂತಹ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಅನಾಥ ಸವಾಗಿ ಬಗೆಲೊಳಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನ ಮಂಡಿಗೆ ತಿಂದು ಕೊಂಡಿರಬಹುದೇ ತುಳಸಿ-ನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲದವಳು! ಅವಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರೀತಿ ರಸವನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮುಕುಂದರಾಯನಲ್ಲ. (ಪುನಃಯೋಚಿಸಿ) ಹುಂ, ಏನು ತಕ್ಕ ತಿರು ವಿವರೀತ ಹಾಸ್ಯ! ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅಕ್ಕರೆ

ಯಿಂದ ಸಲಹೆ ಎದ್ದು ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿ ಹೆಡುಗರನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು. ಅವರ ಕುರಿತು ನಾನಾ ತಿರುಕ* ಸ್ಪಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಆಸರೆ, ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ಪ್ರೇಮಸಂಪರ್ಕ ಮಾತ್ರದಿಂದ, ಸಂಪರ್ಕವೇಕೆ, ಹೊಸ ಮಾತ್ರದ ನೋಟಗಳ ಮಿಲನದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತರುಣಿಯರ ಅಧೀನ ರಾಗಿ, ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ದೂರೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯ ದಿರುವುದು. ಆಹ! ಅವೆಷ್ಟು ಸಂತಪ್ತನಾಗಬೇಕಾ ಪಿತೃಮಾತೃ ಹೃದಯ! ನಾನೀಗ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಉಪಾಯ ಹೂಡದಿದ್ದರೆ, ಆ ಬಿಕ್ಕಾಸಿ ತುಳಸೀ ಮಗಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಜಗಳಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ! ಅದಂತಿರಲಿ. ನಾನೀಗಲೇ ರಾಮರಾಯನಿಗೆ 'ಪೆಸೆಜ್ ಬುಕ್' ಮಾಡಲು ಕಾಗದ ಬರೆಯಬೇಕು. ಬೇಗನೆ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ನೋಡಬೇಕು. ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೆ ಅನನು ಒಂದು ತಿಂಗಳಿರಲಿ.

೩ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಸುಮಾರು ೧೧ ಘಂಟೆ ರಾತ್ರಿ. ಮಂಗಳೂರಿನ ಕದ್ರೆಯಲ್ಲಿಯ, ಚಿಕ್ಕಬಾದರೂ ಚೊಕ್ಕ ಮನೆಯ ಪಡುಬದಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯ ಸುಮಾರು ೧೫-೧೬ ವರ್ಷದ ಪುತ್ರಿ ಸುಧೆಯು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತೆರೆತೆರೆದು ನೋಡಿ ಓದಲಾಗದೆ ಬಿಸಾಡುವಳು. ಆ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆಯಿಂದ ಎದ್ದು, ದೊಡ್ಡದಾದ ಕಿಟಕಿಯ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸರಳುಗಳ ನಡುವೆ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ ತುಸು ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲುವಳು. ಕಡೆಗಣ್ಣಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಬರುವ ನೀರನ್ನು ಸೆರೆಗಿನ ತುದಿಯಿಂದೊರಸಿ ನಿಟ್ಟು ಸಿರಿಟ್ಟು ಪುನಃ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗಾಢಚಿಂತಾಮಗ್ನಳಾಗುವಳು. ಕಣ್ಣೀರು ಬಿಂದು ಬಿಂದುವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಆಗ ಪ್ರಭಾಕರನು ಮೇಲ್ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಕಳ್ಳ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸುಧೆಯ ಕುರ್ಚಿಯ ಹಿಂಭಾಗ ದಲ್ಲಿ ತುಸುಹೊತ್ತು ಚಿತ್ರದ ಗೊಂಬೆ ಮಂತೆ ನಿಲ್ಲುವನು. ಆ ಮೇಲೆ ಶರ್ಟಿನ ಕಿಸೆ ಯಿಂದ ಕರವಸ್ತ್ರ ತೆಗೆದು ಮುಖದಿಂದ ಜಾರಿಬೀಳುವ ಕಣ್ಣೀರ ಬಿಂದುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವನು ಸುಧೆಯು ಧಟ್ಟನೆ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದೆದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಳು]

ಸುಧಾ—ಯಾರು! ನೀವೇ? (ಚಕಿತ ವದನದಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ಸ್ತ್ರೀಸಹಜ ಮಂದ ಹಾಸವನ್ನು ಮಿಂಚಿಸಿ ಸೆರಗಿಂದ ಅತ್ಯವಸರದಿಂದ ಮುಖ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೊರೆಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೌದು. (ತಳಮಳದ ತೆರೆಗಳ ತರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನ ದಿಂದೆಂಬಂತೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ನಗೆಯ ಚಿಕ್ಕಿರೆ ಸೂಸುವನು.)

ಸುಧಾ—(ಫೀತ ಹುಲ್ಲೆಯಂತೆ ಚಂಚಲಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ದಿಕ್ಕು ಗುರಿಯಲ್ಲದೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಧತ್ತ ಹರಿಸಿ ಗೊಂಡಲದಿಂದ) ಅದೇಕೆ ಪುನಃ ಬಂದಿರಿ? ನಾನು ಬಾಗಿಲುಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಪುನಃ ಅದೇ ಕೃತಕ ನಗೆಬೀರಿ ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆಯ ದೀನ ಧೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸುಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೀರಿ) ಇಲ್ಲ ಸುಧಾ! ನಾನು ಬಂದುದು ತಪ್ಪಾಯಿತೆ?

ಸುಧಾ—(ಉತ್ತರವೇನು ಕೊಡುವುದೆಂದು ತೋಚದೆ ಅಪ್ರತಿಭಳಾಗಿ ಆ ಮೇಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆನೋಡಿ) ಒಹೋ, ಅಮ್ಮ ಮತ್ತು ನೀವು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನೇನೋ ಯೋಚನಾಮಗ್ನಳಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಲು ಮರತೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ನೀವೇಕೆ ಬಂದುದು ಪುನಃ? ಘಂಟೆ ೧೧ ದಾಟಿರಬೇಕು. ಹೋಗಿರಿ, ಮಲಗಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಯ್ತು ಹೋಗುವೆನು. ಸುಧೆಯ ಹೃದಯ ಮಥನದಿಂದ ಹೊರ ಸೂಸಿದ ಸುಧಾ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಪಡೆನ ಸುದೈವಿಯಾವ ಈ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಣ್ಣಿ ಗೊತ್ತಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದರಾದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದೋ ನೋಡುವೆನು.

ಸುಧಾ—ಸಾಕು ಮಾಡಬಹುದು ನಿಮ್ಮ ಕವಿತಾಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕವಿತಾಶಕ್ತಿಯೇ? ನನ್ನೀ ಒಣ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉಸಿರಿನ ಸುಳಿವಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಗರುಡ ಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಪಕ್ಕಬಡಿದು ಮೇಲಕ್ಕೇರಿ, ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಪ್ರೇಮದ ಪ್ರಿಯ ಕಲ್ಪನಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಜಾಮವನ್ನಾದರೂ ಕ್ಷಣದಂತೆ ಕಳೆಯದೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆನೇ?

ಸುಧಾ—(ಆರಂಭದ ಕ್ಷೋಭೆಯಲ್ಲಾ ತೊಲಗಿ ಪ್ರಸನ್ನ ಪ್ರೇಮಾವರಿತಳಾಗಿ ನಸುನಗೆ ಬೀರಿ) ಕವಿಯಲ್ಲವಂತೆ! ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಉತ್ತೇಕ್ಷೆಯ ವಿಲಕ್ಷಣತೆ ಬಿಟ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡಬಾರದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಸುಧೆಯ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯ ತಣ್ಣೀರ ಸೇಚನದಿಂದ ತಳಮಳದ ಕೂದಿ ಅರಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿ) ಪ್ರಿಯೆ, ತುಳಸಿಯಮ್ಮನು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಗಲಿಸುವರೆಂದು ನಾನೆಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಃ ಘಂಟಿಯಾದಾಗ ಅವರು, “ಮಲಗುವ ಹೊತ್ತಾಯಿತು; ಪ್ರಭಾಕರ, ಹೋಗು ಮಲಗು. ಸುಧೆಯೂ ಮಲಗಲಿ” ಎಂದೊಡನೆಯೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಯೇ ತಣ್ಣೀರೆರೆದಂತಾಯಿತು. ಅವರು ಎದ್ದು ಹೊರ ಹೋದಾಗ ನಾನೂ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ, ಅನಿಗಾಲವನಂತೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನೆಳಕೊಂಡು ಹೊರಹೋಗಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೋಣೆಗೆ ನಡೆದು ಚಿತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟೆನು. ಸುಮಾರು ೧ ಘಂಟೆ ಸಮಯವನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ ಕಳೆದೆನು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ನಿದ್ರೆಯೇ ಹತ್ತದು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರೂ, ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನಿನ್ನ ಮನೋಹರ ಚಿತ್ರವೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವುದು. ಒಳಗಿಂದೊಳಗೆ ಉತ್ತೇಜಿಸಿ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಳಿಸುವ ಅದಾವುದೋ ವಿಚಿತ್ರ ದ್ರಾವಕವನ್ನು ಮೈಗೆ ಚೆಮ್ಮುಕಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ಮಲಗಲಾರದೆ ಎದ್ದು ಕೂತೆನು. ಅದೂ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಬಂದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆನು. ಹಿಟ್ಟು, ಚೆಲ್ಲಿದಂತೆ ಹಬ್ಬಿರುವ ಬೆಳ್ಳಿಂಗಳು, ಕಡು ಪಚ್ಚೆ ಸೀರೆಯ ಬೆಡಗಿಂದ, ಲಜ್ಜೆಯ ಮೌನದಿಂದ, ಪ್ರಣಯಸಮ್ಮಿಲನಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆದು ನಿಂತಿರುವ ತರುಲತೆಗಳೆಂಬ ಲಲನೆಯರಿಗೊಲಿದು, ಚುಂಬಿಸಿ ಚುಂಬಿಸಿ ನಲಿವ ವಿಟನಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಣಯದ ಬೇಗೆಯಿಂದ, ಅದೆಲ್ಲಿಗೋ ಅಗಲಿ ಹೋಗಿರುವ ಇನಿಯರ ಬಳಿಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಸರಿವ, ಲಜ್ಜೆಯ ಬಿಳಿ ಮುಸುಕಿನ ಪ್ರಣಯಿನಿಯರಂತೆ ತೋರುವ ಹತ್ತಿರಾಶಿ ಮೋಡಗಳು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವೈಶಾಖದ ಕಡು ನೀಲ ಆಕಾಶವು ಗಂಭೀರ ಮನೋಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಶುಕ್ಲ ಸಕ್ಷದ ಸುಧಾಂಶುವು ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತೇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸುಧಾಂಶುವಿನ ಮನೋಹರ ಬಿಂಬದಲ್ಲಿ, ಸುಧಾ, ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನೇ ಕಂಡು, ಉನ್ಮತ್ತನಂತೆ ಅದನ್ನೇ ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣು ನೋಡಹತ್ತಿದೆನು. ಏನೇನೋ ಎಣಿಸಿ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ನಕ್ಕೆನು.

ಸುಧಾ—(ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು) ಪ್ರಿಯ, ಇದೇನು? ಏನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಹೋಗಿರಿ, ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಮಲಗಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯೆ, ಮಲಗಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಚಂದ್ರನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿದಾಗ ಬಾಗಿಲೆಡೆಯಿಂದ ದೀಪದ ಬೆಳಕು ಹೊರ ಬಿದ್ದು, ದೀಪಸ್ತಂಭದ ಸಂಕೇತದ ಬೆಳಕಿನಂತೆ ಮನಸ್ಸನ್ನೊಮ್ಮೆಯೇ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆಳಿಯಿತು. ನೀನೂ ಮಲಗಿಲ್ಲೆಂದು ಬಾಗಿಲ ಸಮಾಪ ಬಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಒಳ ಬಂದೆನು. ಸುಧಾ, ನೀನು ಬಾಗಿಲು ಕೂಡಾ ಹಾಕದೆ, ಒಬ್ಬಳೇ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆದಾವ ಚಿಂತಾಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದೆ? ಅದೇಕೆ ಬೊಟ್ಟುಬೊಟ್ಟಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ? ನನಗೆ ಹೇಳುವವಳು ನೀನೇಕೆ ಮಲಗದಿರುವೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ನನಗಾದರೂ ಚಿಂತೆಗೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ನೀವೇಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾತರಪಡುತ್ತಿರುವುದು? ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಲಂಡನಿಗೆ ಬಾರ್-ಎಟ್-ಲೋ ಕಲಿಯಬೋಗುವ ನೀವೀಗ ಆನಂದೋತ್ಸಾಹದಿಂದಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಪ್ರಿಯೆಯನ್ನಗಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ ನನಗೆ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—(ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿ) ಪ್ರಿಯೆ, ನಿಮಗೆ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಗಂಡು ಹೃದಯಗಳ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಂದರೆ?

ಸುಧಾ—ಅಂದರೆ, ಗಂಡು ಪ್ರೇಮವು, ಪರ್ವತ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಒಮ್ಮೆಯೇ ವಿಸರೀತ ನೆರೆಯಾಗಿ ಹರಿದು, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಡಿ ಅನಂತರ ಬತ್ತಿ ಬರಿದಾಗಿ ಯಾವ ಗೊಡವೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳದಿರಬಹುದು. ಪರಂತು ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಪ್ರದರ್ಶನಾಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ತಟಗಳ ನಿರ್ಬಂಧ ದೊಳಗೆ ಇಳಿತ ಭರತನರಿಯದೆ ಒಳಗಿಂದೊಳಗೆ ಕುಲುಕುಲು ಕುದಿದು ಸದಾ ನೀರವವಾಗಿ, ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಹರಿಯಬೇಕದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಸಸುನಕ್ಕು) ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಹಸಿಹನಿಯಾಗಿ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೇ?

ಸುಧಾ—ಇನ್ನು ಕೆಲದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನೀವೆಲ್ಲಿಯೋ ನಾನೆಲ್ಲಿಯೋ? (ಉಕ್ಕಿಬಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ಅದೇಕೆ ಹಾಗನ್ನುವೆ? ನನ್ನೇ ಸ್ಥೂಲಕಾಯವು ನಿನ್ನಿಂದ ಅದೆಷ್ಟು ದೂರವೇ ಇರಲಿ, ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಆನು ರಕ್ತವಾಗಿರದಿರುವುದೇ?

ಸುಧಾ—ದೂರವೂ, ಕಾಲವೂ ಏಕಿತ್ಯ ಪರಿವರ್ತನಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲವೇ ಪ್ರಿಯ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಂಶಯ ಬೇಡ ಸುಧಾ! ನಾನು ನಿನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕೂಟ್ಟಂತೆ, ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವೊಂದಿದ್ದರೆ, ಒಂದೇ ವರ್ಷದೊಳಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗದಿರಲಾರೆನು. ಎಷ್ಟೊಂದು ದೂರ ಹೋಗಿ ವಾಸಿಸಿದರೂ, ಎಂತಹ ಕಾಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನ ಹೃದಯಪಟದ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಮೂರ್ತಿಯು ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಾಸಲಾರದು ಸುಧಾ!

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯ, ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗಲಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? (ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ತುಂಬಿ ಬರುವ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಕರವಶ್ಚದಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿ ಬರಿಸಿ) ಕಣ್ಣೀರ ಧಾರೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನೇಕೆ ತರಿಯುವೆ ಸುಧಾ? ನಿನ್ನ ಹೃದಯವೆಷ್ಟು ಬೆಂದು ಬೇಗುದಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆನು; ಅಂತಹ ಬೇಗೆಯೇ ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನೂ ಸುಡುತ್ತಿರುವದೆಂದು ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಿನಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು.

ಸುಧಾ—(ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರಿಸಿ) ಪ್ರಿಯ, ರಾತ್ರಿ ಬಹಳವಾಯಿತು. ಹೋಗಿರಿ, ಮಲಗಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು? ನಿನ್ನ ಬೆಂಪರಲವೆ ಮಲಗುವುದು? ಸುಧಾ, ನಿನ್ನ ಸವಿನುಡಿಯ ಮಧುವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದಷ್ಟೂ ನನ್ನ ತೃಷೆಯು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಅನ್ನ, ನೀರು, ಸಿದ್ಧಿ, ಆರಾಮದ ಗೊಡವೆಯೆಲ್ಲದೆ ಅಹರ್ನಿಶಿ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸಲ್ಲಾಪಿಸುತ್ತಾ ಕಾಲಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ತೋರುವುದು. ನಿನ್ನ ಸಂಪರ್ಕ ಪ್ರಕಾಶರಹಿತ ಜೀವನವು ಕಳೆಗುಂದಿ ನೀರಸವೆನಿಸುವುದು.

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯ, ವಿಪರೀತತೆಯರ ಆರಂಭವು ವಿಷಮದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಹೊಂದ ಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ

ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗಿ ಬನ್ನಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾವು ಜತೆ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಪ್ರೇಮದೇರಕ ದಿಂದೊಂದುಗೂಡಿ ಅನಂದದಿಂದ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನ ನಡೆಸುವ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯೆ, ವೈಶಾಖ ರಾತ್ರಿಯ ಬೆಳ್ಳಿಂಗಳ ತಂಪಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಉರಿ ಮಸಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಹೃದಯವು ನಿನ್ನ ಸಂಕರ್ಪ, ಸಲ್ಲಾಪ ಸಲಿಲ ಸೇಚನದಿಂದ ತಣಿದು ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಸುಧಾ, ಪುನಃ ನನ್ನನ್ನು ಅಗ್ನಿ ಕೊಂಡಕ್ಕೆ ದೂಡಲಿಳಿಸುವೆಯಾ?

ಸುಧಾ—(ಕೌತುಕಗೊಂಡು) ಪ್ರಿಯ, ಇದೇನನ್ನುವಿರಿ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ಅನ್ನುವುದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೇ? ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಾರೆನು.

ಸುಧಾ—(ಒಮ್ಮೆಯೇ ತಳಮಳಗೊಂಡು) ಆಗದಾಗದು; ಎಂತಹ ಆವೇಗ ದಲ್ಲಿಯೂ ವಿವೇಕಗಿಟ್ಟು ನಡೆಯಬಾರದು ಪ್ರಿಯ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರೇಮದುಬ್ಬರವು ವಿವೇಕದ ತಟದೊಳಗೆ ಹರಿಯುವುದೇ ಪ್ರಿಯೆ? ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅವಿವೇಕವಾದರೂ ಏನು? ನಾವಿಗಲ್ಲೇ ಸತಿ ಪತಿಯರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ ಸುಧಾ? ವಿವಾಹ ವಿಧಿಯೆಂಬುದು ಬರಿಯ ಬಾಹ್ಯಾಡಂಬರಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ವಿವಾಹವಾಗದೆ ನಾವು ಸತಿಪತಿಯರಂತಿರುವುದು ತೀರಾ ಅವಿವೇಕವಲ್ಲವೇ? ಮತ್ತೆದು ದೊಡ್ಡ ಅಪವಾದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗದೇ? ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಕುರಿತು ಜನರು ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಬಲ್ಲರೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಜನರೇನೇ ಹೇಳಲಿ, ಎಂತಹ ಅಪವಾದವೇ ಬರಲಿ, ಇಡೀ ಲೋಕವೇ ಜೇಕಾದರೆ ಮುನಿದು ಬೀಳಲಿ, ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಲೆಯೊಡ್ಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿರುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಏಕೆ ಭೀತಿಗೊಳ್ಳುವೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—(ಸುಮ್ಮನಿರುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇಕೆ ಸುಮ್ಮನಾದೆ ಸುಧಾ? ಇನ್ನು ನಾನು ನಾಲ್ಕೈದು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನಗಲಿ ಬಹುದೂರ ಹೋಗುವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಾಣುವುದೆಂದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ನಂತರ. ಆ ಮೊದಲೊಮ್ಮೆ.....

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯ, ನಾನು ಸದಾ ನಿಮ್ಮವಳೇ ಆಗಿರುವಾಗ ಅದೇಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಾತರ ಪಡುವಿರಿ? ನಾವೆಷ್ಟು ಯಥಾರ್ಥ ಹೃದಯಿಗಳಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನೊಡೆದು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ನಡೆದರೆ ನಮಗೇನೇ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲವೇ? ನಿಮ್ಮಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಹೃದಯವೂ ಸಂತಪ್ತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—(ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ) ಆದರೆ—ಆದರೆ ಎಂಬ ಸಂದೇಹವು ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ ಸುಧಾ? ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ನೀವಂತಹ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬಾರದು. ನೀವೇ ನನ್ನ ಜೀವನ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗಿರುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಅಪನಂಬಿಕೆಯೇ? ಆದರೆ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮತ್ತೂ ಆದರೆಯೇ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಿಯ, ನಿಮಗಷ್ಟು ಕಟುವಾದ ಆ ಶಬ್ದವನ್ನೇ ನಾನಿನ್ನೆತ್ತಲಾರೆನು. ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವೂ ಮಾನವೂ ಎಲ್ಲವೂ ನೀವೇ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಮನೋರಥವನ್ನು ಸಲಿಸುವೆಯೇ ಸುಧಾ? ಅದಾವುದೋ ದುರ್ದಮನೀಯ ಉತ್ತೇಜನವು ನನ್ನ ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಶರೀರವನ್ನು ಧರಗುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಕಡಿವಾಣ ಕಡಿದು ಚಿಗಿದೋಡುವ ಕೊಬ್ಬಿದ ಕುದುರೆಯಂಥಾಗಿರುವುದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು. ಕ್ಷಮಿಸು, ಸುಧಾ ಕ್ಷಮಿಸು. ಒಮ್ಮೆ ನಿನ್ನ ಸಂಯೋಗ ಸುಖವಿತ್ತು ನನ್ನೀ ಮನದ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನಿಳಿಸು. ಆ ಮೇಲೆ ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ತೆರಳುವೆನು.

ಸುಧಾ—ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ಪ್ರಿಯ? ನನ್ನನ್ನು ಜನಾಪವಾದದ ಸಿಲುಕಿ ಗೇರಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿರುವಿರಾ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬರಬಾರದೆಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಡುವೆನು ಪ್ರಿಯ; ಒಂದೊಮ್ಮೆಗೆ ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಗೇರಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವಾಗ ನಿನಗಾ ಚಿಂತೆಯೇಕೆ?

ಸುಧಾ—ನನಗೇನು ಚಿಂತೆ? ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವೂ, ಮಾನವೂ ನೀವೇಯೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ನಿನ್ನಂತಹ ಪ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ನಾನೇ ಧನ್ಯನು. ನಾನೆಲ್ಲ ಹೋದರೂ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೇನೇ ಇರುವುದು. ನಮ್ಮ ಬೃರ ಮಾನವು ವರಸ್ಪರ ಸಮ್ಮನ್ನೇ ಹೊಂದಿರುವ ಸೂತ್ರಲ್ಲದೆ ಇತರ ಜನರನ್ನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಯಾವ ಭೀತಿಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಸುಧಾ—ನಿಮ್ಮ ಕುರಿತು ನಾನಾವ ಭೀತಿ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿಲ್ಲೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ ನಲ್ಲವೇ? (ಧಾರೆಗಟ್ಟಿ ಹರಿವ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸರಗಿಂದ ಬರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇಕೆ ಮತ್ತೂ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುವೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ಎಷ್ಟೊಂದು ತಡಕೊಂಡರೂ ಅದೇಕೋ ಕಣ್ಣೀರು ಧಾರೆಗಟ್ಟಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಾಯಶಃ ನನ್ನಿಂದಲೇ ಬರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೇವೆ ಪಡೆಯಲೆಂದೋ ಏನೋ. (ಹತ್ತಿರಬೋಗಿ ಕರವತ್ತದಿಂದ ಸುಧೆಯ ಕಣ್ಣೀರೊರಸುವನು)

ಸುಧಾ—(ನಸನಕ್ಕು) ಸಾಕು, ಸಾಕು ದೂರ ಸರಿಯಿರಿ. (ಜೂಡುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾಸೂಚ್ಯನೇ ಸರಿಯುವುದೇ ನೀನೂ ಬರುವೆಯಾ? ಬಾ, ಬಾ, ಸುಧಾ. (ಕೈಹಿಡಿದು ಪ್ರೇಮಗೀತ ಹಾಡುತ್ತಾ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದನು)

೪ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಅಮ್ಮರಾಯ ಯೋಚನಾ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವನು]

ಅಮ್ಮತರಾಯ—‘ಉದ್ಯೋಗಂ ಪುರುಷ ಲಕ್ಷಣಂ’ ಎಂದು ನಾಡಿನ ಬೊಂದು ನೀತಿವಾಕ್ಯ. ಆದರೆ ಇವನ್ನು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆಗಿನ ಯಾವ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಈಗಿನ ಸಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಬೀಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ‘ಸತ್ಯಂ ವದ ಧರ್ಮಂ ಚರ’ ಎಂಬ ನೀತಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ಯ, ಮತ್ತು ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಅವನ ಗತಿಯೆಂದರೆ ‘ಗುರಬ ಕೋಲು’ ಇಲ್ಲವೇ ‘ಗಟ್ಟಾಸು’. ಅದಿರಲಿ, ‘ಸತಿಗೆ ಪಾತಿ ವ್ರತಸೂ ಭೂಷಣಂ’ ಎಂಬೀ ಮಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ. ಇದೇನು ಈ

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಬಿದ್ದೀತೆ? ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು 'ಸತಿಗೆ ಸತೀವ್ರತವೇ ಭೂಷಣಂ' ಎಂದು ಜೇಂಚ್ ಮಾಡ್ಲೇ ಬೇಕು. ಈಗ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತಿನ ಹಣೆ ಬರಹ ನೋಡಿ. 'ಕೃಷಿತೋ ನಾಸ್ತಿ ದುರ್ಭಿಕ್ಷಂ' ಅಂತೆ. ಹ ಹ! ಈಗ ನಮ್ಮ ಕೃಷಿಕರಲ್ಲಿ ಸುಭಿಕ್ಷೆ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಈಗ 'ಕೃಷಿತೋ ಜಾಸ್ತಿ ದುರ್ಭಿಕ್ಷಂ' ಹೀಗೆಯೇ ನೋಡಿ, 'ಉದ್ಯೋಗಂ ಪುರುಷಲಕ್ಷಣಂ' ಎಂಬ ನಾಣ್ಯದಿಯನ್ನು ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ 'ನಿರುದ್ಯೋಗಂ ಪುರುಷಲಕ್ಷಣಂ' ಎಂದು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗಿಂತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ನಾನೂ ಬಹು ಪಕ್ಷ ಈ ಸಾಲಿಗೆನೇ ಸೇರಿರುವನೆನ್ನಿ. ಆದರೆ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಇಂಗೆಂತು ಅಪೇರಿಕಗಳಂತೆ ಊಟದ ಗತಿ ತೋರಿಸುವವರೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರಕ್ತಿಯೂ ಅವರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯಲಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೆ? ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬದುಕಬೇಕಲ್ಲ! ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬದುಕುವುದೆಂದರೆ ಏಜೆನ್ಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹಾಗೆ ಅಗ್ಗದ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳಿಗೆ ಅಗ್ಗದ ಏಜೆಂಟಿ ನಾನು. ನಾನೊಂದು ಏಜೆನ್ಸಿ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಏಜೆನ್ಸಿ ಈ ಏಜೆನ್ಸಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸೇಕಡಾ 99.9 ಇನ್ಸೂರೆನ್ಸ್ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳೇ. ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಬರ್ಬತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಒಂದು ಫಾಯಿಡೆಯ ಕೇಸು ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮುಕುಂದ ರಾಯರೆಂತೆ. ರಿಟಾಯರ್ಡ್ ಸಬ್ ಜಡ್ಜ್ ರಂತೆ. ಅಸಾಮಿಯೇನೋ ಕಾಸು ಬಿಡುವದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ನನ್ನಿಂದ ಅವರಿಗೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಗುಪ್ತ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಸಹ ಇದೇ ಸಂದರ್ಭವೆಂದು ಗಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೆಲಸವಾದ ಮೇಲೆ ರೂಪ್ಯಾ 500 ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲಸವನ್ನೇನೋ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಇನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೋ? ಸುಧೆಯನ್ನು ಯಾರಾದರೊಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಫೇಟೋ ತೆಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಂತೆ. ಯಾರ್ಯಾರ ಅನ್ನ ತೆಗೆಯುವ ಕೆಲಸವಿದು. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ನಿರ್ವಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಕೆಲಸ. ಏನಾಗುವುದೋ ನೋಡುವ. (ಹೋಗುವನು)

೫ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಮಂಗಳೂರಿನ ಕದ್ರಿಯ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯ ಮನೆಯ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧೆಯು, ಅಗತಾನೆ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಪೇಡೆಯು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಪಾರ್ಸಲೊಂದನ್ನು ಒಡೆದು ಅದರೊಳಗೆ ಪ್ರಭಾಕರನ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ ಅತ್ಯಾನಂದಪಡುವಳು. ಅಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಪ್ರಭಾಕರನು ಬರೆ ದಿರುವ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದುವಳು. ಅಗ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯು, ಮಹಾ ವಿಸತ್ತಿಗೊಳಗಾಗಿ ಕಂಗೆಟ್ಟವಳಂತೆ ತಳಮುಳಗೊಂಡು ಸುಧೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ತಲ್ಲಿನತೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾಕರನ ಪತ್ರವನ್ನೇ ಓದುತ್ತಾ ಅನಂದಿಸುತ್ತಿರುವ ಸುಧೆಯನ್ನು ಧುರಧುರನೆ ನೋಡುತ್ತಾ ತುಸು ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲುವಳು. ಅ ಮೇಲೆ ಕರ್ಕಶವಾಗಿ]

ತುಳಸಿಬಾಯಿ—ಸುಧಾ, ನೀನು ಬಹಳ ಆನಂದದಿಂದಲೇ ಇರುವೆಯಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಹೌದಮ್ಮಾ, ನನಗಿಂದು ಅತ್ಯಾನಂದದ ದಿನ. ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಗಳಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರ ಭಾವಚಿತ್ರವು ಇಂದಿಗ ನನಗೆ ದೊರೆತಿರುವುದು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಪ್ರೇಮಪೂರ್ವಕವಾದ ಪತ್ರವೂ ಇರುವುದು. (ಪ್ರಭಾಕರನ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಮೇಜಿಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಅದರ ಆವರಣದ ಕಾಗದತೆಗೆದು) ಅಮ್ಮಾ ನೋಡು, ಎಷ್ಟು ಚಂದವಾಗಿ ಕಾಣುವರವರು! ಫಕ್ಕನೆ ಅವರನ್ನು ಹಿಂದುವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? 'ಪಕ್ಕಾ' ಧೊರೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿರುವ ರಲ್ಲವೇ?

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ಎಂತಹ ಅವಿನೇಕನಾಡಿದೆ? ಪ್ರಭಾಕರನೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಹೋದನೇ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ತನ್ನ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನಿನಗೊಪ್ಪಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಕಾಗದದಲ್ಲವರು ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ಬರೆದಿರುವರು.

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ಸಾಕು ಮಾಡಿನ್ನಾ ಪ್ರಭಾಕರನ ಮಾತು! ಈಗ ನನು ಗೊದಗಿರುವ ಉಭಯ ಸಂಕಟದಿಂದ ನಾವು ಪಾರಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ನೀನೆಂದಿಗೂ ವಿಚಾರಗೆಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವಳಲ್ಲೆಂಬ ನಂಬಿಗೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಸ್ವತಂತ್ರವನ್ನು ನೀನೇ ರೀತಿ ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸುವುದೇ? ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಗತಿಯೇನು? ನಮ್ಮ ಮಾನವನ್ನು ನಾವು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಅದೇಕಷ್ಟು ಸಂತಾಪಪಡುವೆ? ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುವರೇ? ಇದೋ ಈ ಕಾಗದವನ್ನೋದು. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವಿದೆಯೆಂದು.....

ತುಳಸಿ—ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಅದನ್ನೇ ಮಾತಾಡುವೆಯಾ? ನಾವು ಮಾನ ಹೀನರೆಂದಾದ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೇನು?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಅವರ ಪ್ರೇಮದುಬ್ಬರದ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ವಿಚಾರ ವಿವೇಕದ ತಳಬಿಟ್ಟು ತೇಲಿಹೋಗದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ಪ್ರೇಮಸಂಯೋಗ ತೃಷೆಯು ಬಾಯ್ತೆರೆದು ಬರುವಾಗ, ನಿಗ್ರಹದ ನಿಷ್ಕುರತೆಯಿಂದದನ್ನು ನಿರಾಲಿಂಗಿಸುವುದು ತರುಣಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅಸಹನೀಯವಾಯಿತು. ಅದೆಲ್ಲ ವಿಮುಖವಾಗಿ ಅನ್ಯಾಶ್ರಯಪಡೆವುದೋ ಎಂಬ ಭೀತಿಯೂ ಹಿರಿದಾಯಿತು.

ತುಳಸಿ—ಆಗ ಅದಾಯಿತು, ಇದಾಯಿತೆನ್ನುವವಳು ಈಗೇನು ಮಾಡುವೆ?

ಸುಧಾ—ಮಾಡುವುದೇನು? ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವೆನು.

ತುಳಸಿ—ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ನಮ್ಮ ಮಾನವಂತೂ ಉಳಿವ ಉಪಾಯವೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಗುಜುಗುಜು ಮಾತಾಡತೊಡಗಿರುವರೆಂದು ಕೊರಗ ಹೇಳಿದ.

ಸುಧಾ—ನಾನೇನು ಮಾಡುವುದಮ್ಮಾ ಅದಕ್ಕೆ?

ತುಳಸಿ—ಏನು, ನೀನೇನು ಮಾಡುವುದೇ? ಒಂದಿಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೇ ನಿನಗೆ? ಪ್ರಭಾಕರನೂ ತೀರಾ ತಿಳಿಗೇಡಿಯಾಗಿ ಹೋದನೇ? ಎಂತಹ ಪ್ರಮಾದವಾಗಿ ಹೋಯಿತು! ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನೊಟ್ಟಿರಬಿಟ್ಟುದೇ ತಪ್ಪು.

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನದೇನು ತಪ್ಪು? ತಪ್ಪು ನನ್ನದು. ಅವರ ಪ್ರಣಯವೇಗದ ಸೆಳತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಮತಿಗಿಟ್ಟು ವರ್ತಿಸಿದವಳು ನಾನು. ಅವರು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಾಕಲಾರರಮ್ಮಾ.

ತುಳಸಿ—ಅವನಿಚ್ಛೆ ಎಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಸುಧಾ? ಅವನ ತಂದೆ ಮುಕುಂದ ರಾಯರು ಮೊದಲೇ ನಮ್ಮ ವಿರೋಧಿಯಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಾನಾ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸಿರುವರು. ಈಗಂತೂ ಅವರಿಗೆ ಬಾಯಿಯೇ ಸಾಲದು.

ಸುಧಾ—ತಂದೆಯಂತಿರಲಿ, ಇಡೀ ಲೋಕವೇ ವಿರೋಧಿಸಿದರೂ ಅವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗದಿರಮ್ಮ.

ತುಳಸಿ—ನಿನಗಿಷ್ಟು ಮಯಸ್ಸಾದರೂ ಲೋಕಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಶಿಶು ನೀನು. ಮಾನಹೀನಳಾಗಿ, ನೀತಿ ಭ್ರಷ್ಟಳಾಗಿ, ಸಮಾಜ ಭಹಿಷ್ಕೃತೆಯಾಗುವ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಭಾಕರನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆ?

ಸುಧಾ—ನನಗಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಾ ಅವರ ಪತ್ರವನ್ನು ನಿನಗೊಮ್ಮೆ ಓದಿ ಹೇಳಲೇ?

ತುಳಸಿ—ಹೌದಾದು ಪತ್ರ! ವಿಲಾಸತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಡು ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಪತ್ರ ಬರೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವನು ಮನೆಮಾರು, ಆಸ್ತಿ ಬದುಕು, ಬಂಧುಬಳಗ, ಜಾತಿನೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತ್ಯಜಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ ಬೇಕಾಗಿ ಬರುವಾಗ ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಗುವುದು.

ಸುಧಾ—ಛ! ವೃಥಾ ಏಕೆ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಸಂದೇಹಪಡುವೆ ಅಮ್ಮಾ! “ಸುಧಾ ಒಂದೆರಡು ಸಲವಾದರೂ ನಿನ್ನ ನೆನವರಿಕೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡದ ದಿನವಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗಾಗಿಯೇ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವೆಯೋ ಏನೋ! ಪುನಃ ಬಂದು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಸೇರುವ ದಿನಗಳನ್ನೆಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಬರೆದಿರುವರಮ್ಮ ಅವರು.

ತುಳಸಿ—ಏನೇ ಬರೆದಿರಲಿ, ಅದರಿಂದ ನಮಗೀಗ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?

ಸುಧಾ—ಅಂದರೆ?

ತುಳಸಿ—ಅಂದರೆ, ವಿವಾಹದ ಮೊದಲು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ನೀನು ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದುರಾಚಾರಿಣಿ. ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿ ದೂರೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಜಾತಿಬಹಿಷ್ಕಾರ ನಿಶ್ಚಯ.

ಸುಧಾ—ಅವರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡ ರಾಯಿತಲ್ಲವೇ?

ತುಳಸಿ—ಆಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ವಿವಾಹಮಾಡುವವರಾದರೂ ಯಾರು?

ಸುಧಾ—ನಾವಿಬ್ಬರೇ ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರಾಯಿತು. ಮತ್ತೇನಾಗಬೇಕು?

ತುಳಸಿ—ಬಂಧುಬಳಗ, ಜಾತಿ ಮತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ನೀವಿಬ್ಬರೇ ಸುಖ ವಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಸುಧಾ—ವಿನಾಹವೆಂಬುದು ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮಾನುಬಂಧವಲ್ಲವೇ? ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದುಗೂಡಿ ಸುಖವಾಗಿ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದರೆ ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಲೀ, ಬಂಧು ಬಳಗಕ್ಕಾಗಲಿ ಆಗುವ ಹಾನಿಯೇನು? ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೀತಿಯೇನು? ಪ್ರೇಮದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಲ್ಲದೆ ಶುಷ್ಕ ವಿನಾಹ ವಿಧಿಯೇ?

ತುಳಸಿ—ನಿಂದೆಗಾಗಿಯೇ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನವೃಂದದ ನಾಲಿಗೆಯು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಹೃದಯದೊಡನೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕವಿಟ್ಟು ಸುಧಾ? ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದ ಅವಿವೇಕದಿಂದ ನೀನು ನಿನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕಡಿದುಕೊಂಡಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಮುಂದೇನು ಮಾಡುವುದೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು!

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಅವಿವೇಕವನ್ನು ನಾನೊಪ್ಪುವೆನು. ಆದರೆ ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ನನಗೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ತೆರಳಲಿದ್ದ ಅವರ ಅತ್ಯಾಗ್ರಹದಿಚ್ಛೆಯನ್ನು ನಾನು ಸಲಿಸ ದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದೇನು ಮಾಡುವರೋ ಎಂಬ ಭೀತಿಯಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸಿ ವಿವೇಕಗಟ್ಟು ನಡೆದೇನಮ್ಮಾ. ತಪ್ಪಾಯಿತು, ತಪ್ಪಾಯಿತಮ್ಮಾ ಕ್ಷಮಿಸು. ಕಳೆದ ೨ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವರ ಸಂಸರ್ಕದಲ್ಲೇ ಕಠಿಣ ಮನೋನಿಗ್ರಹದಿಂದಿ ರಲಿಲ್ಲವೇ ನಾನು? ನವತಾರುಣ್ಯ ಪ್ರೇಮದ ಉತ್ತೇಜಕತೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರ ಅಭ ಯದ ಒತ್ತಾಯದಲ್ಲಿ, ಹೃದಯವನ್ನೇ ಕಲಕಿ ಕರಗಿಸಿಬಿಡುವ ಪ್ರಣಯ ವಾಗ್ಧರಿಯ ಸೆಳೆತದಲ್ಲಿ ಅಚಲ ನಿಗ್ರಹದಿಂದಿರುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತಮ್ಮಾ. ನನಗೆ! ಅದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ತಪ್ಪಿಬಿದ್ದೆನು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಗತಿಯೇ ಇಲ್ಲವೇ? ನಾನು ಸದಾ ದುರಾಚಾರಿಯೇ? ಅಮ್ಮಾ ಸಮಾಜದ ಮಾತಂತಿರಲಿ. ಹೆತ್ತ ಕರುಳಲ್ಲವೇ ನಿನ್ನದು? ನೀನೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ನಿಷ್ಕರಳಾಗುವುದೇ?

ತುಳಸಿ—(ತುಂಬಿ ಬಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿ) ಮಗೂ, ನಾನು ನಿಷ್ಕರಳೇ? ನೀನೆಷ್ಟು ನಿರ್ದೋಷಿಯೂ, ನಿರ್ಮಲಚರಿತಳೂ ಇರುವೆಯೆಂದು ನಾನರಿಯೆ? ಆದರೆ, ಸುಧಾ, ಕಟುಕ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕನಿಕರದ ಹೃದಯವಾಗಲಿ, ಉದಾರ

ಮನಸ್ಸಾಗಲಿ ಇರುವುದೇ? ನೀನಿನ್ನು ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ಪತಿತೆ, ದುರಾಚಾರಿಣಿ, ಬಹಿಷ್ಕೃತೆ.

ಸುಧಾ—ಅನ್ನಾ, ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನೇ ಆಗಿರಲಿ. ಹೆತ್ತ ಮಾತೆ ಮತ್ತು ಕೈಹಿಡಿದ ಪ್ರಾಣನಾಥನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಲೆಯೆಂಬ ಸಮಾಧಾನವು ನನಗಿದ್ದರೆ ಸಾಲದೇ?

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ನಾನು, ನೀನು ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾಕರ, ಈ ಮೂವರೇ ಆಗಿ, ಇತರರೊಡನೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಜೀವಿಸಲಾಗುವುದೇ? ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೂ ನಾವು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೆಂದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಅದರ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಳೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಅನ್ನಾ, ಅವರು ಬಾರ್-ಎಟ್-ಲೋ ಕಲಿತು ಬಂದೊಡನೆಯೇ ನಾವು ಮೂವರೂ ಈ ಊರನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ ವಾಸಿಸುವ. ಅವರು ವಕಾಲತಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸದಿರರು.

ತುಳಸಿ—ಅದೇನಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು ಸುಧಾ. ಅದರೆ ಆ ಮೊದಲೇಗಿ ಏನು ಮಾಡುವುದು?

ಸುಧಾ—ಯಾವುದಕ್ಕಮ್ಮಾ?

ತುಳಸಿ—ಜನ ನಿಂದೆಯನ್ನು ನಾವು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ನಮ್ಮ ಕೆಲಸದ ಕೊರಗನು ಏನೋ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದನು.

ಸುಧಾ—ಆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ನನ್ನೊಡನೆತ್ತ ಬಾರದಮ್ಮಾ. ನನ್ನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಹೋದರೂ ಆ ರಾಕ್ಷಸೀ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನೆಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪಲಾರೆನು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾದರೂ ಏನಮ್ಮಾ?

ತುಳಸಿ—ಸಮಾಜವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರಹಾಕದಂತಾಗುವುದು.

ಸುಧಾ—ಅದು ಹೇಗೆ? ಈಗಲೇ ಜನರಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಿರುವುದೆಂದಿ ಯಲ್ಲ ನೀನು?

ತುಳಸಿ—ಜನರೇನೆಂದರೂ ಬಹಿಷ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರುಜುವಾತು ಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಬೇಡ ಬೇಡ, ಆತ್ಮದ್ರೋಹಮಾಡಿ, ಸಮಾಜದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಹಾಕಿ, ಜಾತಿ ಬಹಿಷ್ಕಾರದಿಂದ ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಪಡೆವ ಜಾತಿಯೂ ಮಾನವೂ ನಮಗೆ ಬೇಡ.

ತುಳಸಿ—ಹಾಗಾದರೆ ನಮಗೆ ಜಾತಿ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ನಿಶ್ಚಯ ಸುಧಾ.

ಸುಧಾ—ನನ್ನ ಜಾತಿ, ನೀತಿ, ಮಾನ, ಪ್ರಾಣವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಪತಿ. ಸಮಾಜವು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಲಿ, ಜನರು ಏನೇ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ನನಗೇನು?

ತುಳಸಿ—ನಿನ್ನ ಪತಿಗಾಗಿಯೇ ನೀನಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸುಧಾ—ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಅವರು ಸರ್ವಥಾ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಾರರು.

ತುಳಸಿ—ಅವನು ಹೇಳಿರುವನೆಂದುದಲ್ಲ ಸುಧಾ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜವು ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿ ನೀನು ಜಾತಿ ಭ್ರಷ್ಟಳೆಂದಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗದಂತೆ ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಮುಕುಂದ ರಾಯರು ದೊಡ್ಡ ಆತಂಕವನ್ನೊಡ್ಡುವರು. ಆಗ ಅವನು ಉಭಯ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಏನುಮಾಡುವನೆಂದು ಹೇಳಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನಾ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುವುದು.

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ಅವರಿಗಾಗಿ ಯಾವ ತ್ಯಾಗವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧಳಿರುವಾಗ, ಅವರು ನನಗಾಗಿ ಎಂತಹ ತ್ಯಾಗಕ್ಕಾದರೂ ತಯಾರಾಗದಿರುವರೇ?

ತುಳಸಿ—ಸ್ತ್ರೀಯರಷ್ಟು ತ್ಯಾಗಶೀಲರು ಪುರುಷರಲ್ಲ ಸುಧಾ.

ಸುಧಾ—ಅವರು ಎಲ್ಲ ಪುರುಷರಂತಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ತುಳಸಿ—ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಿಯು ಇತರರಂತಲ್ಲೆಂಬ ವಿಶ್ವಾಸ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಆದರೆ ಪುರುಷರು ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿರುವುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪ.

ಸುಧಾ—ಅವರು ಈ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೇಕಾಗಬಾರದಮ್ಮಾ?

ತುಳಸಿ—ಅದೇ ನನಗೇಕೋ ಬಲು ಸಂದೇಹ.

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ ನಾನೇನೆಂದರೂ ನಿನ್ನ ಸಂದೇಹವೇ ತೊಲಗದು. ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೇನೇ ತಿಳಿಸಿ, ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆಯೇ ನಡೆಯಲು ನೀನೊಪ್ಪುವೆಯಲ್ಲ?

ತುಳಸಿ—ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಅವನೇ ಆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀನದಕೊಪ್ಪುವೆಯಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಒಪ್ಪುವೆನು. ಅವರಿಗಾಗಿ ನಾನು ಮಾಡದ ತ್ಯಾಗವಾದರೂ ಯಾವುದಿದೆ? ನಾನೀಗಲೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಲೇ?

ತುಳಸಿ—ಆಯ್ತು ಸುಧಾ, ಈಗಲೇ ಬರೆ.

(ಸುಧೆಯು ಕಾಗದ ಬರೆಯ ತೊಡಗುವಳು)

೬ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಮುಕುಂದ ರಾಯನು ಮಂಗಳೂರಿನ ಉರ್ವ ಮೈದಾನಿನಲ್ಲಿಂದೆಡೆ ಅಮೃತ ರಾಯನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವನು.]

ಮುಕುಂದ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋದನಪ್ಪ ಆ ಅಮೃತರಾಯ! ನಾನು 'ಎಡ್ವಾನ್ಸಾಗಿ' ಹಣಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಈಗಿನ ಯಾವ ಏಜೆಂಟರನ್ನಾದರೂ ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತಲ್ಲ! ಆದರೆ ಇವ ಹಾಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿ ಕೈಲೈಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೊರತು ನಾನೂ ಅವನಿಗೆ ಮುಂಗೈಗೆ ಜ್ವಲ್ಲ ತಾಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ರೂ. 500 ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಆಶೆ ಗಾಗಿಯಾದರೂ ಬಾರದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ನೋಡುವ. (ಪುನಃ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡುವಾಗ ಅಮೃತರಾಯನು ಬರುವನು)

ಮುಕುಂದ—ಅಮೃತ, ಏನಾಯಿತು? ಕೆಲಸವಾಯಿತೆ?

ಅಮೃತ—ಅವಳು ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದರಲ್ಲವೆ ಕೆಲಸವಾಗುವುದು?

ಮುಕುಂದ—“ನಾನು ಪ್ರಭಾಕರನ ಆಪ್ತಮಿತ್ರ. ತುಂಬಿದ ಗರ್ಭಿಣಿ ಪ್ರಿಯತಮೆಯ ಭಾವಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ತೆಗಿಸಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ ಆತ” ಎಂದು ನೀನು ಹೇಳಿಲ್ಲವೇ?

ಅಮೃತ—ಹೇಳಿದೆ. ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳು ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ತುಳಸಿಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲವೇ?

ಅಮೃತ—ಅವಳು ಜುಗುಪ್ಸೆಗೊಂಡು ಸುಧೆಯನ್ನು ಅವಳಷ್ಟಕ್ಕೇನೇ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹತ್ತು ಮಾತಾಡಿದರೆ ಅವಳಿಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಒಂದು ರಬ್ಬ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಮುಕುಂದ—ಹಾಗಾದರೆ ಸುಧೆಯ ಭಾವಚಿತ್ರ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೇ?

ಅನ್ಯತ—ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಯ ವರೆಗೆ ಆ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶೆಯುಂಟಾಗಿದೆ.

ಮುಕುಂದ—ಅದು ಹೇಗೆ ರಾಯರೆ?

ಅನ್ಯತ—ಸುಧೆಯು ಈಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಮುಕುಂದ—ಮತ್ತೆಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ?

ಅನ್ಯತ—ಹೆಂಗುಸರ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ.

ಮುಕುಂದ—ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಗುವುದು ಹ್ಯಾಗೆ?

ಅನ್ಯತ—ನೀವು ಅವಸರ ಮಾಡಬಾರದು. ಕೆಲದಿನ ಕಾಯಬೇಕು. ಕೂಡ್ಲೆ ಕೂಡ್ಲೆ ಕೆಲಸವಾಗುವುದೆಂದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ?

ಮುಕುಂದ—ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕಾಯುವುದು? “ಸುಧೆಯು ದುರಾಚಾರಿಣಿ, ಈಗ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ವೈಭಿಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ಅವಳ ಕುಟುಂಬದ ಮೇಲೆಯೇ ಜಾತಿ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ತುಳಸಿಯ ಮನೆಯು ಅನೇಕ ದುರಾಚಾರಿ ತರುಣರ ಆಶ್ರಯವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬರೆದರೂ ಪ್ರಭಾಕರನು ನಂಬುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಉಪಾಯ ದಿಂದಾದರೂ ಆತನನ್ನು ನಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದೋ ಎಂದು ನೋಡುವ ಆತುರ ಹಿಡಿದಿದೆ ನನಗೆ.

ಅನ್ಯತ—ಅವನೇನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ ನಿಮಗೆ?

ಮುಕುಂದ—‘ಸುಧೆಯು ಎಂಥವಳೇ ಇರಲಿ, ನಾನವಳ ಹೊರತು ಇತರ ರಾರನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬರೆದಿರುತ್ತಾನೆ.

ಅನ್ಯತ—ಹಾಗಾದರೆ ನೀವೇ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡು ವುದೇನು?

ಮುಕುಂದ—ಭಾವಚಿತ್ರದಿಂದ ನನ್ನ ಕೆಲಸವಾಗುವದೆಂಬ ವಿಶ್ವಾಸವು ನನಗಿದೆ.

ಅನ್ಯತ—ಹೇಗೆ?

ಮುಕುಂದ—ನೀವು ಕೆಲವು ತರುಣರು ಸುಧೆಯ ಒಟ್ಟಿರುವ ಭಾವಚಿತ್ರವೊಂದು ನನಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ದೊರೆವಂತಾದರೆ ನನ್ನ ಕೆಲಸವಾಗುವುದು.

ಅನ್ಯತ—ಅದಕ್ಕೀಗ ಅಷ್ಟೊಂದು ಅವಸರವೇನು? ಸುಧೆಯು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಯಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತಮೇಲೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನೋಡಬಹುದು.

ಮುಕುಂದ—ಅವಸರವಿದೆ. ಹ್ಯಾಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜ ಯಶವಂತರಾಯರು ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಅವರ ಮಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನಾನು ಬೇಗನೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರವರು. ಅದು ಹೊರತು ಅಂತಹ ನೆಂಟಿಸ್ಟಿಕೆ ನಮಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಿಗಲಾರದು.

ಅನ್ಯತ—ಯಶವಂತರಾಯರ ಪುತ್ರಿ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನೇ?

ಮುಕುಂದ—ಹೌದು, ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು ಅವಳ ಹೆಸರು?

ಅನ್ಯತ—ಅವಳು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಎಫ್. ಎ. ವರೆಗೆ ಕಲಿತವಳಲ್ಲವೇ? ಬಹಳ ಹೆಸರು ಹೋದವಳು.

ಮುಕುಂದ—ಹಾಗೆಂದರೆ?

ಅನ್ಯತ—ಹ್ಯಾಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜರ ಮಗಳಲ್ಲವೇ? ಮೋಟರ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದೇ ಗೊತ್ತು ನನಗೆ. ಆದಂತಿರಲಿ ಮುಕುಂದರಾಯರೇ, ಅವಳಿಗಿಂತ ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಸುಧೆಯನ್ನೇ, ಪಾಪ, ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರಾಗದೇ? ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಸ್ನೇಹಾಚಾರವಿದ್ದು, ಅವನು ಅವಳ ಹೊರತು ಇನ್ನಾರನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಡಿರುವಾಗ ನಿಮಗೇನಪ್ಪ ಅದರಲ್ಲಿ?

ಮುಕುಂದ—ಹಂ, ನನಗೇನಪ್ಪ ಅದರಲ್ಲಿ! ನನ್ನ ಮಗ ಆ ದುರಾಚಾರಿಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದೇ?

ಅನ್ಯತ—ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಭಾಕರನೇ ಕಾರಣನಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ಏನು ಪ್ರಭಾಕರನು ಕಾರಣನೇ? ಸಾಕು ಸಾಕು, ನನ್ನೊಡನೆ ಆ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ! ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಂಗಾರದಂತಹ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿ ಬಗಲೊಳಗೆ ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಆ ತುಳಸಿ ಹೂಡಿದ ತಂತ್ರ ಈಗ ಅವಳಿಗೇನೇ ಬಡಿಯಿತು. ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಲಿ ಅದರ ಫಲ!

ಅನ್ಯತ—ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರಭಾಕರನು ಆ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೇನು? ಬೇರೆ ಹುಡುಗಿಯರಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ಲೀಲಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯೇನು? ಬಹಳ ರೂಪವತಿ, ಬಿ. ಎ. ಕಲಿತವಳು. ಅದು ಹೊರತು ಯಶವಂತರಾಯರು, ರೂ. ೧೦,೦೦೦ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪ್ರಭಾಕರನು 'ಬಾರ್-ಎಟ್-ಲೋ' ಕಲ್ಪು ಬಂದೊಡ ನೆಯೇ ಸಬ್‌ಜಡ್ಜ್ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೇ ನೆಂಟಸ್ತಿ ಕೆ ಇನ್ನಾವುದು?

ಅಮ್ಮತ—ನೆಂಟಸ್ತಿ ಕೆಯೇನೋ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆದು. ಆದರೆ.....

ಮುಕುಂದ—ಸಾಕು, ಸಾಕು! ಆ ವಿಚಾರ ಕೇಳಲು ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕರೆಯಿಸಿದುದಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡುವಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಅಮ್ಮತ—ಪಾಪ, ನಿರ್ದೋಷಿ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕೆಡಿಸುವ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲವೇ ಮುಕುಂದರಾಯರೇ?

ಮುಕುಂದ—ಸಾಕು ನಿಮ್ಮ ಸಂಭಾವಿತತನವೆಲ್ಲ! ಇನ್ನೇನು ಕೆಡಿಸುವುದು ಕೆಟ್ಟು ಮೂರು ದಿನವಾದ ಮೇಲೆ?

ಅಮ್ಮತ—ಅಲ್ಲ, ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗನು ಅವಳನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾದರೆ ಅವಳ ಸುಖಕ್ಕೇನೂ ಕೊರತೆ ಬಾರದಲ್ಲವೇ? ಮತ್ತೇನಾಗಬೇಕವಳಿಗೆ? ಜಾತಿಗೆ ಬೆಂಕಿಹಾಕಲಿ. ಈಗ ಯಾರಿಗಿದೆ ಜಾತಿ?

ಮುಕುಂದ—ಏನು, ನನ್ನ ಮಗ ಆ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗುವುದೇ? ನಾನು ಪ್ರಾಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಿರುವ ವರೆಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ತುಳಸಿ, ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ತಿನ್ನ ಬೇಕು! ಅವಳ ಮಗಳು ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಅಲೆದು 'ಬಿಕ್ಕೆ' ಬೇಡುವಂತಾಗಬೇಕು!

ಅಮ್ಮತ—ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯವರು.....

ಮುಕುಂದ—ನೀನೀಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಡುವಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಖಂಡಿತ ಹೇಳು! ಈ ಒಣರಗಳೆಯೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ನಿನಗೆ? ನಿನ್ನಿಂದಾಗ ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹಿಡಿಯಬೇಕು.

ಅಮ್ಮತ—ಈಗವಳು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಕೆಲಸವೇನೂ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳುವ. ಆದರೆ ಯಾಕೆ ಪಾಪ ಅಂತ.

ಮುಕುಂದ—ಅಮ್ಮತ, ನೀನೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ರೂಪಾಯಿ ಐನೂರು ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಮರೆತಿಯಾ?

ಅನ್ಯತ—(ಕೂಡಲೇ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು) ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೊಡುವಿರಾ?

ಮುಕುಂದ—ನೀನು ಕೆಲಮಂದಿ ತರುಣರೊಂದಿಗಿರುವಂತೆ ಸುಧೆಯ ಭಾವ ಚಿತ್ರ ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ೫೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ರೂಪಾಯಿ ೫೦೦ ಸಿಗದೆ ನೀನು ಭಾವಚಿತ್ರ ಕೊಡುವುದೇ ಬೇಡ.

ಅನ್ಯತ—ಹಾಗಾದರೆ ಭಾವಚಿತ್ರ ತಂದುಕೊಡುವುದು ನನಗೆ ಸಂದಿತು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪರಿಚಯಸ್ಥರಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ನರ್ಸೊಬ್ಬಳಿಗೂ ನನಗೂ ಸ್ನೇಹಾಚಾರವೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಸುಧೆಯು ಇಂದು ನಾಳೆ ಹೆರಬಹುದಂತೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ೧೫ ದಿವಸ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮುಕುಂದ—೧೫ ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆಯಾದರೂ ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆಸಿಕೊಡುವುದು ನಿಶ್ಚಯವೇ?

ಅನ್ಯತ—ಅದು ನಿಶ್ಚಯ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಸಂದೇಹವೇ ಬೇಡ. ಈಗ ಒಂದು ೧೫ ರೂಪಾಯಿಯಾದರೂ ಖರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕು.

ಮುಕುಂದ—ಹದಿನೈದಲ್ಲ, ಇಪ್ಪತ್ತು ತೆಗೆದುಕೋ. ನಿನ್ನ ನಂಬಿಗೆ ನನಗಿದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆಸುವಿ?

ಅನ್ಯತ—ಯಾವ ನೆವದಿಂದಾದರೂ, ಕಡೆಗೆ ದಾಕ್ತರಳಿಗೆ ಲಂಚಕೊಟ್ಟು ದರೂ, ನಾನೂ ನನ್ನ ಮಿತ್ರ ಸವೀನನೂ, ಸುಧೆಯ ಸಮೀಪನಿಂತು, ನಾನು ಅವಳಿಗೆ ಕಿತ್ತಳೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಡುವಂತೆಯೂ, ಸವೀನನು ಅವಳ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡುವಂತೆಯೂ ನಟಿಸಿ ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆಸಿತರುವ ಕೆಲಸ ನನ್ನದು. ಆ ಕುರಿತು ಇನ್ನು ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಯೋಚನೆಯೂ ಬೇಡ.

ಮುಕುಂದ—ನೀನು ಮಾತುಕೊಟ್ಟೆಯೆಂದರೆ ತಪ್ಪುವುದಿದೆಯೇ? ಇಗೋ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊ (ರೂ. ೨೦ ಕೊಟ್ಟು) ಆದರೆ, ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕೆಲಸಮಾಡ ಬೇಕು. ಭಾವಚಿತ್ರ ಹಿಡಕೊಂಡು ಕಾಸರಗೋಡಿಗೆ ಬಾ.

ಅನ್ಯತ—ಆಯ್ತು ನಾನೀಗ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.

೭ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಸುಧೆಯು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕೂತು, ಮುಕುಂದರಾಯನು ಬಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ಪ್ರಭಾಕರನ ಪತ್ರವೆಂದು ಅವಸರದಿಂದ ಒಪ್ಪಿದೋದಿ ಕ್ರೋಧ ಸಂತಾಪಭರದಿಂದ ಅದನ್ನು ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಹರಿದು ಬಿಸಾಡುವಳು. ಅನಂತರ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಎಡ ಮುಂಗೈಯಿಟ್ಟು ಅಂಗೈಯ ಹೆಚ್ಚಿಟ್ಟು ಮತ್ತು ತೋರ್ಬಿಟ್ಟುಗಳೆಡೆಯಿಂದ ಹಣೆಯ ನೊತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಸೆರಗಿಂದೊರಿಸಿದಷ್ಟೂ ಹರಿದುಬರುವ ಕಣ್ಣೀರ ಧಾರೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಸಂತಾಪದ ಪ್ರತಿಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವಳು. ತುಳಸಿಬಾಯಿಯು ಸುಧೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಳು]

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ನಿನಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡುವುದೊಂದೇ ಕೆಲಸವೇ? ಮಗು ಕೂಗಲಾರಂಭಿಸಿ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಾಯಿತು! ನೀನೇನು ಮಗುವನ್ನು ಮೊಲೆ ಕೊಡದೆ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿರುವೆಯಾ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ ಕ್ಷಮಿಸು, ನನಗೆ ಮಗು ಅಳುವುದು ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ತುಳಸಿ—ಕೇಳುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕೂತು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿರುವುದೊಂದೇ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಸುಧಾ, ನೀನು ಇದೇ ರೀತಿ ನಡೆದರೆ ಬದುಕುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಸುಧಾ—(ಒಮ್ಮೆಯೇ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸೆರಗಿಂದೊರಿಸಿ ಗದ್ದದ ಕಂಠಳಾಗಿ) ಅಮ್ಮಾ ನಾನಿನ್ನೂ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೇ? (ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಅಳುವಳು)

ತುಳಸಿ—(ಕಡೆಗಣ್ಣುಲಿ ತುಂಬಿ ಬಂದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಫಕ್ಕನೆ ಒರಸಿ) ಸುಧಾ.... (ರುದ್ಧ ಕಂಠಳಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಾಗುವಳು.)

ಸುಧಾ—(ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ತುಳಸಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಪಾದಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು) ಅಮ್ಮಾ, ನನಗಿನ್ನು ಗತಿಯಿಲ್ಲ! ನಾನಿನ್ನು ಭಿಕ್ಷಾರಿಣಿ! ದುರಾಚಾರಿಣಿ!! ವೃಥಾಚಾರಿಣಿ!! ನೀನು ನನ್ನ ಯೋಚನೆ ಬಿಟ್ಟು ಮಾವನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿರಮ್ಮಾ! ಈ ಪಾಪಿಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತು ನೀನು ಪಟ್ಟ ಸುಖ ಸಾಕು! ಇನ್ನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಾಡು ನೋಡಮ್ಮಾ!

ತುಳಸಿ—(ಸುಧೆಯನ್ನೆತ್ತಿ) ಸುಧಾ, ನೀನೇನು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವೆ ನೀಗೆ ಅಳುವುದಕ್ಕೆ? ನಿನಗಿಂದೇನಾಯಿತು? ಎಂತಹ ವಿಸತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನೀನೇ ಇಂದೀಗ ಧೃತಿಗಟ್ಟು ಈ ರೀತಿ ಹಲುಬಲು ಕಾರಣವೇನು?

ಸುಧಾ—ಕಾರಣವೇನೆನ್ನಲಮ್ಮಾ! ನನ್ನ ಜೀವನದ ಆಶಾತಂತುವು ಕಡಿಯಿತು. ಅಮ್ಮಾ ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ಆಶೆಬಿಡು. ನಿನಗೆ ಮಗಳೇ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೋ. ಮಾವನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿರು.

ತುಳಸಿ—ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡುವೆ ಸುಧಾ? ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದೇ? ನಿನ್ನ ಗತಿಯೇನು? ನಿನ್ನ ಎಳೆಗೂಸಿನ ಪಾಡೇನು?

ಸುಧಾ—ನಾನು ಪಾಪಿನಿ, ಕಳಂಕಿನಿ, ಹೆತಭಾಗಿನಿ. ನನ್ನ ಗತಿ ಇನ್ನೇನಾದರೇನು? ಪಾಪಿನಿಯ ಪಾಪಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಪಾಪಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಕೂಸಿನ ಪಾಡೇನಾದರೇನು?

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ಇದೇನು? ನೀನಿಂದು ಇಷ್ಟೊಂದು ನಿರಾಶೆಪಡಲು ಕಾರಣವೇನು?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಇನ್ನೇನದರಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚುಮರೆ? ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೋರ್ವ ಹುಡುಗಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆಯಂತೆ. ಅವರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ವಿವಾಹವಾಗುವುದಂತೆ.

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!! (ಆವೇಗದಿಂದ ಮಾತಾಡಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುವಳು)

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಇಂದಿನವರೆಗೆ, ಎಷ್ಟೊಂದು ಹರಿದರೂ ಮತ್ತು ಒಸರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೀರ ಬುಗ್ಗೆಯು ಈಗ ಒಮ್ಮೆಯೇ ಬತ್ತಿಹೋಗಿರುವುದು. ನನಗಿನ್ನು ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ವ್ಯಥೆಯಿಲ್ಲ, ಸಂತಾಪವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನೀನೂ ದುಃಖಪಡಬಾರದಮ್ಮಾ!

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ನೀನಿನ್ನೇನು ಮಾಡುವೆ? ನಿನ್ನ ಮಗುವಿನ ಗತಿಯೇನು? (ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಳು.)

ಸುಧಾ—(ಸರಗಿಂದ ತುಳಸಿಯ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿ) ಅಮ್ಮಾ, ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ಮತ್ತು ಮಗುವಿನ ಯೋಚನೆಬಿಡು. ನೀನು ಮಾವನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿರು.

ತುಳಸಿ—(ಸರಗಿಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿಕೊಂಡು) ನಾನಿನ್ನು ಸುಖವಾಗಿರುವುದೇ? ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದೇ? ಕುಟುಂಬಿಕರು ದೂರೀಕರಿಸಿದರೂ, ಸಮಾಜವು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದರೂ, ಜನರು ನಾನಾಪರಿ ನಿಂದಿಸಿ ಭಂಗಿಸಿದರೂ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೊಪ್ಪದ ಮಾತೃಹೃದಯವು ಇನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದೆ ಮಗು? ಹೆತ್ತ ಕರುಳಲ್ಲವೆ ಅದು? ಒಮ್ಮೆಗೆ ಇಡೀ ಲೋಕವೇ ಮುನಿದು

ಬಿದ್ದರೂ, ಘೋರ ನರಕವೇ ದೊರೆಯುವುದಾದರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನದು ಕೈಬಿಡ ಬಲ್ಲದೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ಕ್ಷಮಿಸಮ್ಮಾ ಕ್ಷಮಿಸು! (ಪುನಃ ಕಾಳ್ಕಿರಗಿ) ನಿನ್ನ ಹೃದಯದ ಪರಿಯನ್ನರಿಯದೆ, ಆಗಾಗಿನ ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಕರವಚನಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಕುರಿತು ನಾನಾದುರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಮ್ಮಾ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಅನರ್ಥವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ತುಳಸಿ—(ಪುನಃ ಹಿಡಿದಿತ್ತಿ) ನಿನ್ನದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಸುಧಾ. ನಿನ್ನಂತಹ ತರುಣಿಯರಾದರೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಪ್ಪು ನನ್ನದು. ಆ ಪ್ರಭಾಕರನ ಮಾತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅವನನ್ನು ನಿನ್ನ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಿರಬಿಟ್ಟುದೇ ನಾನು ಮಾಡಿದ ದೊಡ್ಡ ಅವಿವೇಕ.

ಸುಧಾ—ಅದಾರ ಅವಿವೇಕವೇ ಇರಲಮ್ಮಾ. ಆ ಕುರಿತನ್ನು ಮಾತಾಡಿ ಫಲವೇನು?

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ಪ್ರಭಾಕರನು ವಿಲಾಯಿತಿಯಿಂದ ಯಾವಾಗ ಬರುವನು? ಅವನು ಊರಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಅವರು ಯಾವಾಗ ಬಂದರೆ ನಮಗೇನಮ್ಮಾ? ಅವರಿನ್ನು ಊರಿಗೆ ಬಂದರೇನು ಬಾರದಿದ್ದ ರೇನು?

ತುಳಸಿ—ಸುಧಾ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಮುಕುಂದರಾಯರ ಕೆಲಸ. ಅವರು ಮೊದಲೇ ನಿನ್ನ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾಕರನ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಬದ್ಧ ವಿರೋಧಿಯಿದ್ದರು. ನಮ್ಮನ್ನು ನಾನಾ ರೀತಿ ನಿಂದಿಸಿ ಹೀನೈಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನೀನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಸತ್ತಬರೆದು ನೋಡು. ಅವನು ಮುಕುಂದರಾಯರಂಥಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗ.

ಸುಧಾ—ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಲಿ ಕೆಟ್ಟವರಾಗಲಿ ನಾನಿನ್ನವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯಲಾರೆನು.

ತುಳಸಿ—ಅದೇನು ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ಅದೇನೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದೇ? ನಾನು ಕಳೆದ ೬ ತಿಂಗಳಿಂದ ಬರೆದ ಕಾಗದ ಎಷ್ಟಾದೀತಮ್ಮಾ? ಅದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕಾದರೂ ಅವರ ಉತ್ತರ ವಿದೆಯೇ? ಇನ್ನೂ ನಾನವರಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುವುದೇ? ಎಂಥವಳಿಗಾದರೂ ಒಂದು ಅಭಿಮಾನವೆಂಬುದಿಲ್ಲವೇ?

ತುಳಸಿ—ಕದೆಯ ಸಲ ಒಮ್ಮೆ ಬರೆದು ನೋಡು ಸುಧಾ. ಈಗ ವಿಪತ್ತಿ ಗೊಳಗಾಗಿರುವವರು ನಾವಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಎಂತಹ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಅಪಮಾನಗಳನ್ನಾದರೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು.

ಸುಧಾ—ನಾನಿನ್ನು ಅನರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಕಾಗದ ಬರೆಯಲಾರೆನು.

ತುಳಸಿ—ನೀನು ಬರೆಯದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಬರೆ. ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸು. ಮಗುವಿನ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಬರೆ.

ಸುಧಾ—ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದಲ್ಲ ಗಂ ಸಲ ಬರೆದಿರುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಬರೆಯುವುದರಿಂದೇನು ಫಲವಮ್ಮಾ? ಮಗುವಿನ 'ಫೋಟೋ' ಕೂಡಾ ಕಳುಹಿಸಿದುದಲ್ಲವೇ?

ತುಳಸಿ—ಅವನು ಯಾವಾಗ ಊರಿಗೆ ಬರುವನಂತೆ ಸುಧಾ? ಮುಕುಂದ ರಾಯರು ಏನೆಲ್ಲಾ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ? ಎಲ್ಲಿದೆ ಅವರ ಕಾಗದ ನೋಡುವ?

ಸುಧಾ—ಬೇಡಮ್ಮಾ, ನೀನವರ ಕಾಗದವನ್ನೋದುವುದು ಬೇಡ. ನಾನೋದಿದುದೇ ಸಾಕು. ನಾನದನ್ನು ಅಕ್ಷಣ ಹರಿದು ಬಿಸಾಡಿರುವೆನು.

ತುಳಸಿ—ಅದರಲ್ಲವರು ಏನೇನು ಬರೆದಿರುವರೆಂದಾದರೂ ಹೇಳಬಾರದೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಹೇಳಲೇ ಬೇಕೇ? ನೀನದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳ ಬಲ್ಲೆಯಾ?

ತುಳಸಿ—ಏನು ಹೇಳುವೆ ಸುಧಾ? ನೀನು ತಾಳಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ನಾನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆನೆ? ನಿನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೃದುವಾದುದು ನನ್ನ ಹೃದಯ?

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆನ್ನು ಅಸಹನೀಯವಾದ ಯಾತನೆಯು ಲೋಕದಲ್ಲಾವುದೂ ಇರಲಾರದು. ಮಗುವೊಂದಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ

ತುಳಸಿ—ಸಾಕು, ಸಾಕು ಮಾತು ಸುಧಾ. ಆ ನೀಚ ಮುಕುಂದನು ಏನೆಲ್ಲಾ ಬರೆದಿರುವನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸು.

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಅವರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಊರಿಗೇನೇ ಬಾರದೆ, ನೆಟ್ಟಗೆ ಮದ್ರಾಸಿಗೆನೇ ಹೋಗುವರಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ, ಯಶವಂತರಾಯರ ಪುತ್ರಿ ಲೀಲಾ ವತಿಗೂ ಅವರಿಗೂ ಇದೇ ಬರುವ ಕ್ರಿಸ್ತವಸ್ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗುವು

ದಂತೆ. ಮಾನಗೆಟ್ಟು, ಸಮಾಜ ಬಹಿಷ್ಕೃತರಾಗಿರುವ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಅವರ ಮಗನನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿ ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಶೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಆ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಇನ್ನಾದರೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಂತೆ. ಬುದ್ಧಿಹೀನ ತರುಣರ ತಲೆಗೆಡಿಸಿ ಮೋಸದಿಂದ ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಲೆಗೆಳೆವ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪಾಡೇನೆಂಬುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನಗಂಡು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಂತೆ.

ತುಳಸಿ—ಹಾ ನೀಚಾ! ನರಸಿಶಾಚಿ! ಎಂತಹ ಹೃದಯ ಸಿನ್ನದು ದುರುತ್ತಾ! ಹಾ ಸುಧಾ! (ದೀರ್ಘ ಶ್ವಾಸಬಿಟ್ಟು) ಸುಧಾ!! ಸುಧಾ!!! (ಬಿದ್ದು ಬಿಡುವಳು)

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ!! (ತುಳಸಿಯು ಮೈಹಿಡಿದು ಕುಲುಕುವಳು. ತುಳಸಿಯು ನಿಶ್ಚೇತನ ರಾಗಿರುವಳು) ಅಯ್ಯೋ! ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ!! (ಪುನಃ ಮೈ ಕುಲುಕಿ ತುಳಸಿಯು ಮತ್ತೂ ನಿಶ್ಚೇತನಳಾಗಿಯೇ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು) ಕೊರಗ! ಕೊರಗ!! ಕೊರಗ!!! ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಾ. ಬೇಗ ತಾ. (ಕೊರಗನು ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಒಂದು ಲೋಟಿಯಲ್ಲಿ ನೀರುತಕ್ಕೊಂಡು ಓಡಿಬರುವನು. ಸುಧೆಯು ತುಳಸಿಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರುಚುಮುಕಿಸಿ ಸೆರಗಿಂದ ಒರಸುವಳು ತುಳಸಿಯು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುವಳು.)

ತುಳಸಿ—(ಮೆಲ್ಲಗೆ) ಸುಧಾ!

ಸುಧಾ—ಅಮ್ಮಾ, ಮಾತಾಡಬೇಡ, ಸುಮ್ಮನಿರು. ಕೊರಗ, ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ ಬಾ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸುವ (ಇಷ್ಟರೂ ತುಳಸಿ ಯನ್ನೆತ್ತಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸುವರು. ಸುಧೆಯು ಸೆರಗಿಂದ ತುಳಸಿಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ಗಾಳಿ ಹಾಕುತ್ತಾ) ಕೊರಗ, ಈಕ್ಷಣ ಓಡಿಯೋಗಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ನರ್ಸಿಂಗರಾಯರನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಬಾ. ಅಮ್ಮ ಒಮ್ಮೆಯೇ ಬೋಧತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದು ನಿಶ್ಚೇತನಳಾಗಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿಸು. ಹೋಗು. ಕೂಡಲೇ ಕರೆಕೊಂಡು ಬಾ, (ಕೊರಗನು ಓಡಿ ಹೋಗುವನು. ಸುಧೆಯು ಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿಕೊಂಡು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ರುವ ಲವಂಚದ ಬೀಸಣಿಗೆಯಿಂದ ತುಳಸಿಗೆ ಗಾಳಿಹಾಕುವಳು.)

೮ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಮದ್ರಾಸಿನ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಶನಿನ ಬಳಿ ತಮ್ಮ ಮೋಟಾರು ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಯಶವಂತ ರಾವ್, ಮುಕುಂದ ರಾವ್, ಲೀಲಾ ಮತ್ತು ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್ ಇವರು ನಿಲ್ಲಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವರು. ಆಗ ಬೊಂಬಾಯಿಯ ಮೆಯಿಲ್ ಬರುವುದು, ಪ್ರಭಾಕರನು ಅಂಗ್ಲೀಯ ವೇಷಭೂಷಣಗಳಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿತ್ತ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಗ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಕಂಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ಹೊರಬರುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಅವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹೂಮಾಲೆ ಹಾಕಿ ಶೇಕ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಮಾಡುವಳು]

ಯಶವಂತರಾವ್—ಇವಳೇ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪತ್ನಿ, ಲೀಲಾ. ಕಮೊನ್ ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್! ಇವರು ಲೀಲೆಯ ಆಪ್ತಮಿತ್ರರು. (ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನರೂ ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಹೂಮಾಲೆ ಹಾಕಿ ಶೇಕ್ ಹೇಂಡ್ ಮಾಡುವರು.)

ಮುಕುಂದ—(ಆಸಂದಾಶಿಯಿಂದ ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ) ಮಗು! ಪ್ರಭಾಕರ, ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಲೇಮನಲ್ಲ? ರೈಲೇನು ಇಷ್ಟೊಂದು ತಡನಾದುದು? ನಾವೆಷ್ಟು ಕಾದುದು? ನೋಡು, ಇವರೇ ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಮಾವ ಸರ್ ಯಶವಂತರಾಯರು. ಮದ್ರಾಸ್ ಹೈಕೋರ್ಟಿನ ಜಡ್ಜರು.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಏನು ಮಾತನಾಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲುವನು.)

ಯಶವಂತರಾವ್—ನೀವು ಬಹಳ ದಣಿದಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಒಣ ನಗೆ ಬೀರಿ) ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇನೂ ದಣಿದಿಲ್ಲ.

ಮುಕುಂದ—ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೆ ಹೆಚ್ಚು. ಯಶವಂತರಾಯರೆ! ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದರೂ ನಾಚಿಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂತಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಲೀಲಾ—(ಸ್ವಗತ) ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದವರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯೇ? ಇದೆಲ್ಲಾ ನಟನೆ! ಅಲ್ಲಿಯ ಲೇಡಿಗಳಿರಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ ಉಳಿಯುವುದುಂಟೇ?

ಯಶವಂತ—ನಾವು ಸುಮ್ಮನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡುವುದು? ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮುಕುಂದರಾಯರೇ.

ಮುಕುಂದ—ಆಯಿತು. ಹೋಗುವ. ಬಾ. ಪ್ರಭಾಕರ. (ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವರು)

೯ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಉದ್ಯಾನ

[ಪ್ರಭಾಕರ ಮತ್ತು ಲೀಲಾವತಿಯರು ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಉದ್ಯಾನದ ಸೀಟೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವರು. ಆಗ ಲೀಲಾವತಿಯು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೊಂಡ 'ಹಿಂದು' ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತೆರೆದು]

ಲೀಲಾ—ನೋಡಿ ನೋಡಿ, ಇವತ್ತಿನ 'ಹಿಂದು' ವಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿವಾಹ ನಿಶ್ಚಯದ ವರ್ತಮಾನ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರಬೇಕು. ನೋಡುವ. (ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡುತ್ತಾ) ನೋಡಿ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ನಾನು ರೈಲ್ವೇ ಸ್ಟೇಷನಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹೊಮಾಲೆ ಹಾಕಿದ 'ಫೋಟೋ' ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. (ಪ್ರಭಾಕರನು ನೋಡಿ ಕೃತಕ ನಗೆ ಬೀರುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಫೋಟೋವನ್ನು ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ನೋಡಿ) ನಾನೂ ಪಪ್ಪನೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಇಟಲಿ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಂದೆ ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆವು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮತ್ತೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?

ಲೀಲಾ—ಪಪ್ಪನಿಗೆ ಫಕ್ತನೆ ರಜೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀವು ಹೊರಟೆರೆಂದು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ತಂತಿಬಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ನೀವು ಈಗ ತಾನೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಬಂದವರಾದರೂ ಆ ಕುರಿತು ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಕೂಡಾ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ನಾನು ಹೋಗಿದ್ದರೆ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಕುರಿತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿಬಂದಿರುವ ನನಗಿಂತಲೂ ಹೋಗದಿರುವ ನಿನಗೇನೇ ಹೆಚ್ಚು ಗೊತ್ತಿರುವಾಗ ನಾನಿನ್ನು ಹೇಳುವುದೇನು? (ಮುಗುಳು ನಗೆ ಬೀರುವನು)

ಲೀಲಾ—ಸಾಕು ತಮಾಷೆಯಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮದು! (ಪ್ರಭಾಕರನ ಬಲಭುಜಕ್ಕೆ ತಟ್ಟಿ ಭರದಿಂದ ದೂಡಿಬಿಡುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಉರುಳಿ ಫಕ್ತನೆ ಎದ್ದು ದೂರ ಸರಿದು ನಿಂತು ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಅಂಗ ಇಜಾರುಗಳನ್ನು ಒರಸುತ್ತಾ) ಛೇ! ಇದೇನು ಹುಡುಗಾಟಕೆ ನಿನ್ನದು?

ಲೀಲಾ—ಹುಡುಗಾಟಕೆಯೇ? (ಜಗ್ಗನೆದ್ದು ಪ್ರಭಾಕರನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಜೋತಾಡುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ನಾಚಿ) ಛೇ! ಛೇ! ಬಿಡುಬಿಡು. (ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲಿಕ್ಕಿರುವನು)

లీలా—ఎను, ఛీ ఛీ? (హియాళిసి బలగల్ప హిడిదు చివుటి) హోగి అత్త! నీవు మత్తే ఇంగ్లీండిగే హోదవరంతే! (ఛీట్టిట్టినద గడ్డ తుదియ న్నొప్పి దూదిబడువళు)

ప్రభాకర—ఇంగ్లీండిగే హోదరేను?

లీలా—ఇంగ్లీండిగే హోదరేను? బేడ బేడ నన్నొడనేల్ల ఆ కణ్ణు కట్టు! నీవు ఎప్పు ఇంగ్లిష్ మడుగియరన్ను చూంబిసిరువిరొలె ఎనోలె? (ఒమ్మేయే బిగదప్పి చూంబిసిబడువళు)

ప్రభాకర—(లీలావతియ హిడితదింద బిడిసికొండు తలకొడవి కణ్ణు కరళిసి సుత్తలూ నోడి) నినగొందిప్పు లజ్జే యిల్లవే?

లీలా—ఎను లజ్జే యే? కత్తలీయాదుదు తోలెరువుదిల్లవే? సాకు సాకు సంభావితనద నటనేయేల్లా! ఇల్లి నమ్మన్నా రూ నోడిదువరిల్ల. ఒందొమ్మీ నోడిదిరూ చింతేయిల్ల.

ప్రభాకర—(ఎను ఛీలువుదెందు తోలెరదె అత్తిత్త నోడి) ఆదోలె అల్లారు కుళితీరువుదు?

లీలా—(గళగళిసి నక్క) అల్లారు కుళితీరువుదు! నమ్మంతేయే ఇబ్బరు. ఇల్లి బరువవరేల్లా అంధవరే. నాను నిమ్మన్ను కరకొండు బందుదూ అదక్క.

ప్రభాకర—(వాచు నోడి) ఫాంటీ ఎంటాగుత్తా బంతు, తడవాగు వుదిల్లవే? మనేగే హోగున.

లీలా—(పునః గట్టియాగ నక్క) మనేగే హోగువుదే? మనేగేహోగి ఈగ మాడువుదేను? తందేయవరు క్లబ్బినింద బరువుదు గా ఫాంటిగి.

ప్రభాకర—నన్ను తందేయవరిల్లవే?

లీలా—అవరే? ఒందేడి చుట్టూ ఎళేయుత్తా పేపర్ హిడిదు కూతుబిట్టరే మధ్యరాత్రియాదుదూ తిళియదవరిగే. నిమగ్నేనిప్పు అవసర?

ప్రభాకర—మత్తిల్లేను మాడువుదు?

లీలా—ఇల్లేనుమాడువుదే? నీవేకీష్టు గడిబిడియాగిరువుదు?

ನಿಮ್ಮ ನಟನೆಗೊಂದು ಪರಿಮಿತಿಯಿಲ್ಲವೇ? ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೇ ಇರುವುದು ಸ್ವಾರಸ್ಯ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇನಾ ಸ್ವಾರಸ್ಯ?

ಲೀಲಾ—(ಪೊಡೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಚುಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದಂಪತಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬೆಟ್ಟು ತೋರಿಸಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ) ನೋಡಿ, ನೋಡಿ, ಆಕಡೆ ನೋಡಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯ! ವಾಚುನೋಡಿ! ಎಷ್ಟು ನಿಮಿಷ ಈ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ! ನೀವೇನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ಚುಂಬಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಕ್ಷಣ ಗಡಬಿಡಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲ್ಲ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನಗಾ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ.

ಲೀಲಾ—ಏನು! ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವೇ? ನಿಮ್ಮ ಸಂಭಾವಿತತನದ ತಿರುಳನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿಯೆನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಿರಾ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು?

ಲೀಲಾ—ಆ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಸುಧೆಯೊಂದಿಗೆ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಒಮ್ಮೆಯೇ ಚಕಿತನಾದವನಂತಾಗಿ ಏನು ಮಾಡುವದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ತಲೆಬಾಗಿ ಬೂಟ್ಟಿಸ ತುದಿಯಿಂದ ಹೊಯಿಗೊಯ್ದಿ ಗೆರೆಗಳೆಯುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುವನು)

ಲೀಲಾ—(ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಪ್ರಭಾಕರನ ಮುಖ ಒರಿಸಿ ಚುಂಬಿಸಿ) ಆ ಕುರಿತು ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂತಾಪಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಪ್ರಿಯ. ಏನೋ ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ನೀವು ಆ ದುರಾಚಾರಿಣಿಯ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಆದರಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಾಣೆ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ. (ಪ್ರಭಾಕರನು ಮತ್ತೂ ಖಿನ್ನನಾಗಿಯೇ ಇರುವನು) ತಂದೆಯಾಣೆ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಿಯ! ನಾನಾ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಇನ್ನು ಎಂದಾದರೂ ನಾನು ಆ ಸುದ್ದಿಯತ್ತಿದರೆ ದೇವರ ಆಣೆಯಿದೆ. (ಪ್ರಭಾಕರನು ಮತ್ತೂ ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿಯೇ ನಿಂತು ಬಿಡುವನು. ಅತನ ಕಂಗಳಿಂದ ಅಶ್ರುಬಿಂದುಗಳು ಹೊರಬೀಳುವವು.) ಅಯ್ಯೋ, ಏನಾಯಿತು ನಿಮಗೆ? ನಾನೇಕೆ ಆ ನೀಚಳ ಮಾತೆತ್ತಿದೆ! (ಪ್ರಭಾಕರನ ಕಣ್ಣೀರೊರಸುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನಿಲ್ಲ, ಏನಿಲ್ಲ. ನೀನೇನೂ ಕಾತರಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದೇನೋ ಒಂದು ಯೋಚನೆಯು ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಕ್ರಮಿಸಿ ಎದೆ ಕರಗಿಸಿತು.

ಲೀಲಾ—(ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಾತರವಟ್ಟು) ಆದಾವ ಯೋಚನೆ ಪ್ರಿಯೆ? ಆ ಭಿಕಾರಿ ನೆಯ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲವೇ? ಅವಳೇಗ ಸಂಪೂರ್ಣ 'ಬೇವಸಿ'ಯಾಗಿ ಹೋಗಿರುವಳೆಂದು ಮಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ....(ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಾಗುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಆದರೆ ಏನು? ಹೇಳಬಾರದೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು ಹೇಳಲಿ ಪ್ರಿಯೆ? ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವೇ ಅದು. ಸುಧೆಯು ಹಾಗಾಗುವಳೆಂದು.....

ಲೀಲಾ—ಬಿಡಿ, ಆ ಸೂಳೆ ಸುಧೆಯ ಸುದ್ದಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ಇನ್ನು. ಅವಳ ತಾಯಿಯೇ ಕೆಟ್ಟ ಚರ್ಯೆಯವಳಂತೆ. ತಾಯಿಯಂತೆ ಮಗಳಾದಳು, ಅದರ ಲ್ಲೇನು? ನೀವೇನೋ ಸತ್ಯಂಭಟ್ಟರಾಗಿ ಅವರ ಬಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೌದು, ಇನ್ನೇಕಾ ವಿಚಾರ ನನಗೆ! ಅವರು ಹೇಗಿದ್ದರೇನು? ಏನು ಮಾಡಿದರೇನು?

ಲೀಲಾ—ಪ್ರಿಯೆ, ಚಂದ್ರೋದಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಚಂದ್ರಕಿರಣ ಚುಂಬನೋಲ್ಲಾಸದಿಂದ ನಲಿವ ತರಂಗಗಳ ಮನೋರಂಜನೆಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿವರಣಾತೀತವು. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗ ಅದನ್ನನುಭವಿಸಿ ಉತ್ಸಾಹ ಗೊಳ್ಳುವ ಹೃದಯವಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೀಗ 'ಎಕ್ಸ್‌ಪೀರಿಯಮ್ ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟೆಗೆ' ಹೋಗಿ ಒಂದೊಂದು ಕಪ್ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇಕೆ ಹಾಗೆನ್ನುವೆ ಪ್ರಿಯೆ? (ಮಂದಹಾಸಬೀರಿ ಲೀಲಾವತಿ ಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಚುಂಬಿಸುವನು.)

ಲೀಲಾ—(ಅಕ್ಕುಲ್ಲಾಸಗೊಂಡು) ಗೊತ್ತದು ನನಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ನಟನೆಯೆಂದು! ಚುಂಬನಾಕಲೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಸಿ ವಿಚಕ್ಷಣರಿರುವಿರಿ ನೀವು!

ಪ್ರಭಾಕರ—(ನಸುನಕ್ಕು) ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರೇರಣೆಗೊಂದು ಅಭ್ಯಾಸಬೇಕೇ ಪ್ರಿಯೆ? ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗಾರು ಕಲಿಸಿದವರು? ಮೊದಲು ನನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಚುಂಬಿಸಿದವಳು ನೀನಲ್ಲವೇ?

ಲೀಲಾ—(ಪೆಟ್ಟುಹೊಡೆವಂತೆ ಮೃದು ಹಸ್ತದಿಂದ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಸವರಿ) ನೋಡಿ ನಿಮಗೆ ತಪ್ಪಿ ಮಾತಾಡಿದರೆ! (ನಿಟ್ಟಿನ ನಟನೆಯಿಂದ ಜೋಲುವೋರೆ ಹಾಕಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸರಿದು ಕುಳಿತುಬಿಡುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಒಬ್ಬಳೇ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರು. ನಾನು ಹೋಗುವೆನು. (ಹೋಗಲನುವಾಗುವನು)

ಲೀಲಾ—ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ, ನನಗೇನೂ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನೇನೂ ಪ್ರಥಮ ಸಲ.....(ಘಂಟೆ ನೆಲ್ಲಿಸಿ) ಅಲ್ಲ, ನೀವು ಹೋಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಮೋಟಾರು ಕಾರು ನಡಿಸುವವರಾರು? ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದವರಂತೆ ಮತ್ತೆ! (ಎದ್ದು ಬಂದು ಪ್ರಭಾಕರನ ರಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಕಾರಿನ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ಯಲಿತ್ತಿಸುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಚಲಿಸದೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತು) ಏನು? ನೀನು ಈ ಮೊದಲೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚು ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ? ಯಾರೊಂದಿಗೆ?

ಲೀಲಾ—(ಕೃತಕ ನಗಬೀರಿ) ಒಹೋ, ಈಗಲೆ ಏಳಲಾರಂಭಿಸಿತೆ ಮತ್ತರದ ಕಿಡಿ? ಇನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮದುವೆಯಾಗದವರು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರವಿರಬಹುದೇ?

ಲೀಲಾ—(ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಉಗ್ರಕೋಪ ನಟಿಸಿ) ಏನೆಂದಿರಿ? ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ನಡೆದುದಾರು? ಏನು, ಗಂಡನಾದವನಿಗೆ ಹೆಂಗಸಿನ ಕುರಿತು ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಹಕ್ಕಿರುವುದೆಂದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇಕೆಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟುಗೊಳ್ಳುವೆ? ನೀನು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರವಿದ್ದವಳೆಂದು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು?

ಲೀಲಾ—ನೀವು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾನು! ಈ ಮೊದಲೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದು ನೀನೇ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲವೇ? ಯಾರೊಂದಿಗೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದು ನನ್ನದು ತಪ್ಪೆ? ಹಾಗಾದರೆ ಕ್ಷಮಿಸು.

ಲೀಲಾ—ಕ್ಷಮೆ — ಸು! ಅಹಹ! ಎಷ್ಟು ಚಂದವಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತೀರಿ! ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತಂದೆಯವರು ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದಾಗ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ೯-೧೦ ಘಂಟೆ ರಾತ್ರಿವರೇಗೂ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಷ್ಟೆ ನಾನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹಾಗೆಂದು ಈಗ ಹೇಳುವುದು.

ಲೀಲಾ—ಈಗಲೂ ಆಗಲೂ ಹೇಳಿದ್ದು ಅದನ್ನೇ. ಸಾರಿನ್ನಾ ಮಾತು. ಈಗ ತಡನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹೋಗುವ. (ಪುನಃ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದೊಯ್ಯುವಳು.)

೧೦ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ೯ ಘಂಟೆ ೫.ಮಯಕ್ಕೆ ತುಳಸಿಬಾಯಿಯ ಮನೆಯ ನಡುವಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧೆಯೂ ಮನೆಗೆಲಸದ ಸುಮಾರು ೪೦ ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಕೊರಗನೂ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಸುಧೆಯ ಕೂಸು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವಳು.]

ಸುಧಾ—(ತಲೆಬಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಿದ್ದವಳು ಒಮ್ಮೆಯೇ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೊರಗನ ಮುಖ ನೋಡಿ) ಕೊರಗ, ಅಮ್ಮ ವೃತಳಾದಂದಿನಿಂದ ನೀನೇ ನನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯಾಗಿ, ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ನನ್ನ ಮತ್ತು ಮಗುವಿನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಋಣವನ್ನು ಎಂದು ತೀರಿಸಲಿ! (ತುಂಬಿಬಂದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸೆರಗಿಂದೊರಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು.)

ಕೊರಗ—ಎಂತಹ ಋಣವಮ್ಮಾ ನನ್ನದು? ನಿಮ್ಮ ಚಾಕರಿಯವನಲ್ಲವೇ ನಾನು?

ಸುಧಾ—ನೀನಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯೇನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ನನಗಾ ಪುಂಡರು ಎಂತಹ ಪೀಡೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ? ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯಲ್ಲವೇ ನಾನು? ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಾನವಂತ ಜೀವನ ನಡಿಸಲು ನನಗಾವ ಹಕ್ಕಿರುವುದು?

ಕೊರಗ—ಅಮ್ಮಾ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಡಿ. ನೀವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಾನವಂತೆಯಿರುವಿರಿ. ಆ ದುರಾಚಾರಿಗಳು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಲಿ, ಜನರು ಏನೇ ಹೇಳಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವು ಪರಿಶುದ್ಧವಿರುವುದಮ್ಮಾ. ನೀವು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರಿರುವಿರಿ.

ಸುಧಾ—ಸಾಕು ಕೊರಗ, ನನ್ನ ಹೊಗಳಿಕೆ ಸಾಕು. ನೀನೆಂತಹ ಉಪಕಾರಮಾಡಿರುವೆಯೆಂದು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆ. ಆ ವಿಷಯವಂತಿರಲಿ. ನನಗಿನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಯೊಡನೆಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಕರ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು!

ಕೊರಗ—ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಬಾರದಮ್ಮಾ ನೀವು.

ಸುಧಾ—ಆದರೆ ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯಲ್ಲವೇ? ಶೂದ್ರ ಚಾಂಡಾಲರಿಗಿಂತಲೂ ನೀಚಳಲ್ಲವೇ?

ಕೊರಗ—ಛಿ, ಛಿ, ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರಮ್ಮಾ? ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಾಕಮ್ಮ?

ಸುಧಾ—ಕೊರಗ, ನಾನು ನನ್ನನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ? ಸಮಾಜವು ನನ್ನನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ ದೂರೀಕರಿಸುವುದೇ? ನನಗೆ ಮುಖವೆತ್ತಿ ಹೊರ ಹೋಗಲಿಡೆಯೇ? 'ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ' ಎಂಬ ಲಾಂಛನವನ್ನು ಸಮಾಜವು ನನ್ನ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಮೆರೆದಾಡಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ಬಂಧುಬಳಗವು ನನ್ನನ್ನು ಕುಷ್ಟರೋಗಿಗಿಂತಲೂ ಕಳತೆಯಾಗಿ ಕಂಡು ನನ್ನ ಸಂಪರ್ಕ ಸಂಬಂಧವ ನ್ನಿಲ್ಲಾ ಕಡಿದು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಕೊರಗ—ಎಂತಹ ಕ್ರೂರ ಮನಸ್ಸಿನವರನ್ನಾ ಆ ಮುಕುಂದ ರಾಯರು? ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಇಲ್ಲಿರುವಾಗ ಎಷ್ಟು

ಸುಧಾ—ಇನ್ನಾ ಮಾತು ಬಿಡು. ನನಗೀಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹೊರತು ಇನ್ನಾವ ಬಂಧುಬಳಗವೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನಂತರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ನನ್ನನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕಂಡ ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿ ನೀತಿಗೇನೇ ಸೇರಿದವಳು ನಾನು. ನಾನಿನ್ನು ಇಲ್ಲಿರಲಾರೆನು. (ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಳು. ಕೊರಗನೂ ತಲೆಬಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡು ವನು. ಸುಧೆಯು ಪುನಃ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು) ಕೊರಗ, ನಾನಿಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿರುವೆನು.

ಕೊರಗ—ಕೂಡದಮ್ಮಾ ಕೂಡದು! ನೀವೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ಒಬ್ಬರೇ? ಈ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವನ್ನೇನು ಮಾಡುವಿರಿ?

ಸುಧಾ—ಮಗುವನ್ನೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಒಯ್ಯುವೆನು.

ಕೊರಗ—ಅಯ್ಯೋ, ಆಗದಮ್ಮಾ ಆಗದು! ಹಸುಗೂಸಿನತ್ತ ನೋಡಿಯಾ ದರೂ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಹೋಗಬಾರದು.

ಸುಧಾ—ಮಗುವಿನ ಹಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನಾನು ಈ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಮಗು ವಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗುವುದು. ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಯೇ ಈ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿರುವೆನು.

ಕೊರಗ—ನೀವು ಹೋಗಬಾರದಮ್ಮಾ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು.

ಸುಧಾ—ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ನನಗೂ ಮನಸ್ಸೊಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲ ಹೋಗದೆ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮ ನನ್ನ ಮರೆಯಲಾರೆನು.

ಕೊರಗ—ಅಮ್ಮಾ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ವಿಲಾಯತಿಯಿಂದ ಬಂದಿರುವ ರಂತೆ. ನನಗವರ ಪರಿಚಯವಿರುವುದಮ್ಮಾ ಅವರಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನವರ ವಸ್ತ್ರ ಒಗೆದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಬಿಸಿನೀರು ಕಾಯಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಾನೊಮ್ಮೆ ಮಾತಾಡಿ ಬರಲಮ್ಮಾ? ಒಳ್ಳೆಯವರು, ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿಯಾರು.

ಸುಧಾ—ವೃಥಾ ನೀನೇಕೆ ಹೋಗುವುದು? ವಿಲಾಯತಿಯಿಂದ ಬಂದು ಮದುವೆಯೂ ಆಗಿಹೋಗಿದೆ ಅವರಿಗೆ ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ. ಇನ್ನು ಮಾಡುವುದೇನು?

ಕೊರಗ—ಅಹ! ಮದುವೆಯಾಗಿಯೂ ಹೋಯಿತೇ? ಎಂತಹ ಅನ್ಯಾಯ ವಿದು? ನಾನೆಂದೂ ನೆನಸಲಿಲ್ಲ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಅಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟವರೆಂದು. ಆದರೆ ಅವರ ತಂದೆ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟವರು. ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದು ಅವರೇ.

ಸುಧಾ—ಒಳ್ಳೆಯವರಿರಲಿ ಕೆಟ್ಟವರಿರಲಿ ನನುಗೇನಿನ್ನು? ಬಿಡು ಆ ಮಾತು. ಈ ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುವೆನು. ನನಗಾವುದೂ ಬೇಡ.

ಕೊರಗ—ನನಗೇಕಪ್ಪಾ ಈ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲಾ! ನಾನೇನು ಮಾಡುವುದು ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ? ನನಗೇನೂ ಬೇಡಮ್ಮ. ನೀವೇ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರಿಬಿಡಿರಿ.

ಸುಧಾ—ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಈ ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಮನೆಗೂ ಯ್ದಿಟ್ಟು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳು.

ಕೊರಗ—(ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡು, ಅದೆಂದಿಗೂ ಆಗದಮ್ಮಾ! ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಸಾಮಾನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ನೀವೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಿರೋ ಅಲ್ಲಿಗೇನೇ ಬರುವೆನು. ನನಗಿಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾರು ಮಕ್ಕಳುಮರಿಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಜೀವನ ನಡಿಸುವುದು. ಅಂದಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೇನೇ ಬರಲು ನನಗಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಸುಧಾ—(ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು)ಇದೇನುಮಾತು ಕೊರಗ? ನೀನೆಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು?

ಕೊರಗ—ನೀವು ಹೋಗುವಲ್ಲಿಗೆ.

ಸುಧಾ—ನಾನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದೆಂದು ನನಗೇನೇ ತಿಳಿಯದು.

ಕೊರಗ—ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮಗೆ ಲೋಕಾನುಭವವಿಲ್ಲ. ನಡು ಯೌವನದಲ್ಲಿ ಈ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೀವು ಹೊರಹೋದಿರಂದರೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಗೂ ಅಪಾಯ ತಪ್ಪದು ನಿಮಗೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೇನೇ ನಾನೂ ಬರುವೆನು. ತುಳಸಿಯಮ್ಮ ಸಾಯುವಾಗ, “ಕೊರಗ, ನೀನು ಸುಧೆಯನ್ನೊಂದಿಗೂ ಬಿಟ್ಟು ಹಾಕಬೇಡ; ಅವಳಿಗಿನ್ನಾರೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟು ಬಾರಿ ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬಿಡೆನು.

ಸುಧಾ—ಆಗಲಿ, ನಿನ್ನಿಚ್ಛೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಆಗಲಿ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನೇ ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿ. ನಾನಿನ್ನು ಮುಂದೆ ತುಳಸಿಯಮ್ಮನ ಪುತ್ರಿ ಸುಧೆಯಲ್ಲ; ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ತರುಣಿಯಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪುತ್ರಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ, ನನ್ನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಯಲುವಾಡದೆ ನಡೆಯುವಿಯಾದರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬಹುದು. (ಕೊರಗನು ಮೌನವಾಗಿರುವನು.) ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವಿ? ಒಪ್ಪುವಿಯೋ? ಇಲ್ಲವೋ? ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನೀನೆಂದಿಗೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಕೂಡದು.

ಕೊರಗ—(ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸಿ) ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ನಾನು ನಿಮ್ಮಂತಹ ಮಗಳೊಬ್ಬಳನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗುವುದು ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಪುಣ್ಯ ಫಲವೇ ಸರಿ.

ಸುಧಾ—ಹಾಗಾದರೆ, ಸುಧೆ ಇಂದು ಸತ್ತು ನಿನ್ನ ಮಗಳಾಗಿ ಪುನರುಜ್ಜೀವಿಸಿರುವಳು. ಇನ್ನು ನನ್ನ ರಕ್ಷಕ ತಂದೆತಾಯಿ ನೀನು. ಪತಿಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ತ್ಯಜಿಸಿರುವ, ಸಮಾಜವು ಭಿಕ್ಷಾರಿಣಿಯೆಂದು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವ, ಬಂಧುಬಳಗವು ಕಳಂಕನಿಯೆಂದು ದೂರೀಕರಿಸಿರುವ, ತಾಯಿಯು ಪಾಪಿನಿಯೆಂದು ಆಗಲಿ ಹೋಗಿರುವ ಈ ಹತಭಾಗ್ಯಿಗೆ ನಿಮ್ಮಂತಹ ತಂದೆತಾಯಿ ದೊರೆತುದು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗ್ಯ. ನನಗಿನ್ನೇನೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೀನೇ ಮಾಡು.

೧೧ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಪ್ರಭಾಕರ ಮತ್ತು ಲೀಲಾವತಿಬರು ಸಲ್ಲಾಪಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವರು]

ಲೀಲಾ—ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ನಟನೆಯಸ್ವಾ ನಿಮ್ಮದು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು ನಟನೆ?

ಲೀಲಾ—ಮತ್ತೇನು? ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದವರೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ನಡೆಯುವರೇ? ನಿಮಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಸು ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಗೆಳತಿಯರ ಮಧ್ಯೆ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಹಾಗೆ. ನಾನು ಹೆಂಗಸರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಕಡಮೆ.

ಲೀಲಾ—ಹೌದು, ಗೊತ್ತುಂಟಿಲ್ಲ! ಮಾನಗಿಟ್ಟವರೇ ಜೀಕೆಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮಾನಗಿಟ್ಟವರಾರು?

ಲೀಲಾ—ಯಾರೆಂದು ನಾನು ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕೆ? ಆ ಸುಧೆಯು ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನೇಕೆ ಸದಾ ಸುಧೆ ಸುಧೆಯೆಂದು ಸುಧೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತುತ್ತಿರುವುದು?

ಲೀಲಾ—ಒಹೋ! ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ತಪ್ಪಾಯಿತು, ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಇನ್ನೂ ಸುಟ್ಟವಳ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ನಾನೆತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ಸತ್ತ ಹಾಗಾಯಿತು ಅವರ ಸಡುವಿನಲ್ಲಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿನಗಾಗಿನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬದಲುವಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಲೀಲಾ—ನೀವು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೇಗೆ?

ಲೀಲಾ—ಹೇಗೆಂದು ನಿಮಗೆ ಕ್ರಮೇಣ ತಿಳಿಯುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಹತ್ತು ಟೀಪಾರ್ಟಿಗಳಿಗೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲಾ ಗುಡ್ಡೆ ಹತ್ತಿ ನೀವು 'ಅಪ್ಪಾಟು ಡೇಟಾ' ಆಗುವಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನು 'ಅಪ್ಪಾಟು ದೇಟೆ' ಆಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಇಬ್ಬರೂ ಆದರೆ ಕಡೆಗೆ ತೊಂದರೆಯಾದೀತು.

ಲೀಲಾ—ನನು ತೊಂದರೆ? 'ಅಪ್ಪಾಟು ದೇಟೆ' ಹೆಂಡತಿಗೆ 'ಅಪ್ಪಾಟು ದೇಟೆ' ಗಂಡನಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಂಡವಲ್ಲವೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ರಿಸ್ವತ್ತಿನಿಂದ) ತಡವಾಯಿತು. ಹೋಗುವ ಇದ್ದು.

ಲೀಲಾ—ನಿಮಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವ ವರೆಗೆ ಅವನರದಾಗಿರುವೆಂದು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗೇಲಿನಾಡಿ ಸದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ನಿಮಗೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದ್ದು ಎಂದು ಅವನರ? ಒಂದು ಸೂಸುಟಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತುಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದೂ ತಿಳಿಯದೇ ನಿಮಗೆ? ಯುರೋಪಿಯನ್ ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಿತೆ ಮತ್ತೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು? ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಸೂಸೈಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದನೋ?

ಲೀಲಾ—ಇಂಗೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರ ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಲ್ಲೇನು ಇಂಡಿಯನ್ ರಿಸ್ಪಾಂ?

ಲೀಲಾ—ಒಯೋ! ಅಲ್ಲಿಯೂ ಬಿದ್ದು ಇರುವುದನ್ನರಿಯೋ? ಅದೇ ಈಗ! ಮತ್ತು ನೀವು ಯುರೋಪಿಯನ್ ನಡತೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯುರೋಪಿಯನ್ ನಡತೆಯಿಂದ ನಮಗೇನಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ? ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ನಡತೆಯಿಲ್ಲವೆ?

ಲೀಲಾ—ಹೌದು! ನಮ್ಮ ನಡತೆ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದು! ಯುರೋಪಿಯನ್ ರದರೆ ಅದೆಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ? ಅವರ ಕ್ರಮವೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಕು ಸಾಕು! ನನ್ನೊಡನಾ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ. ಅವರ ಕ್ರಮ ನಡತೆಗಳನ್ನು ನಾನರಿಯದವನೇ?

ಲೀಲಾ—ಅರಿಯದವರೆಂದವರಾರು? ಆದರೆ ನಮಗಿಂತ

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅ ವಿಷಯ ಮಾತಿಲ್ಲ ಸಾಕು. ನಿನಗೆ ಬೇರೇನಾದರೂ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ನಡೆ ಹೋಗುವ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ 'ವೇಸರ'ವರೂ ಒಬ್ಬರು.

ಲೀಲಾ—ಆಯ್ತು! ಇನ್ನೂ 'ವೇಸರ'ನಲ್ಲಿ 'ವೆಂಜ್ಲಿಯ' ಟೆನ್ನಿಸ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಮೆಂಟಿನ ಫೈನಲ್ ರಿಸಲ್ಟ್ ಬಂದಿರಬೇಕು. ನೋಡುವ ಹೋಗುವ. (ಹೋಗುವ)

೧೨ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಮದ್ರಾಸಿನ ಮೈಲಾಪುರದ ಸರ್ ಯಶವಂತರಾಯರ ಭವ್ಯನಿವಾಸದ ಪೋರ್ಟಿಕೋದಲ್ಲಿ ಮುಕುಂದರಾಯರು ಬಹಳ ಹರ್ಷಚಿತ್ತರಾಗಿ ಕುಳಿತು ಹಿಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನೊದುತ್ತಾ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ಕತ್ತನೀಡಿ ಪ್ರಭಾಕರ ಲೀಲಾವತಿಯರು ಯಾವಾಗ ಬರುವೆನೆಂದು ಬಹಳ ಆತುರದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಟೆನ್ನಿಸ್ ರೆಕೆಟನ್ನು ತುರುಕಿಸಿ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಕೊಂಡು ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು]

ಲೀಲಾ—(ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ) ನಿಮ್ಮ ಮಗ ದಂಡ ಮಾವ.

ಮುಕುಂದ—ಇಂದೇನು ಇಷ್ಟು ತಡ ಲೀಲಾ? ಯಶವಂತರಾಯರು ನಿಮಗಾಗಿ ಕಾದು ಕಾದು ಸಾಕಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋದರು.

ಲೀಲಾ—ತಡವೇನೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೊಡನೆ ಕೇಳಿ. ನಾನೂ ಅವರೂ ಪಂಥ ಹಾಕಿ ಸಿಂಗಲ್ಸ್ ಆಡಿದುದು. ಮೊದಲನೆ ಸರ್ತಿ ಲವ್‌ಸೆಟ್, ಎರಡನೇ ದರಲ್ಲಿ ೧-೬, ಮೂರನೇದರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಲವ್‌ಸೆಟ್.

ಮುಕುಂದ—ಯಾರಿಗೆ ಲೀಲಾ?

ಲೀಲಾ—ಯಾರಿಗೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೊಡನೆ ಕೇಳಿ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೋದವರಂತೆ ಮತ್ತೆ! ಯಾಕೆ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಏನೋ? ಟೆನ್ನಿಸ್ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡತೀಳಿಯದೆಂದರೆ! ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಇವರೊಡನೆ ಪಂಥಕ್ಕೆ ನಿಂತೆನೆಂದು ತೋರಿತು.

ಮುಕುಂದ—ಅವ ಕಲಿಯುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಚತುರನಿದ್ದನೇ ಹೊರತು ಆಟಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಲೀಲಾ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿವರೆಗೆ ನೀವೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಟೆನ್ನಿಸ್ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ?

ಲೀಲಾ—ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿವರೆಗೆ! ಈಗ ಘಂಟೆ ೯ ಆಯಿತಷ್ಟೆ. ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಲೆಂದು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಗೆಳತಿಯರೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಟೀಸಾರ್ಟಿಕೊಟ್ಟರು. ಭಾಷಣಗಳಾದುವು. ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೊಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದರೂ ತುಟಿಯೆತ್ತದೆ ಮೂಕನಂತಿದ್ದರು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೋ, ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಏನೋ!

ಮುಕುಂದ—ಬಹಳ ಸಾತ್ವಿಕ ಸ್ವಭಾವದ ಹುಡುಗ ಅವ ಲೀಲಾ. ಅದಂತಿರಲಿ, ನಿಮಗೀಗ ಎರಡು ಸಂತೋಷ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿಸಲಿದೆ.

ಲೀಲಾ—ಅದೇನಂತಹ ಸಂತೋಷ ಸಮಾಚಾರ ಮಾವ?

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾಕರನು ಕೊಯ್ಲುಮುತ್ತುರಿನ ಸಬ್‌ಜಡ್ಜನಾಗಿ ನೇಮಿ ಸಲ್ಪಡುವನಂತೆ.

ಲೀಲಾ—ಓಹೋ, ಅಷ್ಟೆಯೋ? ಸಪ್ಪ ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಸಬ್‌ಜಡ್ಜ್ ಕೆಲಸವೆಯೋ?

ಮುಕುಂದ—ಅವರು ಚೀಫ್ ಜಸ್ಟಿಸ್‌ರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದರಂತೆ. ಆದರೆ, ಅವರು 'ಒಮ್ಮೆಯೇ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್ ಕೆಲಸಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಕೃತ ಸಬ್‌ಜಡ್ಜ್ ಕೆಲಸನೋಡಲಿ, ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೇ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್ ಕೆಲಸ ಕೊಡುವ' ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರಂತೆ.

ಲೀಲಾ—ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್‌ರಾಗಲಿಕ್ಕೆ? ಸಪ್ಪ ಬಹಳ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದವರು. ಅವರಿಂದ ಇಂತಹ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲಾ ಆಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನಾದರೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಚೀಫ್ ಜಸ್ಟಿಸ್‌ರ ಸತ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ!

ಮುಕುಂದ—ಒಮ್ಮೆಯೇ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್‌ನಾಗಲಾಗುವುದೇ? ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಅನುಭವ ಬೇಡವೆ ಲೀಲಾ?

ಲೀಲಾ—ಹೌದು ಅನುಭವ! ಅನಾಯಿತಲ್ಲ, ಇನ್ನೊಂದು ಸಂತೋಷ ಸಂಗತಿಯೇನು?

ಮುಕುಂದ—ಇನ್ನೊಂದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಸಂಗತಿ. ಇನ್ನು ನೀನೂ ಪ್ರಭಾಕರನೂ ಯಾವ ಸಂಕೋಚವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲ ದಿನ ಆನಂದದಿಂದ ಕಳೆಯಬಹುದು. (ಪ್ರಭಾಕರನು ಆತುರದಿಂದ ಮುಕುಂದ ರಾಯರ ಮುಖ ನೋಡುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಅಂದರೆ?

ಮುಕುಂದ—ಅಂದರೆ, ನಾವು ಹೇಗಾದರೂ ದೂರಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಮಾರಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ದೂರವಾಗಿದೆಯಂತೆ.

ಲೀಲಾ—ಹಾಗೆಂದರೇನು? ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಾರದೇ?

ಮುಕುಂದ—ಇನ್ನೇನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು? ಆ ಭಿಕಾರಿಣಿ ಸುಧೆಯು ಮಂಗಳೂರು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿರುವಳಂತೆ. ಮಂಗಳೂರಿಂದ ಬಂದ ನನ್ಯಾಸ್ತರೊಬ್ಬರು ನನಗಿಂದು ಸಂಜೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಲೀಲಾ--ಛ! ಛ! ಸುಧೆಯ ಮಾತೆತ್ತ ಬೇಡಿ! ಅವರಿಗೆ ಏನೇನೋ ಆಗಿಬಿಡು ತ್ತದೆ!

ಮುಕುಂದ--ಏನೇನೋ ಆಗಿದಿರಾವು... ಲೀಲಾ? ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಾಚಿಕೆ ಯಲ್ಲವೇ?

ಲೀಲಾ--ಇವರಿಗೇನು ನಾಚಿಕೆ? ಅವಳು ಮಾನಸಮಾರ್ಥದೆಯಲ್ಲದೆ....

ಪ್ರಭಾಕರ--ಸಾಕಾ ಮಾತು.

ಲೀಲಾ--ಇದರರ್ಥವೇನು? ಆ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪನೆಯಿಂದಲೇ ನನಗೆ "ನಾಕಾ ಮಾತು ಬಿಡಿ" ಎಂದು ಇವರು ಸಿಡುಕಲು ಕಾರಣವೇನವ್ವಾ? ಮಾನಗಟ್ಟು ನಡೆಯುವುದು....

ಪ್ರಭಾಕರ--ಬಿಡಿ, ಆ ಪ್ರಸ್ತಾಪನೆಂದರೆ!

ಲೀಲಾ--ನೋಡಿ ಮಾವ, ಏನರ್ಥ ಈ ಮಾತಿಗೆ? ಇವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಬಾಯ್ಕಟ್ಟು ಹೇಳಿರವ್ವಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಲ್ಲ!

ಮುಕುಂದ--ಅವಳು ಹೇಳುವುದು ಸಹಜ. ಇನ್ನೇಕೆ ಆ ಮಾರಿಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ? ಅವಳು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾಳೆ.

೧೩ನೇ ದೃಶ್ಯ--ಬೀದಿ

[ನಿಜವು ಬೇಗಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಲಿ ಬಿಡುಂದ ಹಿಂಪಂತಾಗಿ ಕೊರಗಲು ಅರವಿಂದನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ರಸ್ತೆಯ ಏರಿಕೊಂಡನ್ನು ಬಲಶಷ್ಟದಿಂದ ಹರಿ ಬೋಗುತ್ತಿರುವನು, ಸುಧೆಯು ಹಿಂಬದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಬದಲ ಕಣಕರಗೊಂಡು ಅಗಾಗ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸಿ ನಡೆದು ಬರುವಳು.]

ಕೊರಗ--(ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿನೋಡಿ ಸುಧೆಯು ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತದನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳ ಸಂತಪ್ತನಾದ) ಅಮ್ಮಾ! ಅವೇಕೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಿರಿ? ಏನಾಯಿತು ನಿಮಗೆ? ನಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಪ! ಎಲ್ಲಿ ನಡೆದವರು ನೀವು? ಅಮ್ಮಾ, ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗುವುದೇ!

ಸುಧಾ--ಇಲ್ಲ ಕೊರಗ, ನನಗೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನಿನ್ನೆಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ನಡೆಯುವೆನು. ಆದರೆ.....

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ಕೊರಗ—ಈ ಮುದ್ದು ಕುವರನಂತಿರಲಿ. ಮಣಗಟ್ಟಿ ಭಾರಜೊತ್ತು ಒಂದೇ ಸವನೆ
ಇಂತಹ ಒಂದಲ್ಲ ಹತ್ತು ಏರನ್ನು ಹತ್ತಬಲ್ಲಿನು ನಾನು.

(ಪುಟ 47)

ಕೊರಗ—ಏನು ಆದರೆ? ಅದೇಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವಿ?

ಸುಧಾ—(ಪುನಃ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸೆರೆಗೊಂಡು) ಆ ಸರೆ ಮುಂದುವರಿದ ನೀನೇ ಕಡುಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಮೈತುಂಬಾ ಜೀವರಳಿಸಿ ಮಗುವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಏರು ಹತ್ತಿ ಹೋಗುವ ಕಷ್ಟ ನೋಡಿ ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಕರಗಿ ನೀರಾಯಿತು. (ಗದ್ದದ ಕಂಠಗಾಗಿ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು-ರದೆ ಹೋಗುವಳು)

ಕೊರಗ—ಅಮ್ಮಾ! ನನಗಾಗಿ ನೀವು ಬಂತಿರುವುದೇ? ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತೀವ್ರ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಬಂದಿಷ್ಟೂ ಗಣಿಸದೆ ಗೇದಾ ಗೇದಾ ತಘ್ಘಾಸವಾಗಿರುವ ದೇಹವಿವು. ಈ ಮುದ್ದು ಕುನರಸಂತಿರಲಿ, ಮಣಗಟ್ಟ ಭಾರವೊತ್ತು ಬಂದೇ ಸವನೆ ಇಂತಹ ಬಂದಿಷ್ಟು ಹತ್ತು ಏರುನ್ನು ಹತ್ತಬಲ್ಲೆ ನಾನು. ನನಗಾಗಿ ನೀವು ಬಂದಿಷ್ಟೂ ಯೋಚಿಸಬಾರದೆಮ್ಮಾ.

ಸುಧಾ— ಕೊರಗ, ನನಗೇನೇ ಆಮಾಸವಾಗುವುದು. ತದೋ ಆ ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ತುನು ಎದ್ದುಬಿಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ.

ಕೊರಗ—ಅಯ್ಯವ್ವಾ! ಎಂತಹ ಬಿಸಿಲು! ನೀವು ಒಬ್ಬ ಸೂತುಹೋಗಿರಬೇಕು. ನನಗೆ ಸಡೆಯುವುದೊಂದೇ ಗೊತ್ತು. ಮಗುವಿನ ಮೈಯೂ ಜೀವಿರಿಯೋಗಿ; ಮುಖ ಬಾಡಿ ಹೋಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆಷ್ಟು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗುವುದೋ? ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೊಂದು ಮನೆ ತೋರುತ್ತದೆಮ್ಮ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಲಿದ್ದರೆ ಬೇಡಿ ತರುತ್ತೇನೆ ಮಗುವಿಗೆ ಕುದಿಯಲಿಕ್ಕೆ! (ಕಂಕುಳಿನ ಗಂಟಿನೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದರೊಳಿಗಿನ ಕಂಚಿನ ತಿರುಗಣಿ ಎಂಬಿಗೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಳು. ಸುಧಾಳು ಮಗುವನ್ನು ನಾಲಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡು ಬಂತಾಳೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವಳು, ತುನು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೊರಗನು ಹಾಲನ್ನು ಕಂಡ ಮಗುವಿಗೆ ತೋರುವನು. ಒಳಕೆಳಬ ರೂ ಮುಂದರಿ ಸುವರು.)

೧೪ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಟ್ಟಣದ ಹೊರವಲಯದ ಭವ್ಯ ನಿವಾಸದ ನಡುಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಾರಿಯು ಡಿಪ್ಪಿಂಪಿ ಜಡ್ಡರಾದ ಸ್ವಾಮೀಶರವರು ಅಂವು ಕುಳಿಗಯಲ್ಲಿ ಬಂತಾಳುಗ್ಗು ರಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವರು. ಹತ್ತಿರದ ಸಂವರವಾದ ಮರಟು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕೌಂಟಿ ಟೋಲ್ ಸ್ತೋಯಿಯುವ ಕಾಡು ಬಿರಿಯೊಂದಿರುವುದು. ಕುಮಾರು ೧೦ ಘಂಟೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ಲೀಲಾವತಿಯು ಬಂದು ಟೆನ್ನಿಸ್ ರೆಕೆಟ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಳಹೊಕ್ಕು

ಉರಟು ಮೇಜೆಯ ಮೇಲಿನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದು ತೆರೆದು ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ಡಬ್ಬನೆ ಮೇಜೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಡಾಡಿ]

ಲೀಲಾ—ನಾನೊಂದು ದಿನ ಈ ಟೂಲ್ ಸ್ಟೋಯಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತೇನೆ ನೋಡಿ! ನಿಮಗೇನು ಬೇರೆ ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಲ್ಲವೆ ಓದಲಿಕ್ಕೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಕ್ರೂರ ನೋಟ ಬೀರಿ) ಟೋಲ್ ಸ್ಟೋಯಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೊದಿದರೇನು?

ಲೀಲಾ—ಏನೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ನೋಡಿದರೆ ತಿಳಿಯದೆ? ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಏನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವುದು? ನಿಮ್ಮಂತಹ ಜಡ್ಡರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡುವರೇ? ಇತ್ತಲಾಗಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನೂ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿರುವಿರಲ್ಲಾ? ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಡುವುದಂತಿರಲಿ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿನಗೇನಾಯಿತದರಿಂದ? ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ನೀನೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ?

ಲೀಲಾ—ಯಾವ ಮೋರೆಯಿಂದ ಹೇಳುವುದು ನೀವೀ ಮಾತನ್ನು? ಒಂದಿಷ್ಟು ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾಚಿಕೆಯೇನು?

ಲೀಲಾ—ನಾಚಿಕೆಯೇನೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ತಿಳಿದೀತು! ಜನರು ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರು! ನನಗಂತೂ ಕಿವಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಹೋಗಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ. “ಜಡ್ಡರೇನು ಸನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವರೇ? ಅಥವಾ ಈ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತಾವು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪರದೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವರೇ?” ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರರೇ ಪರಿಹಾಸ್ಯಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರೆ ನನ್ನನ್ನು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನಿರುವೆಯಲ್ಲ ನನ್ನ ಪ್ರತಿನಿಧಿ! ಮತ್ತೇನು?

ಲೀಲಾ—ನೀವ್ಯಾಕೆ ಮತ್ತೆ ಗಂಡಸಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಗಂಡಸನ್ನೂ ಹಿಂದಿಕ್ಕುವ ಹೆಂಡತಿಯೊಬ್ಬಳು ದೊರೆಯುವಳೆಂದು!

ಲೀಲಾ—ಸಾಕು ಸಾಕು ತಮಾಷೆ! ಇವತ್ತಿನ ಟೀಸಾರ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮದೇ ಮಾತು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾರ ಟೀಪಾರ್ಟಿ? ನಿನಗಿಂದು ಬರಲು ಇಷ್ಟು ತಡವೇನು?

ಲೀಲಾ—ಇಂದು ಕ್ಲಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಕಲೆಕ್ಟರರ ಟೀಪಾರ್ಟಿ, ಗಾಯನ, ನರ್ತನವಿತ್ತು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನು ಯಾರ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದುದು?

ಲೀಲಾ—ನನಗೆ ಇಚ್ಛೆ ತೋರಿದವರದಲ್ಲ! ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೇಕೆ? ನೀವು ಕಾರು ಕಳುಹಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನು ಯಾವಾಗ ಬರುವೆಯೆಂದು ನಾನು ಕಳುಹಿಸುವುದು?

ಲೀಲಾ—ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಬಾರದೆ ಕ್ಲಬ್ಬಿನಲ್ಲಿಯೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವೆನೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕಸಿಕ್ಕವರ ಹಲವು ಕಾರುಗಳಿರುವಾಗ ನಾನೇಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು?

ಲೀಲಾ—ನೀವು ಕಳುಹಿಸದಿದ್ದರೆ ಸಿಕ್ಕಸಿಕ್ಕವರ ಕಾರಿನಲ್ಲಾದರೂ ಬಾರದೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಒಂದುವೇಳೆ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಏನು? ನಿನಗೆ ಮನೆಗಳಿಗೇನು ಕಡಿಮೆಬಿದ್ದಿದೆಯೋ ಈ ಊರಲ್ಲಿ?

ಲೀಲಾ—ಸಾಕು ಸಾಕು ನಂಜು ಮಾತೆಲ್ಲ! ಟೋಲ್‌ಸ್ಟೋಯಿ, ಗಾಂಧಿ ನೊಂದಲಾದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿ ಓದಿ ಕಲಿತುದು ಇದೆಯೋ? ಗಂಡಸರ ಸ್ವಭಾವವದು ಯಾವಾಗಲೂ ನಂಜು ಕಾರುತ್ತಿರುವುದು! ಮತ್ಸರವೆಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರುಂಟೆವರಿಗೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೆಂಗಸರು ಕೆಟ್ಟ ಚಂಡಿಗಳಾದರೆ ಗಂಡಸರೇನು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತೆ?

ಲೀಲಾ—ಬೇರೇನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮಾತಾಡ್ಲಿಕ್ಕೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತಿರುವಿರಿ! ನಾನೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನೋಣ ಹೊಡೆ ಯುತ್ತಾ ಕಾಲಕಳೆಯಬೇಕಿತ್ತು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಂದರೆ?

ಲೀಲಾ—ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮಿಂದೇನಾಗುವುದು? ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಬ್‌ಜಡ್ಡ್ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತೇ? ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಸ್ವತಃ ಹೋಗಿ ಚೀಫ್ ಜಸ್ಪಿಸರ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಎರಡೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್ ಪದವಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಯ್ತುಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಆದುದು! ಇನ್ನಾದರೂ ಈ ಪಲ್ಲವಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವೆಯಾ? ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೇಸರವಾದರೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ನಿನಗದನ್ನು ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ?

ಲೀಲಾ—ಯಾಕೆ ಬೇಸರವಾಗುವುದು? ಇನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ? ನಾನೇನು ಅಲ್ಲದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳುವುದೇ? ನೀವೇ ಅಭಿಮಾನಪಡುವ ವಿಷಯವಲ್ಲವೇ ಅದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನಿಂದೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ? ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳು, ನನಗೇನು?

ಲೀಲಾ—ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಪಪ್ಪಾ ಒಬ್ಬರು ಕೂತುಕೊಂಡಿರದಿದ್ದರೆ ನೀವು ಮಾಡುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿರೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆ ನಾನು! ನೀವೇನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಟ್ಟಿನವರಲ್ಲ! ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಈಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನುಂಗಿ ನುಂಗಿ ನಂಜುಕಾರುತ್ತಿದ್ದೀರಿ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಯ್ತು, ಇನ್ನು ಮಾತಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವೇ ಕೆಣಕಿ ಕೆಣಕಿ ಮಾತಾಡುವಾಗ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಹೇಗೆ?

ಲೀಲಾ—ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ ನನಗೇನಾಗಬೇಕು? ಸಾಕು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮದುವೆಯಾದುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಸುಖ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೇನು ಕೊರತೆಯೇ ಬಂದಿದೆ ಈಗ?

ಲೀಲಾ—ನನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೇನು ಕೊರತೆಯೇ? ನೀವು ಬೇಗನೆ ವರ್ಗಮಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನನಗಿಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಅಬ್ಬಬ್ಬ, ಇಲ್ಲಿಯ ಹವಾಗುಣವೋ, ಜನರೋ, ಅವರ ಜೀವನವೋ! ಕಲೆಕ್ಟರರ ಟೆನ್ನಿಸ್ ಕೋರ್ಟು ಮತ್ತು ಕ್ಲಬ್ಬೊಂದಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾಟ ಬೇರೆ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನ ಕಾಟ! ನಿನ್ನನ್ನು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ಬಿಟ್ಟು ತಪ್ಪಾಯಿತೆ?

ಲೀಲಾ—ನೀವೇನು ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ಬಿಡುವುದು? ನಾನೇನು ನಿಮ್ಮ ಚಾಕರಿ ಯವಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಿರಾ? ನನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಾನು ನಡೆದರೆ ನೀವು ಇಚ್ಛಾನು ಸಾರ ಬಿಡುವುದೇ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಚ್ಛಾನುಸಾರ ನಾನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ? ಮದುವೆ ಯಾದಾಕ್ಷಣ ಹೆಂಗಸು ಗಂಡಸಿನ ದಾಸಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವಳೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಲ್ಲ, ರಾಣಿಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ!

ಲೀಲಾ—ರಾಣಿಯಾದರೆ ರಾಣಿ, ಯಾಕಾಗಬಾರದು? ಹೆಂಗಸಿನ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ನಡಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಗಂಡಸಿಗಿರುವುದಾದರೆ ಹೆಂಗಸಿಗೂ ಆ ಅಧಿಕಾರ ಯಾಕಿರಬಾರದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಗಂಡಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರು ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ನಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರೆ ಸಂಸಾರ ರಥವು ಬಹಳ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು!

ಲೀಲಾ—ನಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಮುರಿದು ಬೀಳಲಿ! ಯಾರಿಗೇನು? ನೀವು ಇದೇ ರೀತಿ ನಡೆದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲಿರಲಾರೆ! ನೀವೂ ಕೆಲಸವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಲಾರಿರಿ! ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಡೆಯಿರಿ! ಕೋಪಬಂದರೆ ಪಪ್ಪಾ ಮತ್ತೆ....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಕುಸಾಕು ಬಾಯಿಮುಚ್ಚು! ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಪಪ್ಪನೂ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಿ! ಸಾಕು ನಾನು ಪಟ್ಟ ಸುಖ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ!

ಲೀಲಾ—ಅದಂತಿರಲಿ, ನಾಡದು ಲೋ ಮಂಟರರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರೆಂತೆ. ಅವರು ಪಪ್ಪನ ಪರಮಾಪ್ತರೆಂತೆ. ಅವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಡಿನ್ನರ್‌ಪಾರ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬೇಕಂತೆ. ಇವತ್ತು ಪಪ್ಪನ ಕಾಗದ ಬಂದಿದೆ ನನಗೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹಾಗಾದರೆ ಕೊಡುವುದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಡಿನ್ನರ್‌ಪಾರ್ಟಿ!

ಲೀಲಾ—ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಹಣಬೇಕಲ್ಲ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪಪ್ಪನಿಗೆ ಬರೆದು ತರಿಸುವುದು! ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ವಾರಕ್ಕೊಂದು ಟೀಪಾರ್ಟಿ, ಡಿನ್ನರ್‌ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು, ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣವೆಲ್ಲಿಂದ ಉಳಿಯಬೇಕು? ಸಂಬಳದ ಮುಕ್ಯಾಲಂಶ ನಿನ್ನ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೇನೇ ಬೇಕಾದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡುವುದು? ಸಾಲಮಾಡುವುದೇ?

ಲೀಲಾ—ಸಾಲವಾದರೆ ಸಾಲಮಾಡಿ ಅಗತ್ಯಬೇಕಾದ್ದಕ್ಕೆ ಬಳಸುವುದು ದಾಗುವುದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನಿಂದದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಲೀಲಾ—ನೀವೀಗ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದಿರೊಂದರೆ ಸಾವಿರಗಟ್ಟ ಹಣ ಕೊಡುವವರಿಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾರು?

ಲೀಲಾ—ಸದಾ ನಿಮ್ಮ ಆಶ್ರಯಬೇಕಾಗಿರುವ ವಕೀಲರು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸರಿ, ಸರಿ. ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಜ್ಜನಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಬರುವ ವಕೀಲರಿಂದ ಹಣ ಸಾಲಪಡೆದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಗೌರವದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬಹುದು! ನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನೂ, ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಬಹುದು!

ಲೀಲಾ—ಬೆಂಕಿಬೀಜಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಬಾರದ ನಿಮ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕೆ! ಮಾನ್ಯ ಲೋಮೆಂಬರರಿಗೆ ಸಂಭ್ರಮದ ಡಿನ್ನರ್ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಷ್ಟು ಗೌರವವೆಂಬುದನ್ನು ಬಲ್ಲರಾ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಲಮಾಡಿ ಡಿನ್ನರ್ ಪಾರ್ಟಿ ಕೊಡುವುದೇ? ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುತ್ತೀ ನೀನು! ನನ್ನಿಂದದು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಲೀಲಾ—ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಡಿನ್ನರ್ ಪಾರ್ಟಿಯ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನೊಡನೇನು ಕೇಳುವುದು? ಅದು ಕೂಡ ಈಗ ತಿಂಗಳ ಅಂತ್ಯ.

ಲೀಲಾ—ತಿಂಗಳಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬಿಡಿಸುವಿರಾದರೆ ನನ್ನ ಸರವನ್ನಾದರೂ ಒತ್ತೆಯಿಡಿಸಿ ಹಣ ತರಿಸಿ. ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ರೂ. ೮೦೦ ಆದರೂ ಬೇಕು.

ಪ್ರಭಾಕರ—೮೦೦! ಏತಕ್ಕಾಗಿ?

ಲೀಲಾ—೮೦೦ ಕೂಡ ಸಾಕಾಗುವುದು ಕಷ್ಟ! ಮತ್ತೆ ಡಿನ್ನರ್ ಪಾರ್ಟಿಯೆಂದರೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುವುದೇ? ಮದ್ರಾಸಿನ 'ಹರಿಸನ್ ಎಂಡ್ ಕೋ'ದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಲಾಗಿ ತಿಂಡಿತಿನ್ನಿಸುಗಳನ್ನು ತರಿಸಬೇಕು. ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ೨೦೦ ಮಂದಿ ಯನ್ನಾದರೂ ಆಮಂತ್ರಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಗಲಿ, ಘಂಟೆ ಹನ್ನೊಂದು ಆಯಿತು. ನಾನು ಮಲಗುತ್ತೇನೆ. (ಆರಾಮ ಕುಚಿಯಿಂದ ಜಗ್ಗನೆದ್ದು ಮಲಗುವ ಸನ್ನಾಹಮಾಡುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಹನ್ನೊಂದಾದರೇನಾಯಿತು? ಕೂತುಕೊಳ್ಳು ಕೂತುಕೊಳ್ಳು, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡುವ. (ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರ ತೋಳು ಹಿಡಿದಳೆಯುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಛೇ! ಛೇ! ನನಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗ ಎಳಬೇಕು. ಒಂದು ಜಜ್ಜ ಮೆಂಟ್ ಬರಿಯಲಿದೆ. (ಹೋಗುವನು ಲೀಲೆಯೂ ಹೋಗುವಳು.)

೧೫ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಮಂಗಳೂರಿನ ಕೈಲಾಸ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಳಿಯ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮತರಾಯನು ಕಾಸರಗೋಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಂಜೆಯ ಟ್ರಿನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವನು]

ಅಮ್ಮತರಾಯ—(ಸ್ವಗತ) ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿದ್ದರೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವು! ನಾನೇ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದು ಎಣಿಸಿದ್ದೆ. ಈ ಮುಕುಂದರಾಯ ಗಾಸಿಕೊಟ್ಟೆನಲ್ಲ ನನಗೆ! ರಿಟಯರ್ಡ್ ಸರ್ಜನ್, ಗೌರವದ ಜನ, ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮೋಸಮಾಡ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿ ಕೆಟ್ಟೆ. ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಆಪ್ತನನ್ನು ಕೂಡ ನಂಬಬಾರದೆಂಬುದು ವಾಸ್ತವ, ವಾಸ್ತವ. ಕಲ್ತು ಕಲ್ತು ಮತ್ತೂ ಹೊಂಡಕ್ಕೆ ಬೀಳುವವಾಯಿತಲ್ಲ ಇವು! ಮುಕುಂದರಾಯರು ರೂ. 500 ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೆ ಈ ತುಚ್ಛ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಚಂದದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೀಡಾಬೀಡಿ ಸಿಗರೇಟಿನ ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ನಡಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ಈಗ ಬೀಡಾ ಬೀಡಿ ಸಿಗರೇಟಿನ ವ್ಯಾಪಾರದಷ್ಟು ಲಾಭ ಇನ್ನಾವುದ ರಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಂಡವಾಳವೂ ಬೇಡ. ಬೇರೆ ಯಾವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಅದೇ ಉತ್ತಮವೆಂದು ನೆನಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಈಗ ತಿರುಕನ ಸ್ಪಷ್ಟದಂತಾಯಿತಲ್ಲ! ನಾನು ಈ ಮುಕುಂದರಾಯನ ಹಣ ನಂಬಿ ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೂಡ ನೋಡಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಂಡಿಗೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲ. ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು? ಪಾಪ ನಿರ್ದೋಷಿಯಾದ ಆ ಸುಧೆಯ ಜೀವನ ಕೆಡಿಸಿದ್ದೆ ಬಂತಲ್ಲ ನನಗೆ ಈ ಮುದುಕನ ಮಾತು ಕೇಳಿ? ಅವಳ ಗತಿಯೇನಾಗಿರುವುದೋ ಪಾಪ! (ಯೋಚಿಸಿ) ಇಂದಿಗೇ ಶಟ್ಲೆ ಟ್ರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಸರಗೋಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಕುಂದರಾಯನೊಡನೆ ಕೊನೆಯ ಸಲ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳುವೆನು. ಅವನು ಹಣ ಕೊಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು; ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸುಧೆಯು ನಿರ್ದೋಷಿ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಕಳಂಕಳೆಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯರಿಗೆ ಕಾಗದಬರೆದು ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪದ ಭಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

೧೬ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಬಾಲ್ಯದ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರವಲಯದ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡ ನಂತರ ಸುಧೆಯೂ ಕೊರಗನೂ ಮನೆಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರು.]

ಸುಧಾ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ದುರಾತ್ಮರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸುಖವಾಗಿರ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರಿಗಿಂತಲೂ ಕೆಟ್ಟ ರಾಜ್ಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ ಇದು. ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ದುರ್ವಿಧಿಯು ನನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ವರೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸುಖ ದೊರೆಯದು. ದಿನ ದಿನ ದುಡಿದು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೀವೇಕೆ ಮಂಗಳೂರು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಹತಭಾಗ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿರೋ ತಿಳಿಯದು!

ಕೊರಗ— ಏನು, ಏನು ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿ!

ಸುಧಾ—ಯಾರೋ ಇಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರ ಮಗನಂತೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ, ನಮ್ಮ ಕುರಿತೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಮಗು ಯಾರದೆಂದು ಕೇಳಿದ.

ಕೊರಗ—(ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ) ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ದೊಬ್ಬಬೇಕಿತ್ತು ಅವನನ್ನು ಹೊರಗೆ! ಅವನಿಗೇನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ? ನಾನಿರಬೇಕಿತ್ತು! ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ಆ ಫಟಿಂಗನಿಗೆ!

ಸುಧಾ—ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಾತಾಡಿ. ಅವನ ಮನೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಪ್ತವಿರುವುದಂತೆ; ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಅವನೆಂದರೆ ಗಡಗುಟ್ಟಿ ನಡುಗುತ್ತಾರೆ. ಅವನೇನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯುವವನಲ್ಲವಂತೆ.

ಕೊರಗ—ಸಾಕು ಸಾಕು, ಅವನಾರಾದರೆ ನಮಗೇನು? ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಸಿಗೆ ಕೆಲಸವೇನು?

ಸುಧಾ—ನಾನೂ ಚೋರುಮಾಡಿದೆ; ಕೂಡಲೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದೆ. ಅವ ಒಳಕೋಗ ನೋಡಿದ.

ಕೊರಗ—ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕತ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ ಒಳಗೆ?

ಸುಧಾ—ಎಂಥ ಜನರಪ್ಪಾ ಈ ಊರವರು! ನಾನು ಬೊಬ್ಬಿಹಾಕಿದಾಗ ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಬರಬೇಕೋ? ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನೇ ಅದೇಕೋ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು

ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಅವ ಇಲ್ಲಿಯ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಶಾಂತಪ್ಪನವರ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಂತೆ. ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ನಮ್ಮ ನೆರೆಮನೆಯ ರುದ್ರಪ್ಪನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ನನಗೆ ನಾನಾಬಗೆಯ ಆಲತೋರಿಸಿ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿತ್ತಿಸಿದ. ಆ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಜನರೊಂದಿಗೆ ಒಡ್ಡಾಡತೊಡಗಿದ. ಮೊನ್ನೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದಕ್ಕೇನೋ ತಿನ್ನಲಿತ್ತು ಅದನ್ನಾಡಿಸತೊಡಗಿದ. ನಾನು, “ನಿಮಗೇನು ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲ?” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದಾಗ ನಕ್ಕು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಇಂದಿಗ ಅವನೇನಾದರೂ ಬಲಾತ್ಕಾರಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ.....

ಕೊರಗ—ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನನಗೇಕೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲವಮ್ಮಾ?

ಸುಧಾ—ನಿಮಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಾನೆಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದೆಂದು ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಕೊರಗ—ಶಾಂತಪ್ಪನವರು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರಂತೆ. ಈ ಊರಿನ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲೊಬ್ಬರಂತೆ. ಅವರಿಗೊಮ್ಮೆ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು.

ಸುಧಾ—ಅವನ ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳುವವನಲ್ಲವಂತೆ. ಅವನ ಉಪಟಳದಿಂದ ಈ ಕೇರಿಯ ರೂಪವಂತ ಬಡ ಸ್ತ್ರೀಯರಾರೂ ಮಾನವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಂತೆ. ಅವನ ಸುದ್ದಿಯೆತ್ತುವುದೆಂದರೆ ಹೆದರುತ್ತಾರೆ ನಮ್ಮ ನೆರೆ ಕರೆಯವರೆಲ್ಲ!

ಕೊರಗ—ನಾನಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಬಡವರು ಮಾನ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ಆ ನೀಚನಿಗೆ! ಧನಮದದಿಂದ ಈ ದುರಾತ್ಮರು ಮಾಡುವ ಅನಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮೂಕ ಪಶುಗಳಂತೆ ತಾಳಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಕೊಬ್ಬಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಗಳಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಣದ ಹಂಗುದೊರೆದಾದರೂ ಮಾನವನನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಭಿಮಾನವು ಬಡವರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವರ ಆಟ ನಡೆಯುವ ಚಂದ ನೋಡಬಹುದಿತ್ತು!

ಸುಧಾ—ಅಪ್ಪಾ, ನೀವೇಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಕ್ರೋಶಗೊಳ್ಳುವುದು? ಮಾನ ಧನಳಾದ ಅಭಿಮಾನಿನಿಯ ಮಾನಾಪಹಾರಮಾಡಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯವಂತಿರಲಿ, ನನಗೇನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೇಳಿದೆ ನಿನ್ನೊಡನೆ? ನೀವಾ ಕುರಿತು ಗಮನಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ? ಜಕ್ಕಜವ್ವನೆಯಾದ ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತು ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು; ಪ್ರಾಯಹೋದ ನೀವು ದಿನ ಇಡೀ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು; ಇದಾವ ನ್ಯಾಯ?

ಕೊರಗ—ನಿಮ್ಮಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸವಾದೀತಮ್ಮ? ಅದು ಹೊರತು, ಮನೆಯೊಳಗಿರುವಾಗಲೇ ನಿಮಗೆ ದುರಾತ್ಮರ ಉಪಟಳ ತಪ್ಪದಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ?

ಸುಧಾ—ಆ ಚಿಂತೆಯೇ ನಿಮಗೆ ಬೇಡ. ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ಮಗು ಚಿಕ್ಕ ದಿಂದಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನು. ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜರು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರಂತೆ. ಅವರ ಮನೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಕೆಲಸದವಳು ಬೇಕೋ ವಿಚಾರಿಸಿರಿ.

ಕೊರಗ—ಅದೆಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಮ್ಮ. ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಗಟ್ಟಿ ಇರುವ ವರೆಗೆ ನೀವು ಯಾರ ಚಾಕರಿಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಸುಧಾ—ಏನು ಮಾತಿದವ್ವಾ ನಿನ್ನದು? ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ನೀವು ಎಷ್ಟರವರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಪೋಷಿಸಬಲ್ಲಿರಿ? ಈಗಲೇ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೂಡಿದಷ್ಟು ಉಳಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ಮಗು ವಿನ ಖರ್ಚಿಗಾದರೂ ಆಗಲಾರದೇ? ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇದು.

ಕೊರಗ—ಈಗಿನ ಜಡ್ಜರೇನೋ ಒಳ್ಳೆಯವರಂತೆ. ಎಲ್ಲವರೂ ಹೊಗಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಬಹಳ ಜೋರಿನವರಂತೆ. ಬಂದೀಗ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ,—ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರಾಯಿತಂತೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ. ಪೇದೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೊಬ್ಬೆಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗಂಡನನ್ನು ಒಂಟಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರಂತೆ ಕೋಪ ಬಂದರೆ. ಈಗ ಅಂತಹ ಅವಶ್ಯವೇನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನೀವೆಂದಿಗೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದಮ್ಮ. ನಾನು ದುಡಿದುದು ಸಾಕು. ಮಗುವಿನ ಮುಂದಿನ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಹಣ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ.

ಸುಧಾ—ಏನು! ನನ್ನ ಹಣ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆಯೇ? ನಾನದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಇಡಕೊಟ್ಟುದೇ? ಅಹ, ನೀವು ದಿನ ಇಡೀ ದುಡಿದು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸ

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ಬಸಪ್ಪ
(ಕುಡುಕ)

ಅನ್ನತರಾವ್
(ವೈರಾಗ್ಯತಾಳಿದ ಭಿಕ್ಷು)

ಕೊರಗ
(ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠ ಸೇವಕ)

ಬೇಕೇ? ನಾನು ಕಡ್ಡಿ ಮುರಿಯದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡಿರ ಬೇಕೇ?

ಕೊರಗ—ಏನು ಮಾತಿದಮ್ಮಾ? ನಮ್ಮ ಹಣ ನಿಮ್ಮ ಹಣವೆಂದು ಭೇದ ವಿದೆಯೇ? ನನ್ನನ್ನು ನೀವು 'ಅಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು ಬರಿಯ ನಟನೆಯೇ?

ಸುಧಾ—ಅಪ್ಪಾ, ಹಾಗೆಣಿಸಬೇಡಿ, ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. (ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಳು)

ಕೊರಗ—(ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿಬರಲು ಫಕ್ಕನೆ ತಡಗಟ್ಟಿ) ಅಮ್ಮಾ ದುಖಿಸಬೇಡಿ ದುಃಖಿಸಬೇಡಿ. ಹೋಗಿ ಮಲಗಿರಿ. ರಾತ್ರಿ ಬಹಳವಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ದೀಪ ನಂದಿಸಿ ಮಲಗುವರು. (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿಂದ ಡಬ್ಬನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೊಡೆಯುವ ಶಬ್ದವಾಗುವುದು. ಕೊರಗನು ಎಚ್ಚೆತ್ತು)

ಕೊರಗ—“ಯಾರದು?” (ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ, ಎದ್ದು ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ಕೀರಿ ದೀಪ ಹಚ್ಚುವನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಸುಧೆಯು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ದಿಗಿಲುಗೊಂಡು)

ಸುಧಾ—“ಏನು? ಏನು?”

ಕೊರಗ—“ಏನಿಲ್ಲ, ನೀವು ಸ್ವಸ್ಥ ಮಲಗಿ” (ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಬಾಗಿಲೇ ಒಡೆಯುವುದೋ ಎಂಬಷ್ಟು ಜೋರಿಸಿಂದ ಬಡಬಡ ಬಡಿದು ಬಾಗಿಲು ದೂಡಲ್ಪಡುವುದು. ಅಗ ಸುಧೆಯು ಮಗುವು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಕೂಗುವುದು. ಸುಧೆಯು ಅದನ್ನು ಸಂತೈಸುವಳು. ಕೊರಗನು ಚಿಮುಣಿ ಹಿಡಕೊಂಡು ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಗೆ ತಾಗಿಯೇ ಇರುವ ಅಡಿಗೆಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಿಯೊಂದನ್ನು ಹಿಡಕೊಂಡು ಒಡನೆಯೇ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಾ, ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ನಿಲ್ಲುವನು. ಅಗ ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಗಾತಿಗಳಿಬ್ಬರು ಮುಂದೊತ್ತಿ ಬರುವರು. ಕೊರಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುವರು.)

ಕೊರಗ—ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಜಾಗ್ರತೆ, ಕಡಿದುಹಾಕುವೆನು! ಏನಿದು ನಿಮ್ಮ ಲೂಟಿ? ನಿಮ್ಮನ್ನಾರೂ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲವೇ?

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ—ಹುಂ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಈ ಊರಲ್ಲಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮದೇ ರಾಜ್ಯ ಇಲ್ಲಿ. ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಿಂದ ಸುಧೆಯನ್ನು ನಮಗೊಪ್ಪಿಸಿದೆಯಾದರಾಯಿತು! ಇಲ್ಲನಾದರೆ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದೊಯ್ಯುವೆವು!

ಬಸಪ್ಪ—ಎಲೋ ಮುದುಕ, ಯಾಕೆ ಸಾಯುತ್ತಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ? ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮೊಡೆಯನಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಗುವುದು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೇನೂ ಕೊರತೆ ಇರಲಾರದು.

ಕೊರಗ—ಆ ಸುಖ ನಿಮ್ಮಂಥವರಿಗೇನೇ ಇರಲಿ. ನನಗೆ ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮೊಡೆಯ ದೊಡ್ಡವರಾದರೆ ಅವರಿಗಾಯಿತು. ಇಲ್ಲೇನಾದರೂ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದರೆ ಪರಿಣಾಮ ಕೆಟ್ಟದಾದೀತು; ಜಾಗ್ರತೆ!

ಬಸಪ್ಪ—ನಮ್ಮೊಡೆಯನಿಗೆ ಎದುರುನಿಂತು ಬದುಕಿದವರು ಈ ಊರಲ್ಲಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನ ನೆರೆಕರೆಯವರೊಡನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿಕೋ. ಸುಮ್ಮನೆ ಭಲ ಹಿಡಿದರೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚಕಾರ ಬಂದೀತು ನೋಡಿಕೊ.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ—ಸುಧೆಯನ್ನೀಗ ಒಪ್ಪಿಸುವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಕೊರಗ—ಒಪ್ಪಿಸುವುದಂತಿರಲಿ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವಿರುವನಕ ದುರಾತ್ಮರಾದ ನಿಮಗೆ ಅವರ ಸಮೀಪ ಕೂಡ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ—ಒಹೋ, ದೊಡ್ಡ ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಮಗಳು ಮೂರು ಕಾಸಿನವಳು!

ಕೊರಗ—ನೀಚಾ, ಮನಸ್ಸೇ ಬಗುಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನೀಗ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕುವೆನು.

ಸಿದ್ಧಪ್ಪ—ಏನು, ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕುವೆಯಾ? (ಕೊರಗನ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಧಾವಿಸಿ ಬರುವನು. ಅವನ ಸಂಗಾತಿಗಳು ಹಿಂಜರಿದು ಹಿಂದೆ ನಿಲ್ಲುವರು. ಕೊರಗನು ಕ್ರೋಧೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಕತ್ತಿ ಬೀಸುವನು. ಕತ್ತಿಯ ಪೆಟ್ಟು ಸರಿ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ತಾಗಿ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟು ಸಿದ್ಧಪ್ಪನು ದೊಪ್ಪನೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳುವನು. ಆತನ ಸಂಗಾತಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಲೆ ಹಿಡಿದುಹೋಗುವರು.)

ಕೊರಗ—ದುರಾಚಾರಿಗಳ ಗತಿಯೇ ಇದು! (ಒಳಹೊಕ್ಕು ಕತ್ತಿಯನ್ನೊಂದೆಡೆ ಬಿಸಾಡಿ) ಸುಧಾ, ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೊಡು. ಜೀವಸಂಕಟವಾಗುವುದು. (ಗೋಡೆಗೊರಗಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವನು)

ಸುಧಾ—(ಇಲ ಹಿಡಿದು ಕೂಗುವ ಮಗುವನ್ನು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಬಂದು ಕೊರಗನ ತೋಳು ಹಿಡಿದು) ಅಪ್ಪಾ! ಏನಾಯಿತು! ಅಹ! ಈ ಪಾಪಿ ದೇಹವನ್ನೇಕೆ ದೇವರಿನ್ನೂ ಇಟ್ಟಿರುವನು! ಅಪ್ಪಾ! ಅಪ್ಪಾ! ಅಪ್ಪಾ! (ಭುಜುಹಿಡಿದು ಕುಲುಕುವಳು. ಕೊರಗನಿಗೆ ಬೋಧತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿರುತ್ತಾ) ಅಹ! ಏನಾಯಿತು ಅಪ್ಪನಿಗೆ! ಆಯ್ಯೋ! (ಚಾಪೆಯನ್ನೆಳೆದು ಕೊರಗನನ್ನು ಅಡಗ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ ಹಿಡಿದುಹೋಗಿ ನೀರು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಾ ಸೆರಗಿಂದ ಗಾಳಿ ಹಾಕುವಳು. ಕೊರಗನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಚುಮುಕಿಸಿ ಸೆರಗಿಂದ ಬರಿಸಿ ಪುನಃ ಗಾಳಿ ಹಾಕುವಳು. ಕೊರಗನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತುಂಬಿದು ಅವನ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಲೋಟಿ ನೀರು ಕುಡಿದು ಏಳಲೆತ್ತಿಸುವಳು. ಸುಧೆಯು ಏಳಬಿಡದೆ)

ಸುಧಾ—ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ಸಮಾಧಾನಚಿತ್ತರಾಗಿ ಮಲಗಿರಿ.

ಕೊರಗ—ಸಿದ್ಧಪ್ಪನಿಗೆ ನನ್ನ ಕತ್ತಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವನು. ಹೊರಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೆಂದು ನೋಡು. (ಸುಧೆಯು ಚಮಚ ಹಿಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಹೋಗಿ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟ ತುಂಬಾ ರಕ್ತ ಹರಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತನಾಗಿ ಒಂದೇಸವನೆ ಒಳಗೆ- (ಓ ಒಂದು ಬಾಗಿಲಾ ಹಾಕುವಳು)

ಕೊರಗ—ಏನಾಯಿತು! ಮಗು! ಆ ದುರಾಚಾರಿಯು ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುವನೇ?

ಸುಧಾ—ಹೌದು, ಹೌದು! ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯೇ ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು! ಅಂಗಳವೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಮಯವಾಗಿರುವುದು. ನಮ್ಮ ಗತಿಯನ್ನೇನು?

ಕೊರಗ—ಸುಮ್ಮನಿರು! ಏನು ನಮ್ಮ ಗತಿ? ನಾವೇನನ್ನಾಯ ಮಾಡಿರುವೆವು? ಅವನ ದುಷ್ಟತ್ವದಿಂದ ಅವನೇ ಮೋರು, ನಾವೇನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕು? ಅವನೊಮ್ಮೆಯೇ ಕತ್ತಿಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟದರಿಂದ ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಪೂಜ್ಯ ಸಂಗಾತಿಗಳು ಭೀತಿಗೊಂಡು ಓಡಿಹೋದರು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ!

ಸುಧಾ—ಸಿದ್ಧಪ್ಪನೆಂದರೆ ಗಡಗುಟ್ಟಿ ನಡುಗುತ್ತಾರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಲ್ಲ. ರುದ್ರವ್ಯ ನನ್ನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವನು ಮಹಾಪುಂಡ್ರಗಾರನಂತೆ. ತಂದೆ ಮೊದಲೇ ಅವನಿಗೆ ಪಾಲುಕೊಟ್ಟು ಹೊರಹಾಕಿರುವಂತೆ. ನಾವೇ ಆ ಹೆಣವನ್ನಿಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡುವುದೇ? ಅಬ್ಬಬ್ಬ ರಕ್ತವೇ! ನನ್ನ ಮೈ ಈಗಲೂ ಬುಮ್ಮನ್ನುವುದು!

ಕೊರಗ—ಬೆಳಗ್ಗೆ ಪೋಲೀಸರು ಬಂದು ಹೆಣವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮತ್ತೆ ನಾವೇನು ಮಾಡುವುದಿಗ?

ಸುಧಾ—ಪೋಲೀಸಿನವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಜೈಲಿಗೊಯ್ಯರೆ! ನಮಗಾರಿದ್ದಾರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವವರು?

ಕೊರಗ—ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ಜೈಲಿಗೊಯ್ಯುವುದು? ನಾವು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪೇನು? ಪುಂಡರೊಂದಿಗೆ ಅಮ್ಮನ ಮಾನಾಪಹಾರ ಮಾಡಬಂದಾಗ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಕತ್ತಿ ಬೀಸಿದಾಗ ಕತ್ತಿಯ ಪೆಟ್ಟು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಿತ್ತೆಂದು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಸರಿ

ಸುಧಾ—ಅಪ್ಪಾ ಅದು ಹೌದು. ನಾವೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು ಈಗಲೇ ನೀವು ಹೋಗಿ ತಿಳಿಸಬಂದರೇನು? ಒಹೋ! ನಾನೇ ನನ್ನುವುದು? ಆ ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಂಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ!

ಕೊರಗ—ಪ್ರಾಣವಿದ್ದರೆ ಬದುಕಿಕೊಂಡೇವೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋಗಿರುವರೋ ಏನೋ! ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾನೀಗಲೇ ಹೋಗಿ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಶನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬರುವೆನು. ನೋಡುವ ಎಲ್ಲಂಟಾ ಗಾಡಿ ಲಾಟನು? (ಲಾಟನನ್ನು ತಂದು ಹಚ್ಚಿ) ನಾನೀಗ ಬರುವೆನು. ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಶನು ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆ. ನಾನು ಕಡಿದ ಕತ್ತಿ ಎಲ್ಲಂಟು? ಇಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬಿಸಾಡಿದೆ ನಾನು.

ಸುಧಾ—(ಹುಡುಕಿ) ಇಲ್ಲಂಟು. ರಕ್ತದಿಂದ ತೊಯ್ದು ಹೋಗಿದೆ. ಅಬ್ಬಬ್ಬ, ನೀವು ಕೋಪಬಂದರೆ ಕಟುಕರೇ ಸರಿ!

ಕೊರಗ—ನಾನು ಕಟುಕನಾಗದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆ ನೀಚರೆಂತಹ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ? ಅದಂತಿರಲಿ, ನೀವು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಮಲಗಿ. ನಾನು ಬೇಗ ಬರುವೆನು.

ಸುಧಾ—ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟವರಪ್ಪಾ ಈ ಊರವರು! ಹೋಗಿ, ಬೇಗಹೋಗಿ ಹಾಗಾದರೆ. (ಕೊರಗನು ಲಾಟನು ಹಿಡಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು. ಸುಧೆಯು ದೀಪದ ಬೆಳಕಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರ ಇಣಕಿ ಹೆಣವು ತೋರಿಬಂದೊಡನೆಯೇ ಡಬ್ಬನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ) ಏನು ಧೈರ್ಯವಪ್ಪಾ ಇವರದು! ನನಗಾದರೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏನೆಲ್ಲಾ ಆಗುವುದೋ ಇವರಿಂದ? ಪೋಲೀಸರೇನು ಮಾಡುವರೋ? ಹಣಕೊಟ್ಟರೆ ಏನೇನು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರಂತೆ ಅವರು! ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ದುರ್ವಿಧಿಗೊಂದು ಕೊನೆಯಿಂದಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನಂತಹ ಪಾಪಿನಿಯು ಲೋಕದಲ್ಲಾರೂ ಇರಲಾರರು. ನಿರ್ದುಷ್ಟರಾದ ಇವರು ಈ ಪಾತಕಿಯನ್ನೇಕೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರೋ? ಅಹ, ನನ್ನಿಂದಾಗಿ... (ಉಕ್ಕೇರಿ ಬರುವ ಅವೇಗವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ) ಅಯ್ಯೋ! (ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಮರುಗುವಳು. ಆಗ ಮಗುವು ಪುನಃ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗುವದು)

೧೭ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ದಸೆದಾರ ಅಬು ಲ' ಖಾದರ್ ಸಾಹೇಬನು, ಪಿಂಜರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧೆಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಬೋಧತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದ ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೊಯ್ದು ಹಿಂದಿರುಗು ನಾಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಸಪ್ಪನು ಅವನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯನ ಕುರಿತು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು]

ಬಸಪ್ಪ—ದಸೇದಾರ್ರೇ, ಹ್ಯಾಗಿದ್ದಾರೆ ಜಡ್ಡರು!

ದಸೆದಾರ—ಇನ್ನೂ ಸೌಖ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಪಾಪ. ನಾನು ಹಲವು ಮಂದಿ ಜಡ್ಡರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅನೇಕರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ರೆ ಇವರಷ್ಟು ಸಾತ್ವಿಕ ಸ್ವಭಾವದವರನ್ನು, ದಯಾಭರಿತರನ್ನು ಎಂದೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಬಸಪ್ಪ—ಅದಂತಿರಲಿ, ಅವರಿಂದು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬೋಧತಪ್ಪಿ ಬೀಳಲು ಕಾರಣವೇನು? “ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!” ಎಂದು ಮೂರುಸಲ ಕರೆದು ಸ್ತೂತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದು ದಂತೆ ನಿಜವೇ?

ದಸೆದಾರ—ಅದೇನೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನೋ ತಲೆತಿರುಗಿ ಬೋಧ ತಪ್ಪಿರಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಕೆಲ ಸಮಯದಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ವಸೌನವಾಗಿದ್ದು ಚಿಂತಾಭರಿತರಾಗಿದ್ದರು.

ಬಸಪ್ಪ—ಜಡ್ಡರೂ ಮಂಗಳೂರವರಂತೆ, ಸುಧೆಯೂ ಮಂಗಳೂರವಳಂತೆ. ಅವರಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ಏನೋ ಸಂಗತಿ ನಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಂಬ್ರ ಒಂದು ಹೋದ ಹಾಗೆಯೇ ಏನು?

ದಸೆದಾರ—ನನಗಾವುದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಜೇವರ ದಯದಿಂದ ಜಡ್ಡರಿ ಗೊಮ್ಮೆ ಸೌಖ್ಯವಾದರೆ ಸಾಕು.

ಬಸಪ್ಪ—ಅವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೂ “ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! ಕ್ಷಮಿಸು! ಕ್ಷಮಿಸು! ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧ ಕ್ಷಮಿಸು!” ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಏನೇನೋ ಮಂಟಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂತಲ್ಲ! ಸುಧೆಗೂ ಅವರಿಗೂ ಪ್ರೇಮವಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದೂ ಅದೇನೋ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಆ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನ ಬಂದು ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ನಿಜವೇ?

ದಸೆದಾರ—ನಿಜವೇ? ನಿಜವೇ ಎಂದು ನೀವು ನನ್ನೊಡನೆನು ಕೇಳುವುದು? ನಾನು ನೊದಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ, ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು. ನಿಮಗೇನೂ

ಬೇರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೇ? ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ! ಜಡ್ಡ ರೆಲ್ಲಿ! ಏನಾದರೂ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೊಂದು ಅರ್ಥವಿರಬೇಕಲ್ಲ.

ಬಸಪ್ಪ—ಅರ್ಥವುಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುವುದು. ಹ್ಯಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕೇಸೊಂದು ಹೋದ ಹಾಗೆಂತ ತೋರುತ್ತದೆ.

ದಸೆದಾರ—ಹೋದರೇನು? ಸಿದ್ಧಪ್ಪ ಸತ್ತದರಿಂದ ಇಡೀ ಊರಿಗೇನೇ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯ್ತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮಾನಹಾನಿ ಯಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ! ನಾನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಿಜವಾದ ಶೂರನೆಂದರೆ ಕೊರಗ! ಅಸ ಮಾಡದ ತಪ್ಪೇನು? ನೀವೆಲ್ಲಾ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಲಂಚಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೊಲೆಯ ಚಾರ್ಜ್‌ಮಾಡಿಸಿರುವರೆಂದೋ? ನೀವು ಏನೂ ಮಾಡುವಿರಿ!

ಬಸಪ್ಪ—ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆನ್ನುವ, ಶಾಂತಪ್ಪನವರು ಸುಳ್ಳು ಖುಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಾರೇ?

ದಸೆದಾರ—ಶಾಂತಪ್ಪನವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು- ಯಾವುದು ಸುಳ್ಳು ಯಾವುದು ಸತ್ಯವೆಂದು? ದೇವತಾ ಮನುಷ್ಯ ಅವರು. ನೀವು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನಂಬಿದ ರಷ್ಟು. ನಡೆದುಕೊಂಡು, ನೀವು ಅವರೊಡನೆ ಹೇಳಿದುದೊಂದು. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತುಂಟು ನಿಮ್ಮ ಗುಟ್ಟು.

ಬಸಪ್ಪ—ಏನಾಯಿತು ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ? ಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುಳ್ಳಲ್ಲವೇ?

ದಸೆದಾರ—ಸಾಕು, ನಿಮ್ಮ ಮಾತಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.
(ಹೋಗುವನು.)

ಬಸಪ್ಪ—ಯೂ ಚಿಪ್ಪಿ ಈಗ ಈ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯ ಮತ್ತು ಸುಧೆಯರ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವ ಬಗೆ ಹ್ಯಾಗಪ್ಪ! ಅವರ ಹೆಂಡ್ತಿಯನ್ನೇ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ರಾಯರಿಗೂ ಅವರಿಗೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಸರಿಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ. ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಾರು. ಛ! ತಪ್ಪಾಗಿಹೋಯ್ತು! ದಸೆದಾರನೊಡನೆ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋರಿನಿಂದ ಮಾತಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಅವನಿಗೇನೇ ಏನಾದರೂ ತಾಗಿಸಿ ಜಡ್ಡ ರ ಹೆಂಡ್ತಿಯಿಂದ ಅವರ ಗುಟ್ಟನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. (ದಸೆದಾರನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು.)

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯೆ, ನನ್ನ ಅಪರಾಧವೇನೋ ಅಕ್ಷಮ್ಯವಿರುವುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ಸಜೀವನಾಗಿ ಕೊಂದ ಕೊಲೆಪಾತಕಿ ನಾನು.

(ಪುಟ 63)

೧೮ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಜೈಲು

[ನಡುರಾತ್ರಿ ಸಮಯ. ಜಡ್ಡು ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಜೈಲಿನ ಕಾವಲುಗಾರನೊಬ್ಬ ನಿಂದ ಸಂಧ್ಯೆಯಿರುವ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿಸಿ ಅವನ ಹಸ್ತವಿದ್ದ ಕೈಲಾಟನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಅವನನ್ನು ದೂರಹೋಗಬೇಡಿ ನೊಬ್ಬನೇ ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವನು]

ಸುಧಾ—(ಮಾಳಿಗಿದ್ದವಳು ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು) ಅದಾರು! (ಜಗ್ಗನೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಲಾಟನನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಳಗಿರಿಸಿ) ನಾನು, (ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಾಗುವನು.)

ಸುಧಾ—(ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದನೋಡಿ ಆಮೇಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಮುಖತಿರುಗಿಸಿ) ಈ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲೇನು ಕೆಲಸ? ನಡೆಯಿರಿ ಹೊರಗೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!! ಸುಧಾ!!! (ಕಾಲಿಗರಗವನು. ಸುಧೆಯು ತುಸುದೂರ ಸರಿದು ವೇದದಿನಂತೆ ಮುಖತಿರುಗಿಸಿ ನಿಂತುಬಿಡುವಳು ಪ್ರಭಾಕರನು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಎದ್ದುನಿಂತು) ಸುಧಾ ಕ್ಷಮಿಸು! ಕ್ಷಮಿಸು!! (ಪುನಃ ಮೂಢಕಾಲೂರಿ ಬೀಡುವನು)

ಸುಧಾ—ಸರಿಯಿರತ್ತ! ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವ ಅವಶ್ಯ ನನಗಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ನನ್ನ ಅಪರಾಧವೇನೋ ಅಕ್ಷಮ್ಯವಿರುವುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ಸಜೀವವಾಗಿ ಕೊಂದ ಕೊಲೆಪಾತಕಿ ನಾನು.

ಸುಧಾ—ನೀವು ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯೇ? ಅಹಹ! ನೀವು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜರು! ಸಮಾಜದ ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥರು! ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಸಮಾಜ ಬಹಿಷ್ಕೃತಳಾದವಳು ನಾನು! ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯಾಗಿ ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಮಹಾಪಾತಕಿಯು! ನನ್ನ ಗೊಡವೆ ನಿಮಗೇಕೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ಮಹಾಪಾಪನೆ ನೀನು. ವಿಶ್ವಘಾತಕಿ ನಾನು. ಆ ಖೂಳ ಅಮೃತರಾಯನು ಹಣದಾಸೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕೃತ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿ, ನೀನು ನಿರ್ದೋಷಿಯೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ತನ್ನ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ತೀವ್ರ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟು ನನಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆದಿರುವನು. ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!! ನಿನ್ನ ಹೊರತು ನನಗಿನ್ನು ಅನ್ಯಥಾ ಗತಿಯೆಂದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ! ನಿನ್ನ ಕ್ಷಮೆಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಆಶಾತಂತುವಿನ ಅವಲಂಬನೆಯಿದೆ. ಅದು ಕಡಿದು ಹೋಯಿತೆಂದರೆ ಮತ್ತೆದು ಉಳಿವಂತಿಲ್ಲ. ಸುಧಾ, ಕ್ಷಮಿಸುವೆಯೋ ಹೇಳು.

ಸುಧಾ—ಇನ್ನು ನನ್ನ ಕ್ಷಮೆಯಿಂದೇನು? ನಿಮ್ಮ ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೂಡಲೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ಏನು ಪರಿಹಾಸ್ಯವೇ? ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಬಾರದೆ? ಘೋರ ಬೆಂಕಿಯೇ ಎದ್ದು ಧಗಧಗನೆ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದನ್ನೊಡನೆಯೇ ತಣ್ಣೀರೆರೆದು ತಣಿಸದೆ ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ಉರಿಮಸಗಿ ಸುವೆಯಾ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ನಾನು ತಣ್ಣೀರೆರೆದು ತಣಿಸುವುದೇ? ಸಿಡಿನುದ್ದು ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟು ತಣ್ಣೀರ ಬುಗೆಯೇ ಸಿಡಿದು ಸೀಕರಿಯಾಗಿರುವಾಗ ತಣ್ಣೀರ ಬಿಂದುವಾದರೂ ಹೊರಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೌದು, ಸುಧಾ, ಹೌದು. ನಿನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಹಾಳು ಗೆಡಹದ ಘೋರ ಪಾಪಿ ನಾನು. ಹಿಂದು ಮುಂದು ಯೋಚಿಸದೆ ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಸುಖವನ್ನು ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿದ ಘಾತುಕ ನಾನು! ಸುಧಾ ಎಲ್ಲಿ, ಆ ಮಗುವೆಲ್ಲಿ?

ಸುಧಾ—(ಒಡನೆಯೇ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ) ಯಾವ ಮಗು? ಯಾರಿಗೋ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿನಿಂದೇನು ನಿಮಗೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಛೇ! ಛೇ! ಸುಧಾ ಹಾಗೇಕೆನ್ನುವೆ? ಅದು ನನ್ನ ಮಗು! ಎಲ್ಲಿದೆ ಸುಧಾ, ಮಗುವೆಲ್ಲಿದೆ? ಆ ಮಗುವನ್ನಾದರೂ ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಕಂಡು ಆನಂದಿಸ ಗೊಡಲಾರೆಯಾ? ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಸುಧಾ!

ಸುಧಾ—ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಮಗುವನ್ನು ಸದಾಚಾರಿಯಾದ ನೀನೆಂದಿಗೂ ನೋಡಬಾರದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಕುರಿತು ನಿನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟಲಾರದೇ? ಶವವನ್ನು ತಿವಿದಂತೆ, ಸುಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಹೃದಯವನ್ನು ಬಿರುಸುಡಿದಿರಬೇಕೆ ಚುಚ್ಚುವೆ ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—ನನಗೆಲ್ಲಿಯ ಹೃದಯ? ಎಂತಹ ಕನಿಕರ? ಅಸ್ಥಿಪಂಜರಕ್ಕೆ ಹೃದಯಭಾವವಿರುವುದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಅನೇಕಭರದಿಂದ ಪುನಃ ಸುಧೆಯ ಕಾಲಿಗೆಬಿದ್ದು) ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! ಈ ನರಸಿಂಹಚರ್ಮವನ್ನು ನೀನೆಂದಿಗೂ ಕ್ಷಮಿಸಲಾರೆಯಾ? ಹೇಳು, ಬೇಗಹೇಳು.

ನೆನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅದರ ಅಳಿವು ಉಳಿವುಗಳ ಸುಖದುಃಖದ ಭಾರವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನದು.

ಸುಧಾ—ಅದಂತಿರಲಿ, ಅಪ್ಪನ ಬದಲಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಮಾತು ಕೊಡಬೇಕು. ಸಿದ್ಧಪ್ಪನನ್ನು ನಾನು ಕೊಂದುಬಿಡದಾಗಬೇಕು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೆಷ್ಟಕ್ಕೂ ನನ್ನಿಂದಾಗದು ಸುಧಾ! ನಾನಾವಾತು ಕೊಡಲಾರೆನು. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಾನು ಬಿಡುವೆನು. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಕೆಲಸವೇ ಹೋಗುವಂತಾದರೂ ನಾನು ಗಣ್ಯಮಾಡೆನು. ನಾನೀಗಲೇ ಹೋಗಿ ಕೊರಗ ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವೆನು.

ಸುಧಾ—ಹೋಗಿರಿ, ಬೇಗನೆಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿರಿ. ಅಹ! ನನಗಾಗಿ ಅವರು ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟವೇ! ಈಗ ಅವರ ತಲೆಗೆಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವಂತಿದೆ. (ಕಣ್ಣೀರುಡುವಳು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಈಗಲೇ ಹೋಗುವೆನು. (ಮತ್ತೂ ಸಂವೇಹಗೊಂಡು ನಿಂತು ಕೊಳ್ಳುವನು)

ಸುಧಾ—ಹೋಗಿರಿ, ಮತ್ತೇಕೆ ನಿಂತಿರುವಿರಿ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವೆಯಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಹೌದು ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು. ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಇಲ್ಲಿಂದೊಮ್ಮೆ. (ಮುಖತೀರಿಗಿರುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಲ್ಲ ಸುಧಾ, ಇಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಕ್ಷಮಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸುಧಾ—ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರುವೆನು. ಹೋಗಿರಿ, ಅಪ್ಪನ ಅವಸ್ಥೆಯೇನಾಗಿರುವುದೆಂದು ನೋಡಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಈಗ ಹೋಗುವೆನು ಸುಧಾ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬರುವೆನು.

ಸುಧಾ—ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಯಾಕೆ ಬರುವುದು? ನೀವು ಮಾತುಕೊಟ್ಟಂತೆ ನಡೆದರೆ ಸಾಕು. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರುವೆನು. ಪ್ರಭಾಕರನು ತೃಪ್ತನಾಗದಿದ್ದರೂ ಕೊರಗನನ್ನು ನೋಡುವ ಅತುರದಿಂದ ಲಾಟನ್ ಹಿಡಕೊಂಡು ಸಂಧ್ಯೆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವನು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಕೊರಗನಿರುವ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು.)

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ರಮಾನಾಥನ್— ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಜೀವನವೇ ನಿಸ್ಸಾರ ಲೀಲಾ! ನೀನೀಗ ಬಂದೊಡ
ನೆಯೇ ನನ್ನ ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಯೇ ಬಿಸಿರಕ್ತ ಪ್ರವಹಿಸಿ
ನವ ಉತ್ಸಾಹವುಂಟಾಗಿರುವುದು.

ಲೀಲಾ— ನನಗೂ ಆ ಮೊದ್ದು ಜಂತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಜೀವನವೇ ಅಸಹನೀಯ
ವಾಗಿರುವುದು.

(ಪುಟ 67)

೧೯ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಉದ್ಯಾನ

[ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನನ್ನು ಸಂಜೆ ಮದ್ರಾಸ್ ಸಮುದ್ರತೀರದ ಏಕಾಂತ ಪ್ರದೇಶವೊಂದರಲ್ಲಿ ತುಡು ಹೊತ್ತು ಶಿಲುಹಾಕುತ್ತಾ ಕುಳಿತು ಆ ಮೇಲೆ ಕಿಸೆಯಿಂದ ಲೀಲಾವತಿಯು ಸತ್ಯವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ ಅನುಮದರ ವರ್ತನಾಗಿ ಹಾಡುವನು.]

ಲೀಲಾ—(ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ತುಡು ಹೊತ್ತು ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನನ ಹಿಂದೆಯೇ ನಿಂತು ಆ ಮೇಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಹೋಗಿ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವಳು.)

ರಮಾನಾಥನ್—ಯಾರದು? ಸ್ತ್ರೀಯೊಪ್ಪು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿಯಲಾರದು. ಯಾರೋ ಗಂಡಸರು!

ಲೀಲಾ—(ಗತಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು) ಹುಂ, ಗಂಡಸು, ಗಂಡಸಿನ ಹೆಸರೇನು!

ರಮಾನಾಥನ್—ಒಯಾ ನೀನೆ! ಬಿಡುಬಿಡು (ಕೈ ಬಿಡುಕೊಂಡು) ನಿನ್ನೊಡನೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡಲಾರ. ನೀನು ನನ್ನ ಬಳಗಿನ್ನು ಬರಬಾರದು.

ಲೀಲಾ—ಅದೇಕಷ್ಟು ಕೋಪ ಮುಸ್ತು ರಮಾನಾಥನ್? ಆ ಪ್ರಾಣಿ ನನ್ನನ್ನು ಬರಲೇ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಪರ ಕೆವಿಗಾರೋ ಹಾಕಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ರಮಾನಾಥನ್—ಲೀಲಾ, ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ನಾಸಿಲ್ಲ ಕುಳಿತು ಕುಳಿತು ನೀನು ಬರುವೆಯೆಂದು ಹಾರೈಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು? ಕಡೆಗೆ ಇಂದೂ ಬರುವೆಯಾ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಬಹಳ ಸಂದೇಹಗೊಂಡಿದೆ. ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಜೀವನವೇ ಸಿಸ್ಸಾರ ಲೀಲಾ! ಇಷ್ಟೊಂದು ಮನೋಹರ ದೃಶ್ಯವೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಉಲ್ಲಾಸವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತಪರೆ ನೀನೀಗ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ನನ್ನ ನೆರನಾಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಯೇ ಬಿಸಿರಕ್ಕೆ ಪ್ರವಹಿಸಿ ನವ ಉತ್ಸಾಹವುಂಟಾಗಿರುವುದು.

ಲೀಲಾ—ನನಗೂ ಆ ಮೊದ್ಲು ಜಂತುವಿನೊಂದಿಗೆ ಜೀವನವೇ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿರುವುದು. ನಿಮ್ಮನ್ನಾವಾಗ ಕಾಣುವುದೆಂದು ದಿನಗಳನ್ನು ಎಣಿಕೆಹಾಕುತ್ತಾ ವರ್ಷಗಳಂತೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಹೊಸ ಪ್ರಾಣವೇ ಬಂದಂತಾಗುವುದು.

ರಮಾನಾಥನ್—ಬಳ್ಳಾರಿ ಬಲು ದೂರ ಲೀಲಾ. ನೀನೆಲ್ಲಗೂದರೂ ಮದ್ರಾಸಿನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೇನೇ ಸಿನ. ಗಂಡಸಿಗೆ ವರ್ಗಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಬಹಳ

ಒಳ್ಳೇದಾದೀತು. ನಾನೂ ಆಗಾಗ ಬರಬಹುದು. ಸಿನಗೂ ಬರಲನುಕೂಲ
ವಾಗುವುದು. ಸಿನ್ನ ತಂದೆಯೊಡನೆ ಈ ಸಲ ಭಲಹಿಡಿದು ಕೇಳಬೇಕು ನೀನು.

ಲೀಲಾ—ಅವರು ಈಗೀಗ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಯಾರೋ ಕಡಿಸಿರುವಂತಿದೆ. ನಾನೇನು ಹೇಳಿದರೂ 'ಹುಂ'
ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಗುವರು.

ರಮಾನಾಥನ್—ಲೀಲಾ! ಅದೆಷ್ಟು ಮನೋಜ್ಞ ವಾಗಿರುವುದೀಸಂಧ್ಯಾರಾಗ!

ಲೀಲಾ—ಹೌದು! ಮಿಸ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್. ಅದೆಷ್ಟು ಶುಲ್ಕ ಸಕರವಿರು
ವುದೀ ಸಂಜೆಯ ಸೊಬಗು. ಆ ಸುಟ್ಟ ಬಳ್ಳಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದರೆ
ಒಂದು ಚಂದದ ನೋಟವಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಒರಟು. ವಿಕಟ! ಭೀಭತ್ಸ! ಅಲ್ಲಿರು
ವುದೆಂದರೆ ನನಗೊಂದು ಕಣಿವೆ! ಆದರೆ ಮಾಡುವುದೇನು! ಮಿಸ್ಟರ್ ರಮಾ
ನಾಥನ್! ನಮಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇನಿದೆ? ಗಂಡನೆಂತಹ ಭಂಡ
ನಾದರೂ ಅವನೊಂದಿಗೇನೇ ಸರಳಕೊಂಡಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ರಮಾನಾಥನ್—ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಮ್ಮಿಲನವಾಗುವುದೆ ಅಪರೂಪ! ಅಪರೂಪ
ವಾಗಿ ದೊರೆಯುವ ಈ ಅಲ್ಪ ಸಮಯವನ್ನಾದರೂ ನಾವು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯ
ಬೇಕೆ? ಬಾ ಲೀಲಾ ಬಾ. ಅದೋ ಆ ಸ್ಥಳವು ಬಹಳ ಏಕಾಂತವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಹೋಗುವ! (ಕೈಹಿಡೆದೊಡೆಯುವನು, ಪ್ರಭಾಕರನ ಮಿತ್ರ ಮೋಹನನು ಇನ್ನಿಬ್ಬರೂ
ತನ್ನ ಮಿತ್ರರೊಂದಿಗೆ ಹೇಂಡಿ ಕೆಮರಾ ಹಿಡಿದು ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಅದೋ ಮಿಸ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್! ಅದಾರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ
ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು? ಅವರೇನೋ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು
ಸರಿಸುವಂತಿದೆ. ನಾವು ಜಾಗೃತೆಯಿಂದಿರಬೇಕು.

ರಮಾನಾಥನ್—ಸತ್ತರವರು, ಘಟಿಂಗರು! ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ
ತಲೆಯೊಡೆದು ಹಾಕುವೆನು. ಸಿನಗಾವ ಭೀತಿಯೂ ಬೇಡ. ಬಾ ಲೀಲಾ! ಬಾ.
(ಎಳದೊಡೆಯುವನು.)

೨೦ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಪಂಚರು, ಕೊರಗ, ಸುಧಯರು ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಒಮ್ಮತದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಿತ್ತರೂ ಇಡ್ಡ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕೂಲನಾಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಿರಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವನು. ಜನತೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಈ ಕುರಿತು ವಿಸ್ಮಯವುಂಟಾಗುವುದು, ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ತಂತಿ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಜಡ್ಡ ಪದವಿಗೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಮೊದಲೇ ಮಾತಿತ್ತ ಮೇರೆಗೆ ಅಂದು ಬಾರ್ ಎಸೋಸಿಯೇಶನಿನವರು, ಬ್ಯಾರಿಯಿಂದ ವರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುವ ಸಬ್ ಜಡ್ಡರಿಗೆ ವಿಧಾಯವೀಯಲು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ ಸಭೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗುವನು. ಈ ಸಭೆ ಮುಗಿಯುವಾಗ ರಾತ್ರಿ ೯ ಘಂಟೆ ದಾಟಿದುದರಿಂದ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ಬಹಳ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆಯಿಂದಲೂ ಅವಸರದಿಂದಲೂ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ದವೆ ದಾರನನ್ನು ಮನೆಯ ವರಂಡಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಒಂದೆಡೆ ಗುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಕೊರಗ ಮತ್ತು ಸುಧಯರಿರುವ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿಯೆಂದು ಕೂಡಲೆ ತಿಳಿದುಬರಬೇಕೆಂದು ಕಳುಹಿಸಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗ ಶೀಲಾವತಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ತಾನು ತಂತಿಕೊಟ್ಟ ಮೇರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮುಕುಂದರಾಯನೊಡನೆ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನನ್ನು ದೂರಿದೂಪಿಸುತ್ತಿರುವಳು]

ಪ್ರಭಾಕರ—ಒಹೋ, ತಂದೆಯವರು! ಯಾವಾಗ ಬಂದುದು?

ಶೀಲಾ—ಅವರು ಯಾವಾಗ ಬಂದರೆ ನಿಮಗೇನು? ನೀವಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಮನೆಗೇನೇ ಹೋಗದೆ ಇಲ್ಲೇಕೆ ಬಂದುದು?

ಮುಕುಂದ—(ಈ ಸಿಚೇಯರಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮುಂದೆ ಬಂದು) ಪ್ರಭಾ, ಏನು ಮಾಡಿದೆ? ಘೋರ ಕೊಲೆಪಾತಕಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಅದು ಕೂಡಾ, ಪಂಚರೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮತದಿಂದ ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿರುವಾಗ, ಅಪರಾಧಿಗಳೇ ತಾವು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವರೆಂದು ಒಪ್ಪುವಾಗ, ಅವರನ್ನು ನಿರಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದೆಂದರೆ ಏನನರ್ಥವಿದು! ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಉಳವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಕಾಯಮ್ ಸಹ ಆಗಲ್ಲ!

ಶೀಲಾ—ಅವರಿಗೇನು? ಪಪ್ಪಾ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಸರಿ ಮಾಡ್ತಿರಲ್ಲ! ಇವರಿಗೊಂದು ಕೆಲಸಕೊಡಿಸಿ ಪಪ್ಪಾ ಪಟ್ಟ ಪಾಡುಸಾಕು! ಇವರಿಂದ ಅವರ ಗೌರವಕ್ಕೆಷ್ಟು ಕುಂದುಂಟಾಗಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ!

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಶೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಧುರಧುರನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ) ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಪಪ್ಪನೂ ನೀನೂ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಬಹುದು!

ಮುಕುಂದ—ಅಂದರೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಂದರೆ ನಾನಿಂದೇ ಜಡ್ಡಪದವಿಗೆ ರಾಜನಾಮೆಯಿತ್ತಿರುವೆನು.

ಮುಕುಂದ—ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಪ್ರಭಾಕರ? ಹೇಳು, ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಹೇಳು!

ಪ್ರಭಾಕರ—ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದುದಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ಏನು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದುದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾನು ಇಂದೇ ತಂತಿಮೂಲಕ ನನ್ನ ರಾಜನಾಮೆ ಕಳುಹಿಸಿರುವೆನೆಂದು.

ಮುಕುಂದ—ಅಯ್ಯೋ ಮಗ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯೇ! (ತಲೆಗೆ ಬಡಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೂತ ಕೊಳ್ಳುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಇವರು ಎಷ್ಟಕ್ಕೂ ಕೆಲಸ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲೆಂದು ಪಸ್ಪಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಕೆಯೇ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಬಿಕ್ಕ ಬೇಡಿದರೆ ಸರಿ! (ದಂಡ ರಸ ಅವಸರದಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ) “ರಾಯರೇ! ರಾಯರೇ!!” (ಲೀಲಾವತಿ ಯನ್ನು ಕಂಡು ಸುಮ್ಮನಾಗುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು, ಅವರು ಸಿಕ್ಕಿದರೇ?

ದಸೆದಾರ—ಇಲ್ಲ ರಾಯರೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಲ್ಲ! ನೀನು ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಹಾಗೆ!

ದಸೆದಾರ—ಅವರು ಬಳ್ಳಾರಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂತ ರಾಯರೆ. ಜನರಲ್ಲಾ ಅವರ ಕುರಿತೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರು.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಬಹಳ ಅಸಹಿಸ್ವತೆಯಿಂದ) ಯಾವಾಗ ಬಿಟ್ಟುಹೋದುದಂತೆ?

ದಸೆದಾರ—ನೀವು ಅವರನ್ನು ನಿರಸರಾಧಿಗಳೆಂದು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟುಡನೆಯೇ ಅವರು ಕೂಡಲೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವುದರೊಳಗೇನೇ ಒಂದು ಟೀಕ್ ಮಾಡಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವರಂತೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುವರಂತೆ?

ದಸೆದಾರ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರುವರೆಂದು ಒಬ್ಬರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು ರಾಯರೆ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಯ್ತು, ಸರಿ ಅತ್ತ (ಡಬ್ಬನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕುವನು)

ಮುಕುಂದ—(ಕಟಕಟನೆ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಾ ಎದ್ದುನಿಂತು) ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣವು ಆ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ಕೊಲೆಪಾತಕಿ ಸುಧಾ! ಆ ದುರಾಚಾರಿಣಿಗೆ ಸ್ಥಾನ

ಕೂಡಾ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಅಹ! ಎಂತಹ ದುರದೃಷ್ಟ! ಆ ಭಿಕಾರಿಣಿಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಗೇನೇ ಬಂದು ವಾಸಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಕೋಪ ಸಂತಾಪಾತಿಶಯದಿಂದ ಉನ್ಮತ್ತನಂತಾಗಿ ಮುಕುಂದ ರಾಯರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ತನಗವನು ಒಂದ ನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಸುಧೆಯ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಿಸೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು) ಅಪ್ಪಾ, ಸತ್ಯ ಹೇಳಿ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜಾಗ್ರತೆ!

ಲೀಲಾ—(ಓಡಿಬಂದು) ನಿಮಗೇನು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿರುವುದೇ? ಅಹ! ಆ ಭಿಕಾರಿಣಿಯು ಎಂತಹ ಮಾಟ ಮಾಡಿರುವಳೋ! ಬಿಡಿರಿ, ಮಾನಸ ಕೈಬಿಡಿರಿ. (ಕೈ ಬಿಡಿಸುತ್ತಿರುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ದೂಡಿದಡುವನು. ಅವಳು ಘೋಷನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಳು.) ಇನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೆ ಮೊದಲು ನಿನ್ನನ್ನು ಕತ್ತು ಹಿಸುಕಿ ಕೊಲ್ಲುವೆನು! (ಬಿಡರಿಸುವನು)

ಲೀಲಾ—ಅಯ್ಯೋ, ಹುಚ್ಚು! ಹುಚ್ಚು!! ದಪದಾರಾ! ದಪದಾರಾ!! (ಕೂಗು ವಳು. ದಪದಾರನು ಓಡಿಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಒಡೆಯುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾರದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುವುದು? (ಮುಕುಂದರಾಯರ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಲೀಲಾವತಿಯ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಈಸಿಜೇಟರಿಗೆ ದೂಡಿ) ಸುಮ್ಮನೆ ಸುಯ್ಲೆತ್ತದೆ ಕುಳಿತೆಯಾದರಾಯಿತು! ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನೀಚಳೇ, ವೃಭಿಚಾರಿಣಿ ಸುಧೆಯೋ ನೀನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ತಿಳಿಯುವೆ!

ಮುಕುಂದ—(ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ಓಡಿಬಂದು) ಪ್ರಭಾ! ಪ್ರಭಾ! ಏನಿದು? ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗಿಂದು? (ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಭಾಕರನ ಭುಜಹಿಡಿದಳಿರುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನ ಮೈ ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ, ದೂರ ಸರಿಯಿರಿ! ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮೂಲಕಾರಣ ನೀವೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಪ್ಪನೆಂದು ಕರೆಯಲೂ ಹೇಯವೆನಿಸುವುದು ನನಗೆ.

ಮುಕುಂದ—ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ? (ಬಾಬ್ಬಿಟ್ಟು ಅಳುತ್ತಾ) ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತಲೂ....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಕು ಸಾಕು ನಟನೆಯೆಲ್ಲಾ! ಈ 'ಫೊಟೋ' ಯಾರದೆಂದು ಮೊದಲು ಹೇಳಿ.

ಮುಕುಂದ—(ಫೊಟೋವನ್ನು ಪ್ರಭಾಕರನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ)
ಇದಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯ ಫೊಟೋ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅವಳ ಸಮೀಪ ನಿಂತವರಾರು?

ಮುಕುಂದ—ಮತ್ತಾರು? ಅವಳ ಮುಂಡಂದಿರು. (ಫೊಟೋವನ್ನು ಹರಿಯಲಿ ತ್ತಿಸುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಮುಕುಂದನ ಕೈಯಿಂದ ಫೊಟೋವನ್ನು ಕಸಕೊಂಡು) ಇಷ್ಟು ಪ್ರಾಯವಾದುದೇಕೆ ನಿಮಗೆ? (ಔಡುಗಟ್ಟಿ) ನೀವು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ? (ಮುಂದರಿಯುವನು.)

ಮುಕುಂದ—(ಚಿದರಿ ಹಿಂದೆಸರಿದು) ಇನ್ನೇನು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ? ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏನು, ಸುಧೆಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೇ? ದುರಾಚಾರಿಣಿಯೇ? ಭಿಚಾರಿಣಿಯೇ? ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯೇ? ನೀವಿಬ್ಬರು ಸುಬಗರೇ? ಸದಾಚಾರಿಗಳೇ? ಹ-ಹ-ಹ! (ಕಟಕಟನೆ ಹಲ್ಲುಕಡಿಯುತ್ತಾ ಮುಕುಂದರಾಯನ ಕೆತ್ತು ಹಿಸುಕಲೆಂಬಂತೆ ವಿಕಾರ ಮುಖ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಮತ್ತೂ ಮುಂದುವರಿಯುವನು.)

ಮುಕುಂದ—(ದಿಗಲುಗೊಂಡು ಗೋಡೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಸರಿದುನಿಂತು) ಪ್ರಭಾಕರ, ಇದೇನು ಮಾಡುವೆ? ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯಲ್ಲವೇ? ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ ನಿನಗೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹ-ಹ-ಹ-ಹ! ನೀವೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೇ? ಸತ್ಯ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ, ಪಿತೃಹತ್ಯೆಗೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಗಣ್ಯಮಾಡದೆ ಕತ್ತು ಹಿಸುಕುವೆನು, ಜಾಗ್ರತೆ! ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಿಂದ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿರಿ. (ಮತ್ತೂ ಮುಂದೊತ್ತುವನು)

ಮುಕುಂದ—(ಭೀತಿಗೊಂಡು ನಡುಗುತ್ತಾ) ಪ್ರಭಾ, ಕ್ಷಮಿಸು ಕ್ಷಮಿಸು! ದೂರ ಹೋಗು, ಹೇಳುವೆನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೇಳುವಿರಾ? ಹ-ಹ-ಹ! ಹೇಳುವಿರಾದರೆ ಹೋಗುವೆನು, ಎಷ್ಟು ದೂರ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗುವೆನು. ಹ-ಹ-ಹ-ಹ! (ಮುಕುಂದರಾಯನಿಂದ ತುಸು ದೂರ ಸರಿದುನಿಂತು) ಹೇಳಿ, ಬೇಗ ಹೇಳಿ! ಇದಾರು ಸುಧೆಯ ಮಂಚದ ಬಳಿ ನಿಂತವರು?

ಮುಕುಂದ—ಒಬ್ಬ ಅಮೃತರಾಯ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಯಾರೋ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತ

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹ-ಹ-ಹ! ಅನ್ನು ತರಾಯನೇ? ಅವನೇಕೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತುದು?

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ, ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸುವಿಯಾದರೆ ಹೇಳುವೆನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಆಯ್ತು ಹೇಳಿ.

ಮುಕುಂದ—ಸುಧೆಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ನೀನು ನಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಲು ನಾನು ಮಾಡಿದ ತಂತ್ರವಿದು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀವು ಮಾಡಿದ ತಂತ್ರವೇ? ಹ-ಹ-ಹ! ನಿಮಗೊಂದಿಷ್ಟು ಕರುಣೆಯ ಕರುಳಾದರೂ ಇರಬೇಡವೇ? ನಿಮ್ಮದು ಮಾನವ ಹೃದಯವೆನ್ನೆ ಲಾಗುವುದೇ?

ಮುಕುಂದ—ಕ್ಷಮಿಸು ಪ್ರಭಾ ಕ್ಷಮಿಸು! ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಗಳ ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಮಿಸು! ನಿನ್ನ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ.....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಕು ಸಾಕು ನನ್ನ ಹಿತದೃಷ್ಟಿ! ನಿಮ್ಮಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಪಟ್ಟ ಸುಖಸಾಕು! ಅದಂತಿರಲಿ, ಸುಧೆಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯಲ್ಲೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಷ್ಟೆ?

ಮುಕುಂದ—ನಿಶ್ಚಯ ಪ್ರಭಾ ನಿಶ್ಚಯ! ಅವಳು ಅಕಳಂಕಿನಿ, ನಿರ್ದೋಷಿ. ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದವ ನಾನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಈ ಮುದಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿರ್ದೋಷಿ ತರುಣಿಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ತಂತ್ರ ಹೂಡಿ ಸುಧೆಯನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನೂ ಸಜೀವವಾಗಿ ಕೊಂದು ಘೋರ ಪಾಪ ಮಾಡಿರುವಿರಿ. ಸುಧೆಯು ಅಕಳಂಕಿನಿ ಯೆಂದಾದ ಮೇಲೆ, ನಾನೀಗ ನಿಜವಾದ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ನೀವು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವೆನು.

ಮುಕುಂದ—ಯಾರು! ನಿಜವಾದ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು ಪ್ರಭಾ?

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಇನ್ನೊಂದು 'ಫೊಟೋ'ವನ್ನು ಕಿಸೆಯಿಂದ ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿ) ಇದಾರ ಫೊಟೋ ಎಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೀರಾ?

ಮುಕುಂದ—('ಫೊಟೋ' ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾರಿ ಬಾರಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ) ಇದರ ಲ್ಲೊಂದು ನಮ್ಮ ಲೀಲಾವತಿಯಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನ್ನೊಡನೇನು ಕೇಳುವುದು? ನಿಮಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—(ಪುನಃ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ) ಹೌದು ಲೀಲಾವತಿ. ಇನ್ನೊಂದಾರು? (ಬಹಳ ತಲ್ಲಣಗೊಳ್ಳುವನು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇನ್ನೊಂದಾರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿ ಫಲವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸೂಸೆಯೊಡನೆ ಕೇಳುವ ಬಸ್ತು. (ಮುಕುಂದರಾಯನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಬೆರಗಾಗಿ ಈಸಿಚೇಯರಿಸಲ್ತೇ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣುಕಣ್ಣು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಲೀಲಾವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕರದೊಯ್ದು) ಹುಂ, ಸಕಲಗುಣಸಂಪನ್ನೆಯ ಸವಾರಿ ಇತ್ತು ಬರೋಣಾಗಲಿ! (ಲೀಲಾವತಿಯು ಕದಲದೆ ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಳು.) ಏನೂ ತಿಳಿಯದವಳಂತೆ ಕುಳಿತಿರುವೆಯೋ ನೀಚಳೇ! ಗುಟ್ಟಲ್ಲಾ ಬಟ್ಟೆಬಯಲಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನ ನಟನೆಯೇ? ಬಾ ಇಲ್ಲಿ (ರಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದೊಯ್ಯುವನು)

ಲೀಲಾ—ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ನೋಡುವ! ಕೊಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಕೊಲ್ಲೆ!

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಸುಧೆಯು ನಿಷ್ಕಳಂಕನಿ ಯೆಂದು ಅಪ್ಪನೆ ಈಗ ನಿನ್ನಿದಿರಲ್ಲೇ ಒಪ್ಪಿ ದೃಢಪಡಿಸಿದರಲ್ಲವೇ? ತುಚ್ಛ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯು ಸುಧೆಯಲ್ಲ, ನೀನೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಸಾಕು. ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ದುರಾಚಾರಿಣಿ, ಭಿಕ್ಷಾರಿಣಿ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಸುಧೆಯ ಮೇಲೆ ಹೃದಯರಹಿತ ವಾಗಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ರೂರ ನಿಂದೆಯ ಲಾಂಛನವನ್ನು ನೀನೇ ನಗೆನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೊತ್ತು ತಿರುಗುವಂತಾದರಾಯಿತು!

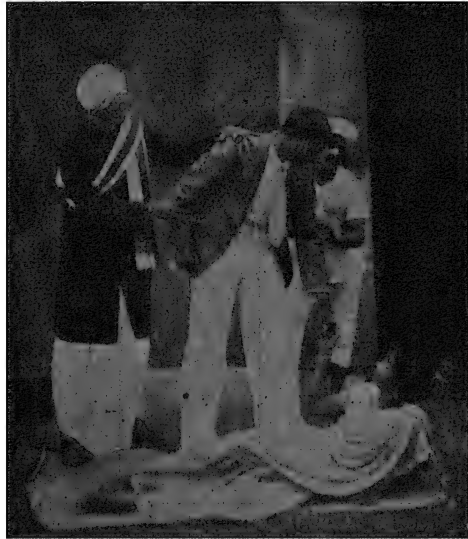
ಲೀಲಾ—ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀನೇನು ಮಾಡಿರುವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೀನೇ ನೋಡಿ ಹೇಳು. ಇದೋ ಇದಾರ ಫೊಟೋ? ನೀನು ಚುಂಬಿಸುತ್ತಿರುವ ಆ ದುರಾತ್ಮನಾರು? ಹೇಳು. ಬೇಗ ಹೇಳು. (ಲೀಲಾವತಿಯು ತುಸು ಸಮಯ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಳು; ಯಾಕೆ ಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ನಿಂತಿರುವೆ? ಇದು ನಿನ್ನ ಫೊಟೋ ಅಲ್ಲವೇ?

ಲೀಲಾ—(ಘೃಣೆ ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನತೆ ತಳೆದು) ನೋಡುವ, ನಾನು ಸರಿನೋಡ ಬೇಕದನ್ನು. ಯಾರ ಫೊಟೋವೋ ಏನೋ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾರ ಫೊಟೋವೋ ಏನೋ! ದುರಾಚಾರಿಣಿ, ನಿನ್ನ ಫೊಟೋ ಅಲ್ಲವೇ ಇದು? ನೋಡು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡು! (ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಫೊಟೋದ ಕಡೆಗೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಫೋಟೋವನ್ನು ಎಳೆಕೊಳ್ಳಲಿತ್ತಿಸುವಳು ಆಗ ಪ್ರಭಾಕರನು ಅವಳ ಜುಟ್ಟು ಮತ್ತೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ದೂರಕ್ಕೆ ದೂಡಿ) ಇದೇನು ಮೂರ್ಖತನ ನಿನ್ನದು? ನೀನೀಗ ಇದೊಂದು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಹರಿದುಹಾಕಿದರೆ ಇನ್ನು ಪ್ರತಿಗಳಿಲ್ಲವೆ? ಎಷ್ಟು ಪ್ರತಿಬೇಕು ನಿನಗೆ?

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ಪ್ರಭಾಕರ—ದುರಾತ್ಮಳೆ! ಈಗ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರೆಂದು ಹೇಳು.
(ಪುಟ 75)

ಲೀಲಾ—ಬಿಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿ! ಯಾರೋ ನನ್ನ ವೈರಿಗಳು....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ! ನಿನ್ನ ಕ್ಷುದ್ರ ದೃಢಯದ ಕೊಳೆಯು ಕೊಳತು ಹುಳುವಾಗಲಿ! ಬಾಯಿಂದದನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕೊಳಕುಗೊಳಿಸಬೇಡ. ನೋಡು, ಇದು ನಿನ್ನ ಫ್ರಾಟೋ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಹೇಳು.

ಲೀಲಾ—(ಕ್ರೌಢ್ಯದಿಂದ) ಹೌದು, ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ? ಬಿಡಿ ನನ್ನ ಕೂದಲು! (ಬಿಡುಬಿಡುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ತಡೆ ತಡೆ! ಅಷ್ಟು ಗೌಜಬೇಡ! (ಕೂದಲನ್ನು ಮತ್ತೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಅಯ್ಯೋ! (ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ) ಮಾವ, ನಿಮಗಿದು ಚಂದ ತೋರುವುದೇ? ನೀವು ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣು ನೋಡುತ್ತಿರುವುದೇ?

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ, ಇದೇನವಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆಯಾ? (ಬಿಡಿಸಲು ಮುಂದುವರಿಯುವನು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀವು ದೂರ ನಿಲ್ಲರಿ. ಅವಳು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಚುಂಬಿಸುವ ಆ ನೀಚನಾರೆಂದು ಹೇಳುವ ವರೆಗೆ ನಾನವಳನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆ.

ಲೀಲಾ—ಅವರು ನನಗೆ ಬೇಕಾದವರೊಬ್ಬರು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದವನೆಂದು ನೀನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹೇಳಬೇಕೇ? ಬೇಡವಾದವನನ್ನು ನೀನು ಚುಂಬಿಸುವೆಯಾ ದುರಾಚಾರಿಣಿ? ಅವನ ಹೆಸರೇನು ಹೇಳು? ಬೇಗ ಹೇಳು! (ಮತ್ತೂ ಕೂದಲನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಿಳಿಯುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ! (ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ) ಅದು ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್.

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಕ್ರೋಧೋನ್ಮತ್ತನಾಗಿ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡಹಿ) ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್! ದುರಾತ್ಮಳೆ! ಈಗ ವೃಥಾಚಾರಿಣಿ ಯಾರೆಂದು ಹೇಳು! ಯಾರು? ವೃಥಾಚಾರಿಣಿ ಯಾರು? ನೀನೋ ಸುಧೆಯೋ? (ಲೀಲಾವತಿಯು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದುಕೊಳ್ಳುವಳು ಅವಳ ನೊರಟಕ್ಕೆ ಬಲವಾಗಿ ತುಳಿದು) ಹೇಳು, ಬೇಗ ಹೇಳು.

ಲೀಲಾ—ಅಯ್ಯೋ, ಸತ್ತೆನು! ಸತ್ತೆನು! ಮಾವ! ಮಾವ!

ಪ್ರಭಾಕರ — ಸಾಯುವುದೇ? ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕರ್ಮವನ್ನು ನುಭವಿಸಲಿರುವುದೋ ನಿನಗೆ! ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರೆಂದು ಹೇಳು! (ಪುನಃ ತುಳಿಯುವನು)

ಲೀಲಾ—(ದೂರ ಹೊರಳಿ) ನಾನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹೇಳು, 'ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ! ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ!! ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ!!!' ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಹತ್ತು ಸಲ ಹೇಳು! (ಲೀಲಾವತಿಯು ಸುಮ್ಮನಿರುವಳು) ಆ ಸಿದ್ಧೋಷಿ ಅಬಲೆಯು, ಆ ಪರಮಪಾವನೆಯು, ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ಭಿಕ್ಷಾರಿಣಿ, ದುರಾಚಾರಿಣಿ, ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯೆಂದೆಲ್ಲಾ ನೂರಾರು ಸಲ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆಯಲ್ಲಾ? ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ಸುಧೆಯು ನಿಷ್ಕಳಂಕನಿಯೆಂದು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಹೇಳಿ ಆ ಘೋರ ಪಾಪವನ್ನು ತುಸು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿಕೊ. ನೀನೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಸಾಯುವವರೆಗೆ ಅನುದಿನ ಜಪಿಸಿದರೂ ನಿನ್ನ ಪಾಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಲಾರದು. ಹೇಳು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳು! ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ನಿನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಒದರಾಟ! (ಪುನಃ ತುಳಿಯುವನು)

ಲೀಲಾ—ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ನಾನು, ಸುಧೆ ಅಕಳಂಕಿನಿ. (ಸುಮ್ಮನಾಗುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅಪ್ಪಾ, ತಿಳಿಯತಲ್ಲವೇ ಈಗ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರೆಂದು? ಸುಧೆಯ ಜೀವನ ಸುಖವನ್ನು ಮೊಗ್ಗೈಯಲ್ಲೇ ಮುರಿದು ಎಂತಹ ಕುಲಕಳಂಕಿನಿ ಯನ್ನು ನನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವರೆಂದು? ಈ ದುರಾಚಾರಿಣಿಯು ಹವೆ ಬದಲಾವಣೆಗೆಂದು ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಆ ದುರಾತ್ಮ ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನೊಂದಿಗೆ! ನಿಮ್ಮ ೧೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆ, ಹ್ಯಾಕೋಟಿ ಜಡ್ಡರ ನೆಂಟಿಸ್ಟಿಕೆ, ಚಿಲ್ಲಾ ಜಡ್ಡ ಹುದ್ದೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೀವೇ ಸುಖಪಡರಿ! ನಾನು ಪಟ್ಟ ಸುಖ ಸಾಕು! ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಂತಃಕರಣವಿಲ್ಲದೆ ದೀನ ನಿರ್ದುಷ್ಟ ಅಬಲೆಯ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ದವರು ನೀವು! ಅವಳನ್ನು ಜೀವನ್ಮುತಳಾಗಿ ಮಾಡಿದವರು! ಸಚ್ಚರಿತೆ ತುಳಸೀ ಬಾಯಿಯವರ ಅಪವೃತ್ಯವಿಗೆ ಕಾರಣರಾದವರು! ಈ ಮುದಿ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಪುಣ್ಯದ ರಾಶಿಯಿದು! ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸಿ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ಕಳೆಯಿರಿ! ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮೊ ಸೊಸೆಯೂ ನಿಮ್ಮ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಪಾಲು ಪಡೆಯಲಿ. ನಿಮ್ಮ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧವಿಂದಿಗೆ ಕಡಿಯಿತು. ನಾನಿನ್ನು ನನ್ನ ದಾರಿ ನೋಡುವೆನು. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿರಿ. (ಹೋಗುವನು)

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ, ಪ್ರಭಾ! ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವೆ? ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಪುತ್ರ
ನಾದ ನೀನೂ ನನ್ನ ಕೈಬಿಡುವೆಯಾ? ಕ್ಷಮಿಸು. ನಾನೇನು ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿ
ದುದಿದ್ದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಕ್ಷಮಿಸು. ಕ್ಷಮಿಸು ಪ್ರಭಾ ಕ್ಷಮಿಸು! (ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಬಿಗಿ
ವಪ್ಪುವನು. ಪ್ರಭಾಕರನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ದೂಡಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವನು.)

೨೧ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಗುಡ್ಡಮಾರ್ಗ

[ಗುಡ್ಡ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾಕರನು ಬಯಲಾರಿ ಬಳಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುವನು]

ಪ್ರಭಾಕರ—ಹಾ, ಸುಧಾ ನೀನಲ್ಲಿ ಹೋದೆ? ನೀನಿನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸದೆ
ಹೋದೆಯಾ? ನನ್ನೊಡನೆ ಒಂದು ಮಾತಾದರೂ ಹೇಳಿ ಹೋಗಬಾರದಿತ್ತೇ?
ಅಹ, ಈ ಘೋರಪಾಪಿಯ, ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತಕಿಯ, ಪ್ರೇಮವಿದ್ರೋಹಿಯ
ಮುಖನೋಡಿದರೆನೇ ಮಹಾ ಪಾಪವೆಂದು ಕಣ್ಮರೆಯಾದೆಯಾ? ಆಗಲಿ, ಆಗಲಿ,
ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ನಿನ್ನ ಪಾವನ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನೀ
ಪ್ರಾಣವನ್ನೊಪ್ಪಿಸುವೆನು. ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನಿನ್ನ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ
ನನ್ನೀ ತುಚ್ಛ ಬಾಳನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವೆನು. (ತುಸು ಚಿಂತಿಸಿ ಅನಂತರ
ಒಮ್ಮೆಯೇ ಉನ್ಮತ್ತ ಸಂತ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ) ಪ್ರಿಯೆ, ಪ್ರಿಯೆ! ಬಾ, ಬಾ! ಅದೇಕೆ
ಅಷ್ಟೊಂದು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರಿಡುವೆ? ಒಂದೊಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನು
ನಿನ್ನವನನ್ನಾಗಿಮಾಡಿ ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಪಾವನಗೊಳಿಸು! ಅದೇಕೆ ಮಾತಾಡಲಾರ
ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!! ಸುಧಾ!!! ಸುಧಾ!!!!

ಅಹ! ಎಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ! ಆ ಪರಮಪಾವನೆಯಲ್ಲಿ! ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ
ನಾಯಕಿ ಎಲ್ಲಿ? ಒಂದುಕ್ಷಣದ ದರ್ಶನವಿತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ನಡುನೀರಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು
ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು! ಅಹ! ನನಗಿನ್ನೇನು ಗತಿ!

೨೨ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಭಕ್ತ

[ಅಮೃತರಾಯನು ಸಾಧುವೇಷ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಊರೂರು ಅಲೆದಾಡುತ್ತಾ, ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಧ್ಯೆ ಕುರಿತು ಸತ್ಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಮುಕುಂದರಾಯನ ಕೌತುಹವನ್ನು ಬಯಲುವುದರೊಡನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವನು.]

ಅಮೃತ—ರೂ. 500 ಸಿಕ್ಕುವುದು; ಅದರಿಂದ ನನ್ನೇ ಜೀವನವನ್ನೇ ಸುಖಮಯಗೊಳಿಸಬಹುದೆಂದು ಬಗೆದು ಮುಕುಂದರಾಯನ ಹಸ್ತಕನಾಗಿ ನಿಷ್ಟುಳಂಕನಿ ಸುಧೆಯ ಸುಖವನ್ನೇ ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿದ ನನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯೆಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನಂತಾಯಿತು! ಆ ನೀಚ ಮುಕುಂದರಾಯನು, ತನ್ನ ಕೆಲಸವಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ದೂರೀಕರಿಸಿರುವನು. ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡುವ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿರುವನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಹಣೆಬರಹವೇ ಮುಗಿಯಿತು. ರೂ. 500 ಸಿಕ್ಕುವುದೆಂದಿದ್ದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನನಗೆ ವಿವಾಹಮಾಡಿ ಕೊಡುವೆನೆಂದಿದ್ದ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ನನ್ನ ದುರಲ್ಲಿಯೇ ಸರೋಜಭಯನ್ನು ನನ್ನ ಬದ್ಧ ವೈರಿ ರಮೇಶನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಸಜೀವವಾಗಿ ಕೊಂದಳು. ಇದರಿಂದ ನನಗೆ ಮಂಗಳೂರಲ್ಲಿರುವುದೇ ಅಸಮಸೀದಿವಾಗಿ ನಾನು ಜೀವನದಲ್ಲೇ ವೈರಾಗ್ಯ ತಾಳಿ ಊರೂರು ಅಲೆದು ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡಿ ತಿನ್ನುವ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿರುವೆನು. ಇತರಿಗೆ ಹಾನಿ ಬಗೆದು ತಾನು ಸುಖಪಡುವೆನೆಂಬುವನ ಪಾಡೇ ಇದು! ಅಹ! ಸುಧಾ! ಈಗ ನೀನೆಲ್ಲಿರುವೆ? ನಿನ್ನ ಜೀವನದ ಮೊಗ್ಗೆಯನ್ನೇ ಮುರಿದೊಗೆದಾ ಪಾಪಿ ನಾನು! ಪರಮ ಪಾವನೆಯಾದ ನಿನ್ನ ಕರುಣಾಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮೆಯ ಹೊರತು ಈ ದುರಾತ್ಮ ಜೀವಿಗೆ ಅನ್ಯಥಾ ಗತಿಯಿಲ್ಲ, ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲ. ಹ! ಹ! ಮುಕುಂದರಾಯ! ಮುಕುಂದರಾಯ! ನನ್ನಂತೆಯೇ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ತಿರುಕನ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿರುವುದು! ಏನು! ಏನು! ತನ್ನ ಮಗ ಹ್ಯಾ ಕೋರ್ಟ್ ಜಡ್ಜನಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಮನಸಿನ ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ ಪಾಪಿ! ತಿನ್ನೀಗ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿನ್ನು! ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ತಿನ್ನು!

ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ! ಪ್ರಭಾಕರ ಸುಧೆಯರನ್ನು ಕಾಣುವ ಸುದೈವವು ಈ ಪಾಪಿಗಾಗಿ, ಅವರನ್ನು ತಿರುಪನ್ನಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಂಡು ಕಡೆಗಲ್ಲಿನಾದರೂ

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುವುವೇ ಈ ಮರಾತ್ಯನ ಗತಿ! ಆಗಲಿ, ಆ ಗತಿಯಾ ದರೂ ಬೇಗನೆ ಒದಗಿ ಈ ತುಚ್ಛ ಜೀವವು ಅಳಿದು ಹೋಗುವಂತಾಗಲಿ!

೨೩ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಮುಕುಂದರಾಯರು, ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ರೂ 1000 ಕೊಡುವನೆಂದು ಜಾಹೀರುಮಾಡಿ, ಅತನ ಭಾವಚಿತ್ರ ಸಮೇತ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಕಟಣೆಯಿ ರುವ ಬೊಂಬಾಯಿ ಕ್ರಾನಿಕಲ್ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಬಲ್ಲಾರಿಯ ಪೋಲೀಸ್ ಸಬ್ ಇನ್ ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್‌ನೊಬ್ಬನು ಹಿಡೆಕೊಂಡು ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತ ನಾಗುವನು.]

ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್— ಒಂದೇ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣು ಉದುರಿಸುವ ಸುವರ್ಣ ಸಂದರ್ಭವಿದು. ಮುಕುಂದರಾಯರೆಂಬ ರಿಟಾಯರ್ಡ್ ಸಬ್ ಜಡ್ಜರೊಬ್ಬರಂತೆ. ಇವರ ಮಗ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರಂತೆ. ಬಲ್ಲಾರಿಯ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜರಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜರೂ ಈ ಪಾಡಿ ಗೀಡಾಗುವುದೆಂದರೆ ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವೇ ಸರಿ! ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಹುದ್ದೆಗೇನೆ ರಾಜಿನಾಮೆಯಿತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯತಳೆದು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವರಂತೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡ್ತಿ ಕಾಟ ಅವರಿಗೆ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಹೆಂಗಸಿನ ಪ್ರೇಮವೂ, ದ್ವೇಷವೂ ಎಂತಹ ವಿಲಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಡಸಿನಿಂದ ಮಾಡಿಸುವನೆನ್ನಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ! ಅದಂತಿರಲಿ, ನಾನೀಗ ಈ ಪ್ರಭಾ ಕರ ರಾಯರನ್ನಿಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದರೆ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯವೇ ಸರಿ. ಆ ಕೂಡಲೆ ನನಗೆ ಮುಕುಂದರಾಯರು ಜಾಹೀರುಪಡಿಸಿರುವಂತೆ ರೂ. 1000 ಇನಾಮು ದೊರೆಯುವುದಲ್ಲದೆ, ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿಯೂ ಬಡ್ತಿ ದೊರೆಯದಿರದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನೀ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಕು. ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯರು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಮಾರ್ಗಹಿಡಿದು ಹೋಗಿರುವರಂತೆ. ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇರಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲದಿನ ಹುಡುಕಿ ನೋಡುವೆನು.

೨೪ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಸುಮಾರು ೧೦ ಘಂಟೆ ರಾತ್ರಿ ಸಮಯ. ಬಹಳ ಕೃಶನಾಗಿ ಹೋಗಿರುವ ಮುಕುಂದರಾಯನು ಕಾಸರಗೋಡಿನ ತನ್ನ ವನೆಯ ಪೂರ್ಟಿ ಕೆಂದಲ್ಲಿ ಲೀಲಾವತಿಯು ಎಂದು ಬರುವಳೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಹಳ ಚಿಂತಾ ಮಗ್ನನಾಗಿರುವನು. ಸುಮಾರು ೧೧ ಘಂಟೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಲೀಲಾವತಿಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಜಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬರುವಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪಕವಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಜಟ್ಟವು ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಜಟ್ಟದೊಳಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೈಹಿಡಿದು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು ಪುನಃ ಜಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೋಗಿಬಿಡುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಮುಕುಂದರಾಯನ ಮನೆಯ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗಲೇ ಪೂರ್ಟಿ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುವ ಪೆಟ್ರೋಮೇಕ್ಸ್ ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಸರಿಸೋಡಲಾರದೆ ತುಸು ನಿಂತು ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸೆರೆಗು ಮರೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದೆಂಬಂತೆ ವನೆಯ ಮೆಟ್ಟುಪತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯೊಂದನ್ನು, ಪೆಟ್ರೋಮೇಕ್ಸ್ ಗೆ ಹಿಮ್ಮುಖವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿಟ್ಟು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿಡುಬಿಡುವಳು.]

ಲೀಲಾ—ವಾಮನ! ವಾಮನ!! ವಾಮನ!!! ಎಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಹೋದೆ! (ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರೆಯುವಳು)

ವಾಮನ—(ಎಲ್ಲಿಯೋ ಒಂದೆಡೆ ಮಲಗಿದ್ದವನು ಕಣ್ಣೊರಸುತ್ತೊರಸುತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದು) ಏನಮ್ಮಾ, ಏನು?

ಲೀಲಾ—ಈ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದೆ ಫಟಿಂಗ? (ಒಮ್ಮೆಯೇ ಎದ್ದು ವಾಮನನ ಕಿವಿ ಚಿಪ್ಪಟಿ ಪುನಃ ದೊಪ್ಪನೆ ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಗೆ ಬೀಳುವಳು.)

ವಾಮನ—(ಕೋಪವೇರಿ ಬಂದರೂ ತಡಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವನು.)

ಲೀಲಾ—ಏಕೆ ಭೂತದಂತೆ ನಿಂತಿರುನೆ? ನನ್ನೆದೆ ಸುಡುತ್ತಿದೆ. ಕೂಡಲೆ ಒಂದು ಗ್ಲಾಸ್ ನೀರು ತಾ. (ವಾಮನನು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಲೋಟಿ ಹೂಜಿಯ ನೀರು ತಂದು ಕೊಡುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಸವನೆ ಕೂಡಿದು ತೇಕುತ್ತಾ) ಇನ್ನೊಂದು ಲೋಟಿ ತಾ, ಬೇಗ ತಾ (ವಾಮನನು ಇಡೀ ಹೂಜಿಯನ್ನೇ ಹೊರತಂದು ಒಂದರ ನಂತರ ಒಂದಾಗಿ ೩ ಗಾಸ್ಸು ನೀರು ಹೊಯ್ದು ಕೊಡುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿದು ಸೀರೆ ಸೆರಗನ್ನು ಕೆಳಗಿಸಿದು ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿರಗಿ ಬಿಡುವಳು.)

ಮುಕುಂದ—(ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ತಾನು ಕೂತಿದ್ದ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ಧರಧರನೆ ಲೀಲಾವತಿಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆಳೆದು ಕೂತು) ಲೀಲಾ ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ? ಘಂಟೆ ಹನ್ನೊಂದು ದಾಟಿತು!

ಲೀಲಾ—(ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ) ನಾನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ನಿಮಗೇನು?

ಮುಕುಂದ—(ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಿಂದ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕುಳಿತು) ಏನು! ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ನನಗೇನೇ? ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಿನ್ನಿ ಚ್ಚಾನುಸಾರ ನಡೆಯಲು ನಾನು ಬಿಡಲಾರೆ.

ಲೀಲಾ—ಬಿಡದಿದ್ದ ರೇನುಮಾಡುವಿರಿ?

ಮುಕುಂದ—ಏನು ಮಾಡುವುದೇ? ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕುವೆನು.

ಲೀಲಾ—ಹ—ಹ—ಹ—ಹ! (ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕು) ಯಾರ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕುವುದು? ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಷ್ಟೇ ನನಗೂ ಹಕ್ಕಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲವೆ ನಾನು?

ಮುಕುಂದ—(ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಾ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಗೆ ತಾಗಿ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ತೋರದ ನಾಗಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಟಪ್ಪನೆ ನೆಲಕ್ಕೂರಿ ಜಗ್ಗನೆದ್ದು ಲೀಲಾವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕ್ರೋಧಾತಿಶಯದಿಂದ) ಏನು, ಏನಂದೆ? ನೀನು ನನ್ನ ಮಗನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ದುರಾಚಾರಿಣಿ? ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಜಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಬಂದವನಾರು? ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೆ ನೀನೆಲ್ಲಿ ಹೋದುದು? (ಹೊಡೆಯ ಹೋಗುವವನಂತೆ ಮುಂದರಿಯುವನು.)

ಲೀಲಾ—(ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ಹತ್ತಿರದ ಮೇಜಿಗೆ ಒರಗಿ ನಿಂತು) ಸಾಕು ಸಾಕು ನಿಮ್ಮ ದರ್ಪವೆಲ್ಲಾ! ನಿಮ್ಮ ಮಗನೊಡನೆ ನಡೆಯಿತೆಂದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯದದು! ನಾವು ಹೋದುದು ಬೇಕಲ್ ಕೋಟಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ

ಮುಕುಂದ—“ನಾವು” ಎಂದರೆ ಯಾರೆಲ್ಲಾ?

ಲೀಲಾ—ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಮಂಗಳೂರಿನ ಕೆಲವು ಮಿತ್ರರು.

ಮುಕುಂದ—ನೀವು ಯಾವ ಟ್ಟಿನಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬಂದುಮ?

ಲೀಲಾ—ಮಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ.

ಮುಕುಂದ—ಹಾಗಾದರೆ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಇಷ್ಟು ತಡವೇನು?

ಲೀಲಾ—ಏನಿಲ್ಲ.

ಮುಕುಂದ—(ಶ್ವಲ್ಪ ಮುಂದರಿಡು) ಏನಿಲ್ಲೆಂದರೆ ನಾನು ಕೇಳಲಾರೆ. ನನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವನಕ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಬೇಕು ನೀನು.

ಲೀಲಾ—ಕೇಳದಿದ್ದ ರೇನಾಗುವುದು?

ಮುಕುಂದ—ಕೇಳದಿದ್ದ ರೇನಾಗುವುದೇ? ಭಿಕಾರಿಣಿ! ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಮನೆ

ಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಡಬೇಕಾಗುವುದು.

ಲೀಲಾ—ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡದಿದ್ದರೆ ನಾಗುವುದು?

ಮುಕುಂದ—ಹೊರಡದಿದ್ದರೆ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಹೊರದಬ್ಬಲಾಗುವುದು! ಹ್ಯಾಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜರ ಪುತ್ರಿಯೆಂಬ ಮದೋನ್ಮತ್ತತೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೂ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸಿ ನಿನ್ನಿಚ್ಛಾನುಸಾರ ವರ್ತಿಸುವೆಯೆಂದೆಣಿಸಿದೆಯಾ ನೀಚಳೆ? ಈಕ್ಷಣ ತೊಲಗಿಲ್ಲಿದೆ! ಹೋಗು, ನಿನ್ನ ಆ ಮಂಗಳೂರಿನ ಮಿತ್ರರೊಂದಿಗೆನೇ ಇರು! ಇಲ್ಲಿರಬೇಡ. (ದೂಡ ಹೋಗುವಾಗ ಲೀಲಾವತಿಯು ಬ್ರಾಂಡಿಕುಡಿದ ವಾಸನೆ ಬರುವುದು.) ನೀಚಳೆ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಡಿದು ಕೂಡಾ ಬಂದಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಸಾರ್ಥಕ ವಾಯಿತು ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವಿಲ್ಲಿಗೆ! ಸರ್. ಯಶವಂತರಾಯರ ಸಾರ್ಥಕ ಪುತ್ರಿ ಯಾದೆ ನೀನು! ಸಾಕು, ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಮಗನಿಗಾದ ಗತಿ ಸಾಕು! ಅವನು ಪಟ್ಟ ಪಾಡೂ ಸಾಕು! ಅದರಿಂದಾಗಿ ನನ್ನ ಹೃದಯ ಬೇಯುವುದೂ ಸಾಕು! ನಿನ್ನ ಬೇಗೆ ಬೇಡ ಮತ್ತೆ! ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಿಂದ ನೀನೀಗಲೇ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೋದೆಯಾದರಾಯಿತು! ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜಾಗೃತೆ! (ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಿಂದ ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಒಗಡೆರಡು ಸಲ ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ) ವಾಮನ! ವಾಮನ! ಈ ಗಯ್ಯಾಳಿಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಹಾಕು! (ವಾಮನನು ಅಂಜುತ್ತಂಜುತ್ತ 'ಟ್ರಂಕು ಬೇಗು'ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೊರ ತಂದಿಡಲಾರಂಭಿಸುವನು.)

ಲೀಲಾ—(ಸ್ವಲ್ಪ ಸೌಮ್ಯತೆಗಳಿಡು) ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ನಾನೀ ರಾತ್ರಿಗೆ?

ಮುಕುಂದ—ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರುವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಗೇನೇ ಹೋಗು! ನೀನೀ ವರೆಗೆ ಇದ್ದುದೆಲ್ಲಿ? ಕುಡಿದು ಮತ್ತಳಾದುದೆಲ್ಲಿ?

ಲೀಲಾ—ಮುಸಾಫರಿ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿ.

ಮುಕುಂದ—ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಡಿದುದೇ?

ಲೀಲಾ—ಹೌದು.

ಮುಕುಂದ—ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರರೇಗ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರೇ?

ಲೀಲಾ—ಹೌದು.

ಮುಕುಂದ—ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇರುವರು?

ಲೀಲಾ—ಇಬ್ಬರಿರುವರು.

ಮುಕುಂದ—ಇಬ್ಬರಿರುವರೇ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ? ಮಾನವಂತ ಸ್ತ್ರೀಯೆನಿಸಿ
 ಸಿಕ್ಕವರೊಡನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ನಡೆವ ನೀನು ಜಾಹೀರಾಗಿ
 ವ್ಯಭಿಚಾರ ಗೃಹವೊಂದನ್ನು ತೆರೆವರಾಗದೆ? ಅಹ! (ಗದ್ದದ ಕಂಠನಾಗಿ) ನನ್ನ
 ಮುದ್ದು ಮಗನಾವ ಪಾಡಿಗೀಡಾಗಿರುವನೋ! ತಲೆ ತಿರುಕನಾಗಿ ಬೀದಿ ಬೀದಿ
 ಅಲೆದು ಎಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡುತ್ತಿರುವನೋ! ಪ್ರಭಾ! ಪ್ರಭಾ! ಅಹ! ಎಲ್ಲಿರುವೆ!
 (ದೊಪ್ಪನೆ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಪಾವ ನನು ಓಡಿಬಂದು ಹಿಡಿದು ಅಗಮ
 ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿ ಸಿ, ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸುವನು. ಇಸ್ವರಲ್ಲಿ
 ಲೀಲಾವತಿಯು ಒಳಗೆಹೋಗಿ ಮಂಚದಲ್ಲೊಂದೆಡೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಡುವಳು. ಮುಕುಂದನಿಗೆ
 ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬರುವುದು) ಪ್ರಭಾ! ಪ್ರಭಾ! ಅಹಹ!! ಬೇಡ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಈ
 ಭಿಚಾರಿಣಿಯನ್ನು, ಕುಲಕಲಂಕಿನಿಯನ್ನು, ನಿಜಸ್ವೈರಿಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಕುತ್ತಿ
 ಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಸರ್ಜೀವವಾಗಿ ಕೊಂದ ಪಾಪಿ ನಾನು! (ತಲೆ ಬಡಕೊಂಡು)
 ಮಹಾಪಾತಕಿ ನಾನು! ನಿರ್ದೋಷಿ, ನಿಷ್ಕಳಂಕಿನಿ ಸುಧೆಯು, ದುರಾಚಾರಿಣಿ
 ಯೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಕುತಂತ್ರ ನಡೆಸಿದ ದುರಾತ್ಮ ನಾನು! ಆ ದುಷ್ಕರ್ಮ
 ಫಲವನ್ನೀಗ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವೆನು! ಹೂದೋಟದ ಸುಲ
 ಲಿತಸುಮವನ್ನು ಮುರಿದೆಸೆದು ತುಳಿದು, ಮಹತ್ತಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಆಕಾಶ
 ಕುಸುಮವನ್ನು ಕೊಯ್ಯಿ ಹೋಗಿರುವ ಭ್ರಾಂತ ನಾನು! ಸಾಕು, ಈ ತುಚ್ಛ
 ಜೀವನವಿನ್ನು ಸಾಕು! ಅಹ! ಪ್ರಭಾ! ಪ್ರಭಾ!! ನಿನ್ನನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುವ ಸು
 ದೈವವು ಈ ಪಾಪಿಗೆ ದೊರೆತರೆ, ನನ್ನೀ ಹೃದಯದುರಿಯನ್ನು ಕೆಂಡಕೆಂಡವಾಗಿ
 ನಿನ್ನಿದಿರಲ್ಲಿ ಕಾರಿ ಕಾರಿ, ಈ ಕ್ಷುದ್ರಜೀವನದ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.
 ಅಹಹ! (ತಲೆಬಾಗಿ ಸಂತತಧಾರೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುವನು. ತನು ಸಮಯದಲ್ಲಿ
 ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚತ್ತವನಂತಾಗಿ) ವಾಮನ! ವಾಮನ!! ಆ ಭಿಚಾರಿಣಿಯೆಲ್ಲಿ? ಎಲ್ಲಿ
 ಹೋದಳವಳು? (ವಾಮನನು ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವನು ಅವನ ಭುಜ ಹಿಡಿದು
 ಕುಲುಕಿ) ಹೇಳು! ಆ ದುರಾಚಾರಿಣಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು?

ವಾಮನ—ಅವರು ಈ ರಾತ್ರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ಪಾಪ!

ಮುಕುಂದ—ಏನು! ಅವಳು ಪಾಪವೇ? ನಿನಗಾ ಗಯ್ಯಾಳಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಷ್ಟ
 ನಿನ್ನೂ ಸಾಲದೇ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳವಳು ಹೇಳು! ಬೇಗ ಹೇಳು!

ವಾಮನ—ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿರುವರು.

ಮುಕುಂದ—ಏನು! ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿರುವಳೇ! ಯಾರು ಹೇಳಿ ಒಳಗೆ ಹೋದುದವಳು! ಎಲ್ಲಿರುವಳು? (ಕ್ರೋಧಾತಿಶಯದಿಂದ ಗಡಗುಟ್ಟಿ ನಡುಗುತ್ತ ಒಳ ಸಾರಿ, ಮಲಗಿದ್ದ ಲೀಲಾವತಿಯ ರಟ್ಟಿಹಿಡಿದು ಧರಧರನೆ ಹೊರಗೆಳತಂದು) ಕಡು ನೀಚ ವೇಶ್ಯೆ ನೀನು! ವೇಶ್ಯೆಯರಾದರೆ ಮಾನದ ಸೋಗಿಲ್ಲದೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಜೀವನನಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀಮಂತಳಾಗಿ ಮಾನ ವಂತಳೆನಿಸಿ ವ್ಯಭಿಚಾರ ನಡೆಸುವ ಅಧರ್ಮಾಧನು ವೇಶ್ಯೆ ನೀನು! ನಡೆ, ತೊಲಗಿಲ್ಲಿದೆ! (ಭರದಿಂದ ದೂಡಿಬಿಡುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಳು. ಅವಳ ಹಣೆಯೊಡೆದು ರಕ್ತಸುರಿಯುವುದು.) ನಡೆ! ಈಕ್ಷಣ ನಡೆ (ತುಳಿಯ ಹೋಗುವಾಗ ವಾಮನನು ಓಡಿಬಂದು ತಡೆಯುವನು)

ವಾಮನ—ರಾಯರೇ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿದೆ! ನೋಡಿ ಇಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಾ ರಕ್ತದಿಂದ ತೋಯ್ದು ಹೋಗಿದೆ! ರಾಮ ರಾಮ! (ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಬೈರಾಸಿನಿಂದ ಲೀಲಾವತಿಯ ಹಣೆಯ ರಕ್ತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒರಸುವನು.)

ಮುಕುಂದ—ಅವಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಲಿ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿ ದಿರಲ್ಲಿಯೇ ನರಳಿನರಳಿ ಸಾಯಲಿ! ಇನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗವಳು ಕಾಲಿಡಬಾರದು! (ಡಬ್ಬನೆ ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೊರಳಾಡುವನು. ವಾಮನನು ನೀರು ತಂದು ಲೀಲಾವತಿಯ ಹಣೆ ಮುಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೊಳೆದು ಎಷ್ಟು ಗಾಳಿ ಹಾಕಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಬೋಧವೇ ಬಾರದಾಗುವುದು. ಆ ಮೇಲೆ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಲೀಲಾವತಿಯ ಹಾಸಿಗೆ ತಂದು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿಡಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಎಚ್ಚರವಾದೀತೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೂ ಸಲ್ಲ ಸಮಯದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ತೂಕಡಿಕೆಯುಂಟಾಗಿ ನಿद्रಾಭರದಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಮರೆತು ತುಸು ದೂರವಿರುವ ಬೆಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋಗುವನು)

೨೫ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಪ್ರಭಾಕರನು ಜೀವನದಲ್ಲೇ ವೈರಾಗ್ಯತಳೆದು, ಹಸಿವು ತೃಪ್ತಿ, ಉಡುಗೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಯಾವನಿಷಯಕ್ಕೂ ಗಮನಕೊಡದೆ ಕೈಶನಾಗಿ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಪೇಟೆಯ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೊಂದೆಡೆ ಕುಳಿತು ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಸುಧೆಯ ಕುರಿತು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿರುವನು]

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! ಆಹ! ಎಲ್ಲಿ ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ! ಪಾಪಿ! ಪಾಪಿ! ನಾನು ಪಾಪಿ! ನನಗಾ ಪಾವನೆಯು ಸಿಗುವಳೆ? ಆಹ! ನನಗೆ ಸಾವಾದರೂ ಬಾರದೆ? ಅನ್ನ, ನೀರು, ನಿದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟು ಈ ತುಚ್ಛದೇಹವನ್ನೆಷ್ಟು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಪ್ರಾಣವು ಈ ಅಸ್ಥಿಪಂಜರವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೊಲ್ಲದಲ್ಲ! ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ! ಸುಧೆಯನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ! ಇಲ್ಲ, ಆರೆ ಇಲ್ಲ, ಸುಧೆಯನ್ನು ಸಿಗುವ ಆಶೆಯಿಲ್ಲ! ಈ ಜೀವವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿನ್ನು ಫಲವಿಲ್ಲ! ಸಾವು, ಈಗ ಸಾವು ಬೇಕು ನನಗೆ! ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ?

(ತುಸು ಆಲೋಚಿಸಿ ಫಕ್ಕನೆ ಉನ್ಮತ್ತನಂತೆ ಎದ್ದುನಿಂತು) ಬೇಡ, ಬೇಡ ನನ್ನ ಸುಧೆ ಸಿಗುವಳು! ಬಂದಳು! ಅದೋ ನನ್ನ ಸುಧೆ ಬಂದಳು! ಕ್ಷಮಿಸು, ಸುಧಾ ಕ್ಷಮಿಸು! ಈ ಮಹಾಪಾತಕಿಯನ್ನದ್ಧರಿಸು! ಸುಧಾ, ಅದೇಕೆ ಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ನಿಂತಿರುವೆ! ನನ್ನನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯಾದರೂ ನೋಡಲಾರೆಯಾ? ಅಂತಹ ಪಾತಕಿಯೆ ನಾನು? ನಿನ್ನ ಕೋಮಲ ಸ್ತ್ರೀಹೃದಯವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಪಾಷಾಣವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವುದೇ? ನನಗಿನ್ನು ಗತಿಯೇ ಇಲ್ಲವೇ? (ತುಸು ಮೌನವಾಗಿದ್ದು) ಆಹ! ಹೋದಳು, ನನ್ನ ಸುಧೆ ಹೋದಳು! ಹೋದಳು ಆಹ! (ದೊಪ್ಪನೆ ಬಿದ್ದು ಮೂರ್ಛಿತನಾಗುವನು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಕೆಲವರು ಪ್ರಭಾಕರನನ್ನು ನೋಡಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದ ಹೆಣವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನೋಡಿದರೂ ನೋಡದಂತೆಯೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವರು. ಮಾರ್ಕೆಟಿನಿಂದ ಕಾಯಿಪಲ್ಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಕೊಡಗನು ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ಬೋಧತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಒಮ್ಮೆಯೇ ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಯಿಪಲ್ಕುವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಸುಟು)

ಕೊರಗ—ರಾಯರು! ರಾಯರು! ರಾಯರು ಸಿಕ್ಕಿದರು! ರಾಯರು ಸಿಕ್ಕಿದರು! (ಕೂಗುವನು)

ದಾರಿಗೆ—ಏನೋ ಹುಚ್ಚ! ಏನು ಕೂಗುತ್ತಿರುವೆ? ಯಾವ ರಾಯರು?

ಕೊರಗ—ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು! ಜಿಲ್ಲಾ ಜಡ್ಜರು! ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನವರ....

ದಾರಿಗೆ—ಯಾವ ಜಿಲ್ಲಾ ಜಡ್ಜರು? ಯಾರು? ನಿನ್ನಮ್ಮನಾರು?

ಕೊರಗ—(ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನನ್ನು ಕಂಡು) ಅಯ್ಯೋ! ರಾಯರಿಗೇನಾಗಿರುವುದು! ನಾನು ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಬರುವೆನು. ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ! ರಾಯರು! ರಾಯರು!

ದಾರಿಗ—ಏನೋ ಹುಚ್ಚು! ಏನೆಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳ ಬಾರದೆ? ಇದು ಯಾರ ಹೆಣ?

ಕೊರಗ—ಹೆಣ! ಯಾವುದು ಹೆಣ? ಅಲ್ಲ, ಅಲ್ಲ, ಹೆಣವಲ್ಲ! ರಾಯರು! ರಾಯರು! ನೀವು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ.

ದಾರಿಗ—ನೀನೇನು ಕುರುಡನೇ? ನೋಡಬಾರದೆ ನಾಡಿಯಿದೆಯೋ ಎಂದು?

ಕೊರಗ—(ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನ ಕೈಹಿಡಿದು ನಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ) (ಹೊಸಜೀವ ಬಂಧನಂತೆ ಫಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು) ಇದೇ, ನಾಡಿಯಿದೆ. ರಾಯರ ಪ್ರಾಣಹೋಗಿಲ್ಲ. ನೀರು! ನೀರು! ಸ್ವಾಮಿ, ವಯನಾಡಿ ಎಲ್ಲಿಂದಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತನ್ನಿರಿ. ಬೇಗ ತನ್ನಿ. ಇಲ್ಲ, ರಾಯರು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ.

ದಾರಿಗ—(ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನ ನಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಜೀವವಿರುವದೆಂದು ತಿಳಿದು ಓಡಿಹೋಗಿ ಹತ್ತಿರದ ಕಾಫಿ ಹೊಟೆಲಿಂದ ನೀರು ತಂದು ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನ ಹಣೆ ಮತ್ತು ಮುಖಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಗಾಳಿ ಹಾಕುವನು. ಸುಮಾರು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಜೋರವೇ ಬಾರದಿರುವುದು)

ಕೊರಗ—ಅಯ್ಯೋ! ರಾಯರೆ! ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರು. ಮಗುವೂ ಇರುವುದು. ರಾಯರೆ! ರಾಯರೆ! (ನಿದ್ದೆ ಬಂಧನನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವಂತೆ ಮೈಕುಲುಕುವನು)

ದಾರಿಗ—ಎಲೋ ಮಂಕು! ಯಾಕೆ ಮೈ ಕುಲುಕುವೆ! ಅವರನ್ನಿಗಲೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೊಯ್ಯಬೇಕು. ಪೆಟ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವುದೋ ಏನೋ? ನಾನು ಗಾಡಿ ತರುವೆನು.

ಕೊರಗ—ಬೇಡ ಬೇಡ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬೇಡ! ಅಮ್ಮನ ಬಳಿಗೊಯ್ಯಬೇಕು. ಈಕ್ಷಣ ಒಯ್ಯಬೇಕು. ತನ್ನಿರಿ, ಗಾಡಿ ತನ್ನಿರಿ. ದುಡ್ಡು ನಾನು ಕೊಡುವೆನು. (ವಸ್ತ್ರದ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ದುಡ್ಡನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡುವನು.)

ದಾರಿಗ—ಇದೇಕೆಷ್ಟು ದುಡ್ಡು? ನಾಲ್ಕುಸಾವಿರ ಸಾವಿರ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆಯಲ್ಲವೇ?

ಕೊರಗ—ಹೌದು, ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆ. ಅಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಮಗುವೂ ಇದೆ. ಬೇಗ ಜಿಟ್ಟು ತನ್ನಿರಿ. (ಹಾರಿಗನು ಧಾವಿಸುವನು) ದೇವರೆ, ದೇವರೆ! ಕರುಣಿಸು! ರಾಯರೊಮ್ಮೆ ಬದುಕುವಂತೆ ಮಾಡು! (ಈಚ್ಚಲಿಡುವನು)

೨೬ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಸುಧೆಯ ಮನೆಯ ಜಗಲಿ. ಪ್ರಭಾಕರನಿಗೆ ಬೊಂಧ ಬಂದಿರುವುದು.]

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ! ಸುಧಾ! (ನಿಕಾರವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹಿಡಿದು ಸುಧೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು) ಕ್ಷಮಿಸು ಸುಧಾ! ಈ ಪಾಪಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕ್ಷಮಿಸು! (ಸುಧೆಯ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿದು ಬರುವುದು ಅವಳು ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ರುದ್ಧ ಕಂಠಳಾಗಿ ಮತ್ತೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲುವಳು.)

ಕೊರಗ—ಅವಳು ಕ್ಷಮಿಸುವಳು; ನೀವನಳ ಪಾದ ಬಿಡಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅವಳು ಕ್ಷಮಿಸುವಳೆಂದು ನೀವು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಲದಣ್ಣ! ಈ ಮೊದಲೊಮ್ಮೆ ನಾನು ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಿದಾಗ ನಿರಾಕರಿಸಿ, ಪಾತಕಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿರುವಳು. ಇಂದು ಕೂಡಾ ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸದಿದ್ದರೆ ನನಗಿನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ಜೀವನವೇ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. (ಸುಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮುಖವಿತ್ತಿ) ಕ್ಷಮಿಸುವೆಯೋ ಹೇಳು ಸುಧಾ?

ಸುಧಾ—(ಕಣ್ಣೀರೊರಿಸಿ) ನಾನಿನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದರೇನು? ಕ್ಷಮಿಸದಿದ್ದರೇನು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾಕೆ ಹಾಗನ್ನುವೆ ಸುಧಾ? ಕ್ಷಮಿಸಿದರೆ ನೀನೆನಗೆ ಪ್ರಾಣ ದಾನವಿತ್ತಂತಾಗುವುದು; ನವಜೀವನಾವೃತ್ತಪಾನಮಾಡಿಸಿದಂತಾಗುವುದು; ಉರಿದು ಹೋಗಿರುವ ಜೀವನವೃಕ್ಷವನ್ನು ಕರುಣಾರಸದಿಂದ ಚಿಗುರಿಸಿದಂತಾಗುವುದು.

ಕೊರಗ—(ಸುಧೆಯ ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ಮೂತಾಡದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ತಾಳಲಾರದೆ) ಅನ್ಯಾ! ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಠಿಣವಾಗಿರುವುದೇ? ಅವರು ಇಷ್ಟೊಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸುವಾಗ ನಿಮಗೀಗ ಒಮ್ಮೆ ಕ್ಷಮಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—(ಒಂದೇ ಸವನೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ ಕ್ಷೀಣ ಸ್ವರದಿಂದ) ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು. (ಅನೇಕಭರದಿಂದ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನ ತೋಳು ಹಿಡಿದೆತ್ತಲೆತ್ತಿಸಿದಾಗ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದು ಪುಜ್ಜಿತಪ್ಪಿ ಹೋಗುವುದು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯೇ, ಏನಾಯಿತು! ಏನಾಯಿತು! ಈ ಘೋರಪಾತಕಿಯ ಸ್ವರ್ಶವೇ ನಿನಗೆ ಅಸಹನೀಯವಾಯಿತೆ? ಸುಧಾ! ಸುಧಾ!! (ಸುಧೆಯನ್ನೆತ್ತಿಹಿಡಿದು ಗಾಳಿಹಾಕುವನು. ಕೊರಗನು ದಿಗಿಲಾಗೊಂಡು ನೀರುತಂದು ಮುಖ ಬರಸುವನು)

ಸುಧಾ—ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು, ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು. ಎಲ್ಲಿ? ಅವರಲ್ಲಿ? (ಫಟ್ಟನೆದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಳು)
ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯೆ, ಗಾಬರಿಬೇಡ. ನಾನಿನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು?
ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯಕರ, ನಿಮಗೆ ನಾನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿತ್ತೆನು. ನನಗಾಗಿ
 ನೀವು ಅಸಹನೀಯ ಯಾತನೆಗೊಳಗಾದಿರಿ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸಾಕು ಸುಧಾ ಸಾಕು! ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟದಿದಿರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದಿಂತಹದು?
 ನಿನಗೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೀಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಷ್ಟ
 ತಾನೆ ಹೆಚ್ಚಿನದು?

ಕೊರಗ—ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಅಸಹನೀಯ ಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾಗಿರುವಿರಿಂಬುದೇನೋ
 ನಿಜ. ಆದರೆ ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡುವಂತಾದುದು ಎಂತಹ
 ಕಷ್ಟವನ್ನಾದರೂ ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಮರೆಸಿಬಿಡುವ ಅನಂದೋತ್ಸಹದ ಸಂಗತಿ
 ಯಲ್ಲವೇ? ಅಮ್ಮಾ, ರಾಯರು ಅನ್ನ ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಎಷ್ಟು ದಿನ
 ವಾಯಿತೋ? ನಾನು ಕಾಫಿ ತರುವೆನಮ್ಮಾ ಅವರಿಗೆ. (ಹೋಗುವನು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ನನಗಿನ್ನು ಬೇರೆ ಅನ್ನ ನೀರು ಬೇಕೇ? ನನ್ನ ಜೀವನಾವೃತ್ತಿ
 ದೊರಕಿರುವುದಲ್ಲವೇ?

ಸುಧಾ—ಹೌದು ಜೀವನಾವೃತ್ತಿ! ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು
 ಉಪಚರಿಸದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಆಗ ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡು ಜೀವಗಳು....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಸುಧಾ! ಕೊರಗನು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ದೈವ. ಅವನಲ್ಲದಿರು
 ತಿದ್ದರೆ.....

ಸುಧಾ—ಯಾರು! ಕೊರಗ? ನೀವಿನ್ನವರನ್ನು ಹಾಗೆ ಕರೆಯಬಾರದು.
 ಅವರು ನನ್ನ ಅಪ್ಪ; ನಿಮ್ಮ ಮಾವ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಕ್ಷಮಿಸು ಸುಧಾ! ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಮಾವನಲ್ಲ, ಮಹದೇವ
 ನೆಂದರೂ ಸಲ್ಲುವುದು ಸುಧಾ.

ಸುಧಾ—ನನ್ನ ಜೀವನದ ಬೆಳಕು, ಪ್ರಾಣದ ಪ್ರಾಣ, ದೇವರ ದೇವರವರು.
 ಅವರಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಗತಿಯೇನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಅದೋ ಅವರು ಬಂದೇ
 ಬಂದರು. ನೀವು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆಯಿರಿ ಬನ್ನಿರಿ. (ಇಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವರು.)

೨೭ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಉದ್ಯಾನ

[ಸರ್ ಯಶವಂತರಾಯರು, ಲೀಲಾವತಿ ಮತ್ತು ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನರನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೂತೋಟದ ಅಸನದಲ್ಲೊರಗಿ ಚುಟ್ಟು ಎಳೆಯುತ್ತಿರುವರು ತುಸು ಸಮಯದ ಮೇಲೆ ರಿಸ್ಪೋಂಜು ನೋಡಿ]

ಯಶವಂತರಾವ್—ಘಂಟೆ 11 ಆಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಿರಿವರು? ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೂ ಸಿಕ್ಕಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಡ್ಡಾಡುವುದೆಂದರೆ ಇದಕ್ಕೇನರ್ಥ! ಇಲ್ಲ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಮುಖವೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳೆಂದು ಯಾವ ತರದ ಅಂಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯಬಿಟ್ಟುದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು! ಈಗ ಬೆಳೆದು ಹೋಗಿದೆ ಅದು. ಯಾವ ಹಿಡಿತಕ್ಕೂ ಬರುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೇ ಹಬ್ಬಿದೆ ನನ್ನ ಮಗಳ ಸುದ್ದಿ. ನಾನೆಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳು ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ನಗನಾಚಿಕೆ, ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಲ್ಲದ ಭಿಕಾರಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಾಳವಳು. ಮನೆಯಲ್ಲೊಂದು ಘಳಿಗೆ ಯಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೊಂದು ಮಿತವಂದಿಲ್ಲ, ಕಾಲವಂದಿಲ್ಲ. ಮಾಡುವುದೇನು? ಆ ಪ್ರಭಾಕರನ ಗತಿಯೇನಾಗಿರುವುದೋ? ಅನೇಕರಿರುವನೋ? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಇಂತಹ ಸ್ವೈರಿಣಿಯನ್ನು ಆಳಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭಾಕರನೇನು ಮಾಡ್ತಾನು ಮತ್ತೆ—ಪಾಪ!

(ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನೂ ಲೀಲಾವತಿಯೂ ಕೈಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು.)

ಲೀಲಾ—ಅಪ್ಪಾ, ಇಲ್ಲೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು? ನಮಗೆ ಬರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ, ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಶೀತ ವಾದೀತು ಹನಿ ಬಿದ್ದು.

ಯಶವಂತರಾವ್—ಹನಿ ಬೀಳಲಿ! ಆಕಾರವೇ ಕಳಚಿ ಬೀಳಲಿ! ನಾನು ಇಂದೇ ಸತ್ತಿದ್ದರೆ ಜಿನ್ನಾ ಗುತ್ತಿತ್ತು!

ಲೀಲಾ—ಏನು! ಏನಾಯಿತು ಅಪ್ಪಾ? (ಮೈ ಹಿಡಿಯಹೋಗುವಳು)

ಯಶವಂತರಾವ್—ನನಗೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ! ನೀನು ನನ್ನ ಮೈಮುಟ್ಟುವುದು ಬೇಡ. (ತೆಗೆದು ದೂಡುವನು. ಲೀಲಾವತಿಯು ಕ್ರೋಧರಾಗಿ ಯಶವಂತರಾಯನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುವಳು.)

ರಮಾನಾಥನ್—ಯಶವಂತರಾಯರೇ, ಇಂದೇನಾಯಿತು ನಿಮಗೆ?

ಯಶವಂತರಾವ್—ಇಂದೇನಾಯಿತೇ? ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್, ಸಾಕು! ನೀವು ನಮ್ಮ 'ಫೆಮಿಲಿ' ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಗಹೋಗಿ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಸಾಕು!

ರಮಾನಾಥನ್—ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ?

ಯಶವಂತರಾವ್—ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ? ನೀವೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೇ? ನೀವು ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದುದು? ಎಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತೆಂದು ಬಲ್ಲಿರಾ?

ರಮಾನಾಥನ್—ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊಟೆಲ್ 'ಬೊಸೊ ಟ್ವೀಗ್'ಗೆ ಹೋದುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದುದು.

ಯಶವಂತರಾವ್—ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದುದೇ? ನಿಮಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಹಸಿ ಹಸಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ? ನೀವಲ್ಲಿ ಕುಡಿದು ನರ್ತಿಸಿ ಬಂದುದಲ್ಲವೇ? ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್, ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ನನಗೆ ಬಂದ ಅಸ ಕೀರ್ತಿ ಸಾಕು! ಇನ್ನುಮುಂದೆ ನೀವು ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ ಬೇಕು. ಅದರಿಂದೇನೇ ಆಗಲಿ, ಅದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾನು ತಲೆಕೊಡುವೆನು.

ರಮಾನಾಥನ್—ಮದುವೆಯಾಗುವುದು! ಹ! ಹ! ಹ! ಇದೇನನ್ನುವಿರಿ ಯಶವಂತರಾಯರೇ? ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು?

ಯಶವಂತರಾವ್—ಅದೇ ಅನ್ನುವುಮ! ನೀವು ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು.

ರಮಾನಾಥನ್—ನನಗೊಂದು ಮದುವೆಯಾಗಿ 4 ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಇರುವವಲ್ಲ? ನಾನಿನ್ನೊಂದು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಯಶವಂತರಾವ್—ಅದನ್ನು ನೀವು ಈ ಮೊದಲೇ ಯೋಚಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಿತ್ತು. ನೀವು ನನ್ನ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರವಿರಲು ಅವಳೇನು ಮಾನಗೆಟ್ಟವಳೇ? ನಾಳೆಯೊಳಗೆ ನೀವು ಮದುವೆಯಾಗಲೇ ಬೇಕು ಇಲ್ಲವಾ ದರೆ ನನಗೆ ತೋರಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವೆನು.

ರಮಾನಾಥನ್—ಇದೇನನ್ನುವಿರಿ ಯಶವಂತರಾಯರೇ? ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರಿಸಿರಿ. ನನ್ನ ಜಾತಿಯಾವುದು? ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿಯಾವುದು? ಅದು ಹೊರತು ಲೀಲಾವತಿಗೂ ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯರಿಗೂ ವಿನಾಹವಿಚ್ಛೇದವಾಗಿರು ವುದೇ?

ಯಶವಂತರಾವ್—ನೀವು ಲೀಲಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿ ಇಚ್ಛಿಸುವ ಸಾರ ನಡೆಯಲು ಚಾತಿಯ ತಡೆಯಿಲ್ಲವೇ? ಅವಕ್ಕೆ ಪ್ರಭಾಕರನೊಂದಿಗಾದ ವಿವಾಹವಿಚ್ಛೇದವಾಗುವುದು ಬೇಡವೇ? ವಿಚಾರಿಸಿರುವೆನು; ಹೃದಯ ಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜನಾದ ನನಗೆ ನೀವು ಹೇಳಬೇಕಾಗಲ್ಲ. ನಾನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಯೇ ಇರುವೆನು. ವಿಚಾರವೇನ ಪಶುಗಳು ನೀವು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಚಾರವಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನೀವೇ ರೀತಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರೇ?

ರಮಾನಾಥನ್—ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ನನಗೆಂದಿಗೂ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವಳೇ...

ಯಶವಂತರಾವ್—ಮುಚ್ಚುಬಾಯಿ ನೀಚಾ! ಏನು! ನೀನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೇ ದುರಾತ್ಮ? ನೀನು ನನ್ನ ಘೋಷಿಲಿ ಡಾಕ್ಟರನಾದುದು ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕಡಿಸಲಿಕ್ಕಂದೇ? ನನ್ನನ್ನು ಸಜೀವವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕಂದೇ?

ರಮಾನಾಥನ್—ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಅವಳೇ ಒತ್ತಾಯಮಾಡುವಾಗ....

ಯಶವಂತರಾವ್—ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ನಿನಗೆ ದ್ರೋಹ! ಏನು! ಅವಳು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದಳೇ? ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದನೆಂದು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋದರಾದೀತೇ?

ರಮಾನಾಥನ್—ತಪ್ಪಿ ಮಾತಾಡಬೇಡಿ ರಾಯರೇ!

ಯಶವಂತರಾವ್—ಅಹಹ! ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದರೆ ನಿನಗಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವೇ? ನನ್ನ ಮಗಳು ಬಚಾರಿಣಿಯೇ?

ರಮಾನಾಥನ್—ನೀವು ಆಗಲೇ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಆಗ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದು ಈಗ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ?

ಯಶವಂತರಾವ್—ಹೌದು, ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು. ಆದರೆ ನೀವು ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದ ಪಶುವೇ? 4 ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯನ್ನು ವಯಲ ಮತ್ತೆ?

ರಮಾನಾಥನ್—ನೀವು ಏನೇ ಹೇಳಿ. ನನಗೆ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿರಲು ಎಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಯಶವಂತರಾವ್—ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದರಾಗದು. ಸಾಧ್ಯಮಾಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಮತ್ತು ಲೀಲಾವತಿಯ ಮದುವೆಯು ಸಂಸಾರದ ಆಗಬೇಕು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ದೇಗುಲವೆಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿಮಾಡಿಸಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹೃದಯ ಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜ್ ಸರ್ ಯಶವಂತರಾಯನಲ್ಲ. ಏನೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆ?

ರಮಾನಾಥನ್—ರಾಯರೆ, ಹ್ಲಮಿಸಿರಿ. ನಾನು ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗುವೆನು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕೊಡಿ ಅದಕ್ಕೆ.

ಯಶವಂತರಾವ್ —ಎಷ್ಟು ದಿನ ಬೇಕು? ಈಗ ಒಪ್ಪಿ ನಾಳೆ ತಪ್ಪಿದರೆ?

ರಮಾನಾಥನ್—ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ರಾಯರೆ? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲಿ? ನಾನಿನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಅವಳ ತಾಯಿಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಆ ಮೇಲೆ ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಅವಳಿದ್ದಂತೆಯೇ....

ಯಶವಂತರಾವ್—ಆಗಲಿ, ಇನ್ನು 15 ದಿವಸಗಳೊಳಗೆ ನೀನು ಲೀಲಾವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿಸುವುದು ನಿಶ್ಚಯ. ಜಾಗ್ರತೆ! (ಹೋಗುವನು. ರಮಾನಾಥನನೂ ಖಿನ್ನನಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವನು.)

೨೮ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಬೀದಿ

[ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಪೇಟೆಯ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾ ಉಡುಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಪ್ತ ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್‌ರನೊಬ್ಬನೂ ಮುಕುಂದರಾಯನೂ ಅವಸರದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರು]

ಮುಕುಂದ—ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಭಾಕರನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿರುವಿರಲ್ಲ?

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿರುವೆನು. ಅವರೇ, ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರೇ.

ಮುಕುಂದ—ಹ್ಯಾಗಿರುವನು? ಸೌಖ್ಯವಾಗಿರುವನೇ?

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—ಸೌಖ್ಯದಿಂದಿರುವರು. ಅವರ ಆನಂದವೇ ಆನಂದ ಈಗ.

ಮುಕುಂದ—ಅವನಿಗೆ ಸುಧೆಯು ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಳು? ಎಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಸಮ್ಮಿಲನವಿದು! ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರೆ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅನಾಹುತಕ್ಕೂ ಮೂಲ ಕಾರಣ ನಾನು. ನಾನು ಘಾತಕಿ, ಮಹಾಪಾತಕಿ. ಯಾವ ಮುಖದಿಂದ ನಾನು ಪ್ರಭಾಕರ ಸುಧೆಯರನ್ನು ಹೋಗಿ ಕಾಣಲಿ? ಅವರು ನನ್ನ ಮುಖ ಸಹ ನೋಡದಿದ್ದರೆ?

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—ತಪ್ಪು ನಿಮ್ಮದಾಗಿರುವಾಗ ಅವರು ನೋಡದಿದ್ದರೂ ನೀವು ನೋಡಬೇಕು. ನೀವು ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಬೇಕು. ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯರಿಗೆ ನವಜೀವನವನ್ನೇ ಆರಂಭಿಸಿದಂತಿದೆ.

ಮುಕುಂದ—ಅಂದರೆ?

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—ಅಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಬಡಕೂಲಿ ಜೀವನ ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನ ಜೀವನದ ಕುರಿತು ತೀವ್ರ ಜುಗುಪ್ಸೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ ಅವರಲ್ಲಿ. ಆ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆತ್ತಿ ದರಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ.

ಮುಕುಂದ—ಅವನೇನೇ ಆಗಿರಲಿ ಅವನನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುವನಕೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವೇ ನನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನವಿಲ್ಲ. ನಡೆಯಿರಿ, ಬೇಗನೆ ಅವನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ. (ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗುವರು)

೨ನೇ ದೃಶ್ಯ—ಮನೆ

[ಸುಧೆಯ ಮನೆ. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕೊರಗನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಬೆವರಿಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನು ಸೋತನೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವನಿಂದ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಕಸಕೊಂಡು ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯಲಾರಂಭಿಸುವನು. ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೊಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಒಡೆಯಲು ಅವನು ಅದನ್ನೇ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸುಧೆಯು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಳು.]

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯಕರ ಏನು ಕೆಲಸವಿದೆ? ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೆಯೆದ್ದು ಒಡೆದು ಹೋಗುವ ವರೆಗೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವುದೇ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ ಏನಿಲ್ಲ ಪ್ರಿಯೆ. ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲೊಂದು ಕಜ್ಜಿಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ಒಡೆಯಿತಷ್ಟೆ!

ಸುಧಾ—ಬಲ್ಲೆ, ಬಲ್ಲೆ. ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಕಜ್ಜಿಯೇ? (ಪ್ರಭಾಕರನ ಅಂಗೈ ಹಿಡಿದಿತ್ತಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ) ಹೀಗೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವುದೇ? ಸಾಕೆನ್ನು. (ಪ್ರಭಾಕರನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಡಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆತರುವಳು)

ಪ್ರಭಾಕರ—ಕೊರಗ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನಲ್ಲ ಹೇಗೆ? ಅವನ ಕೈಗಳಾದರೂ ಎಷ್ಟು ನೋನಾಗಬೇಕೋ ಪಾಪ!

ಸುಧಾ—ಅವರಿಗೇನೂ ನೋವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿದೆ. ನಿಮಗ್ಯಾಕೆ ಬೇಕಿತ್ತುದು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಯಾಕೆ ಬೇಕಿತ್ತೆಂದರೇನು ಸುಧಾ? ನಾನೂ ಕೊರಗನ ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲವೇ? ಅವನೇ ಆ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೆಂದೇನು? ಮುದುಕನಲ್ಲವೇ ಅವನಿಗೆ ಪಾಪ?

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಜೀವನದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ, ಆ ಸ್ಥಾನ ಮಾನ ಗೌರವಾದಿಗಳನ್ನೂ, ಇಂದಿನ ಈ ದೀನ ಹೀನಾವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಸರಿಹೋಲಿಸುವಾಗ ನನ್ನ ಹೃದಯವೇ ಬಿರಿಯುವಂತಾಗುವುದು. ನನಗಾಗಿ ಎಂತಹ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀವು....

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪ್ರಿಯ, ಇನ್ನೂ ಆ ಗತಜೀವನದ ಪ್ರೇತಪೀಡೆಯು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ? ಭೀಕರ ಕನಸೆಂಬಂತೆ ಸಂದುಹೋದ ಆ ಜೀವನವು ಜೀವನವೇ? ನಾನು ನಿಜವಾದ ಜೀವನಸುಖವನ್ನು ನುಭವಿಸುವುದೆಂದರೆ ಈಗ ಸುಧಾ. ಜೀವಿಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಸುಖ. ಆ ಸುಖವನ್ನೀಯದ ಸ್ಥಾನ, ಮಾನ ಗೌರವಗಳೆಂದೇನು?

(ಮುಸುಂದರಾಯನೂ ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರನೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವರು)

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ (ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡಲಾರದೆ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲುವನು.)

ಪ್ರಭಾಕರ—ನೀವು ಹೇಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದು? ಇವರಾರು? ನಾನಿಲ್ಲಿರುವೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು?

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ, ನನ್ನ ಘೋರ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವೆಯೆಂದು ಮೊದಲು ಮಾತುಕೊಟ್ಟರೆ ಅನಂತರ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸುವೆನು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಾನೇನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದಿನ್ನು? ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದು ಸತ್ತುಹೋಗಿರುವನು. ನೀವು ಬೇಕಾದರೆ ಅವನ ಕ್ರೇತ ಸಂಸ್ಕಾರ ನಡಿಸಿ ಆತನಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ ದೊರೆವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ. ನಾನಾ ಪ್ರಭಾಕರರಾಯನಲ್ಲ. ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ದೀನ ಶ್ರಮಜೀವಿ ಪ್ರಭಾಕರ. ನನ್ನ ಗೊಡವೆ ಬೇಡ ನಿಮಗೆ. ನನ್ನ ನ್ನಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸುಖವಾಗಿರಗೊಡಿರಿ.

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—ನಾನು ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ. ಇದೆಂತಹ ಮಾತು ನಿಮ್ಮದು? ಎಷ್ಟಾದರೂ ಹೆತ್ತ ತಂದೆಯಲ್ಲವೇ? ಅವರೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದು

ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಯಾರು



ಪ್ರಭಾಕರ—ಮಮ ಪ್ರಾಣರನ್ನ ಬಾರೋ! ಬಾ!

(ಪುಟ 94)

ದಿದ್ದರೂ ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ? ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಾಣಲು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿರುವರು! ಎಷ್ಟೊಂದು ಆತುರಗೊಂಡಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿಬಲ್ಲೆ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿರುವರೆಂದು ನಾನವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೊಸ ಪ್ರಾಣವೇ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅವರ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು.

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿಮ್ಮ ಆನಂದಕ್ಕೂ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲದಿರಬಹುದು ರೂ. ೧೦೦೦ ಒಳಗೆ ಬಿತ್ತೆಂದು! ಸಾಕು ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಮಾತು! ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವೆಷ್ಟುಂಟೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಬಹುದು. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಕುರಿತು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿಮಗಿಂತಲೂ ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಾನು ಬಲ್ಲೆ.

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—(ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡು) ಮುಕುಂದರಾಯರೇ, ನನಗಿನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೋಗುವೆನು. ನಮಸ್ಕಾರ.

ಮುಕುಂದ—ಆಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು.

ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್—(ಎನೋ ತುಸು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿ) ನೀವು ಅಫೀಸಿಗೆ ಬರುವಿರಲ್ಲವೇ?

ಮುಕುಂದ—ಬರುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ. (ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರನು ಹೋಗುವನು)

ಮುಕುಂದ—ಪ್ರಭಾ, ಈ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನಗಿನ್ನು ಗತಿ? ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಪುತ್ರನೂ ನನ್ನನ್ನೇ ರೀತಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿವೇಲೆ....

ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಾನ ಮಾನವಿದೆ, ಅಸ್ತಿ ಬದುಕಿದೆ, ಸಮಾಜ ವಿದೆ! ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರ ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಜಡ್ಜ್ ಸರ್. ಯಶವಂತರಾಯರಿದ್ದಾರೆ! ನಾನು ಮತಿಗೇಡಿ, ಗತಿಹೀನ, ಮಾನಮರ್ಯಾದೆ ಯಿಲ್ಲದವ! ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ವೃಥಾಚಾರಿಣಿ! ಕುಲಕಳಂಕಿನಿ! ದುರಾಚಾರಿಣಿ! ನನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಬಂಧುವಾದ ಕೊರಗನು ಅತಿ ನೀಚ ಜಾತಿಯ ದೀನ ಮಾನವನು! ನನ್ನ ಮಗುವು ಹಾದರದ್ದು! ನಿಮಗಿನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ಮಗನೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನೀವಂತಹ ಅನಾಚಾರ, ಅನೀತಿ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮಮಾಡಿ ಸಮಾಜ ಬಹುಷ್ಕಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಬಹು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಗಳಿಸಿದ ಹೆಸರನ್ನು ಅಳಿಸಬೇಡಿರಿ! ಇಹಪರಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ವಿಘಾತವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ನನಗೆ ಇಹವಿಲ್ಲ! ಪರವಿಲ್ಲ! ನೀತಿಯಿಲ್ಲ!

ಧರ್ಮವಿಲ್ಲ! ಸಮಾಜವಿಲ್ಲ! ಬಂಧುಬಳಗವಿಲ್ಲ! ಈ ವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ನಾನು ಪಟ್ಟ ಸುಖ ಸಾಕು! ಈಗ ಸರ್ವವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಸುಖ ದೊರೆ ವುದೋ ನೋಡುವೆನು.

ಸುಧಾ—(ಒಮ್ಮೆಯೇ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿದು ಬರಲು ಸರಗಿಂದೊರಸಿಕೊಂಡು) ಪ್ರಿಯ, ಇದೇಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ನಿಷ್ಕುರವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವಿರಿ? ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಯಲ್ಲವೇ ಅವರು?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಏತಕ್ಕಾಗಿಯೆಂದು ನೀನರಿಯೆಯಾ ಸುಧಾ?—ನಿನಗಾಗಿ. ಯೋಚಿಸು, ಯೋಚಿಸು ಸುಧಾ, ನೀನು ಪಟ್ಟ ಪಾಡನ್ನೊಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸು. ಅಹ! ತುಳಸಿಬಾಯಿ! ತುಳಸಿಬಾಯಿ!! (ಉಡ್ಡೇಗಭರದಿಂದ ಕಂಠವು ಬಿಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಬಿಡುವನು. ಸುಧೆಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಧರಧನ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಯುವದು)

ಕೊರಗ—ಅಮ್ಮಾ ಏನಾಯಿತು? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಿರುವುದು? (ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಸುಧೆಯ ಕಣ್ಣೀರೊರಸುವನು. ಮುಕುಂದರಾಯನು ಕರವತ್ತವನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ತುರುಕಿಸಿಟ್ಟು ಮುಖವನ್ನೊಂದು ಬದಿಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಬಾಯಿಪಟ್ಟು ಅಳುವನು.)

ಸುಧಾ—ಪ್ರಿಯಕರ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಧುವಿಲ್ಲ. ನೀವು ನನಗಾಗಿ, ತಂದೆಯನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರಮಾಡಿದಿರಿ. ಇನ್ನೀಗ ನನಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪಿತನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಪುರಸ್ಕರಿಸಿರಿ. ಅವರ ವೃದ್ಧ ಹೃದಯವು ಅದೆಷ್ಟು ಕೊರಗುತ್ತಿರುವುದೋ ಏನೋ?

ಪ್ರಭಾಕರ—ಪರಮಪಾವನೆಯಾದ ನಿನಗೆ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಅಪರಾಧಮಾಡಿಯನುಯಾತನೆಗೀಡುಮಾಡಿದವರನ್ನು ನಿನಗಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಪುರಸ್ಕರಿಸಬೇಕೆ? ಅಹ, ಸುಧಾ ನಿನ್ನ ಹೃದಯವೇ!

ಮುಕುಂದ—(ಉಕ್ಕಿಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ದುಃಖವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು) ದೇವಿ, ಕ್ಷಮೆಯ ಮೇರೆ ವಿಾರಿದೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧ! ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಸುಧಾ ನನಗೆ ಕ್ಷಮೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಾಡಿದ ಘೋರ ಪಾಪವನ್ನು ನೆನೆ ನೆನೆದು ಕರಗಿ ಕರಗಿ ಕೊಳೆತು ಹುಳಿತು ಸಾಯಬೇಕು. ಅದೇ ನನಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ! ಪ್ರಭಾ! ಪ್ರಭಾ!! (ಪುನಃ ಬಾಯಿಪಟ್ಟು ಅಳಲಾಂಭಿಸುವನು)

ಪ್ರಭಾಕರ—(ಬಹಳ ಕನಿಕರಗೊಂಡು) ಅಪ್ಪಾ, ನೀವೀ ರೀತಿ ದುಃಖಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾನೇನೊ ಆವೇಗಭರದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ.

ಮುಕುಂದ—ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದೆ ಪ್ರಭಾ! ನೀನೆಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರೂರ ವಾಗ್ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿದರೂ ಈ ಅಸ್ಥಿಪಂಜರಕ್ಕೆ ನಾಟನ. ನೀನಾ ಯೋಚನೆ ಬಿಡು. ಪ್ರಭಾ, ನಾನು ಸುಧೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಘೋರ ಅನ್ಯಾಯದ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪಡೆದಿರುವೆನು. ಇಲ್ಲ, ಪ್ರಭಾ, ಇಲ್ಲ. ಈ ಲೋಕದ ಹೊರತು ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವರ್ಗ ನರಕ, ಶಿಕ್ಷ, ರಕ್ಷಣೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಭಾಕರ—ಅದೇನದು ನೀವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪಡೆದ ಫಲ?

ಮುಕುಂದ—ಯಾರನ್ನು ನಾನು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ದುರಾಚಾರಿಣಿಯೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಅಸಹನೀಯ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡುಮಾಡಿದ್ದೆನೋ ಅವಳಿ ಈಗ ಪರಮ ಪಾವನೆಯೆಂದು, ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದು. ಆ ದೇವಿಯೇ ನನ್ನ ಘೋರ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವ ಕೃಪೆಮೋರಿರುವಳು. ಯಾರನ್ನು ನಾನು ಸತ್ಕುಲಪ್ರಸೂತೆ, ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನೆಯೆಂದು ನಂಬಿ ನನ್ನ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆನೋ ಅವಳೇ ತುಚ್ಛ ಜಾರಿಣಿಯೆಂಬುದೀಗ ಜನಜನಿತವಾಗಿರುವುದು. ನನಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಯಿತು; ಅವಳಿಗೂ ತಕ್ಕ ಗತಿ ದೊರೆಯಿತು.

ಸುಧಾ—(ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ) ಏನು ಏನಾಯಿತವಳಿಗೆ?

ಮುಕುಂದ—ಕುಡಿದು ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಣಿಯಾದ ಅವಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕದೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಅವಳು ಮದ್ರಾಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಂದೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರ ಕುಡಿದು ಬಚಾರಿಣಿಯಾಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಅಪರರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನ್ ಎಂಬ ದುರಾತ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮೋಟಾರ್‌ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೋಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೋಟಾರು ಕಾರು ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬರ ಕಾರಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಡೆದು ಲೀಲಾವತಿಯು ಆಕ್ಷಣ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟಳು. ಡಾಕ್ಟರ್ ರಮಾನಾಥನನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಪೆಟ್ಟಾಗಿರುವುದು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಅವಳುಡದ ಚಿತ್ರವೊಂದಿಗೆ ಈ ಸಮಾಚಾರವು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವುದು. ನೋಡು. (ಮೋಟಾರ್ ಅವಳುಡದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಯ ತಂದೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಸುಧೆಗೆ ತೋರಿಸುವನು.)

ಸುಧಾ—ಪಾಪ, ಎಂತಹ ಭೀಕರ ಗತಿಯಿದು! (ಅರವಿಂದನು ಓಡಿಬರುವನು ಮುಕುಂದರಾಯನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದಿತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡುವನು.)

ವ್ಯ ಭಿ ಚಾ ರಿಣಿ ಯಾ ರು? ನಾಟಕದ ವದ್ಯಾವಳಿ

ಕೌಶಿ ಕಾನದ - ದ್ರುಪದ.

ಪ್ರಾರ್ಥನೆ:— ಅನುಪಮಗುಣ ಭೂಷಿತೇಶ ಆಶ್ರಿತಜನ ಪಾಲ ಶ್ರೀಶ |
ಪರಮೇಶ್ವರ ಜೀವ ದೇವ ನಮಿಸೆ ಮಂಗಲಾತ್ಮ || ಅನು ||
ಲೋಕೇಶ್ವರ ವಿಶ್ವರೂಪ | ಪರಮಪುರುಷ ಪಾಪನಾಶ |
ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರ ಪ್ರಾಣಾಧಾರ ಪಾಹಿ ಅಂತರಾತ್ಮ ||

(ಪುಟ 7, ಕಡೆಗೆ (ನಿಶ್ಚಯಿಲು, ತ್ರಿತಾಳ.

೨ ಸುಧಾ— ಪ್ರೇಮ ವಿಯೋಗವಿದ | ತಾಳೆ ನಾ |
ಹೃದಯವೆ ಪ್ರಬಲ | ಕೋಲಾಹಲಮಯ |
ಕಾರಣವೇನೋ | ತಿಳಿಯೆ ನಾನು || ಪ್ರೇಮ ||
ಮನವತಿ ಭೀತಿ | ಗೊಳುತಿಹುದೀಗ |
ಶಾಂತಿವಿರಹಿತ | ಜೀವನವೆನ್ನ ||

(ಪುಟ 14, ಪಂಕ್ತಿ 15) ಮಿಶ್ರಕಾಫಿ ಸಿಂಧುರ— ತ್ರಿತಾಳ

೩ ಪ್ರಭಾಕರ— ಬಾರೇ ಸುಂದರೀ | ಮುದದೋರು ಪ್ರಿಯ ಸುಂದರೀ ||
ಏತಕೇ ದುಗುಡಬಿಡು ನೀ ದುಗುಡಬಿಡು ಪ್ರೇಮಮೂರ್ತಿಸುಂದರಿ ||
ಅಧರ ಸುಧಾರಸ ಸವಿಸಿ ತೋಷದೆ | ಹೃದಯದ ತಾಪವ ತಣಿಸು ಕಾಂತೀ ||
ಸರಸ ಸುಖದಲೇ ರಮಿಸುತೀಗಲೇ | ಪ್ರೇಮ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸು ಸುಶೀಲೆ ||

(ಪುಟ 14, ಪಂಕ್ತಿ 18) ರಾಗ—ಜಯ ಜಯ ವಂ*, ತ್ರಿಕಾಳ

೪ ಅಮೃತರಾವ್:—ಜನುಮ ವಿಫಲವಿದು | ಕರ್ಮವಿಹೀನ |
ದೀನ ಮಾನವನ | ಗತಿಯತಿ ಹೀನ || ಜನುಮ ||
ಜಗದೆ ಜೀವನಕೆ | ದಾರಿ ತೋರದೆ |
ಮನುಜ ಜನುಮ ನೀ | ರಸವಿರುತಿಹುದು ||

(ಪುಟ 16, ಶುರು) ಪಹಡಿ ಮಾರಡ್ - ಕೇರವಾ.

- ೫ ಸುಧೆ— ಭಾವರೂಪವಿದೀಗ | ಪ್ರಿಯಕರನ |
ಮನಮೋಹನನ | ಪ್ರಣಯಾರಾಮನ || ಭಾವ ||
ಪ್ರಣಯ ಕಟಾಕ್ಷ | ಬೀರಿಹ ಪ್ರೀತ |
ತನುಮನ ಪರಮ | ತೋಷೋಲ್ಲಾಸ ||

(ಪುಟ 26, ಕಡೆಗೆ) ಸಾರಂಗ - ಬಾದರ

- ೬ ಅನ್ಯತರಾಯ— ಮೋದದಿ ನೆರೆನಲಿವುದು ಮನ |
ಜೀವನ ಸುಖದಾಶೆಯಿಂದ || ಮೋದದಿ ||
ಧನವ ಗಳಿಸಿ ಕಾಮಿನಿಯ |
ವರಿಸಿ ಪಡೆದು ಕಾಮಿತವ ||
ಸತತ ಸುಖವಿಲಾಸ ಪಡೆವ |
ಜೀವನವದೆ ಭಾಗ್ಯಾಧಿಕ ||

(ಪುಟ 47, ಸಂಕ್ತಿ 19) ಭೀಂ ಪಲಾಸ್ - ತ್ರಿತಾಳ

- ೭ ಸುಧಾ— ಅದೇಕೆ ವಿಧಾತ ಜನ್ಮವೀ ಪರಿ |
ಹತಭಾಗ್ಯ ತುಚ್ಛ ಜನ್ಮವೀಪರಿ || ಅದೇಕೆ ||
ದುರಂತ ದುಃಖಕೆ ಭಾಗಿಯಾಗಿಹ |
ಗತಿಯ ಹೇ ದೇವ ತಾಳ್ವಿನೆಂತು ಹಾ ||

(ಪುಟ 53, ಶುರು) ಗಜಲ್ - ಕಪಾಲಿ.

- ೮ ಅನ್ಯತರಾಯ— ನಾನೀಗಲು ಮತಿಗೇಡಿ ದುರಾತ್ಮ |
ಪಾಪಿ ಜೀವನವಿದು ಗತಿಹೀನ |
ಪಾವನ ಸ್ತ್ರೀಸುಖ ನಾಶವಗೈದ |
ಸಾಪಿಗೀ ಗತಿಯಾದುದೆ ನ್ಯಾಯ || ನಾನೀಗಲು ||
ದುಷ್ಕಾರ್ಯವ ನಾ ಗೈಯ್ಯತ ಸುಖವ |
ಪಡೆವ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದೀ ಜೀವನವ |
ಶಾಂತಿರಹಿತವ ಗೈದೆ ಸತತ ||

(ಪುಟ 63, ಶುರು) ತಲಪತವಿತದಿನನ್ನೆನಾ— ಎಂಬಂತೆ

೯ ಸುಧಾ— ಜಗದೆ ಸುಖವಿತ್ತ ಕಾಣೆ | ಜನುಮವಿದೆನೆಗೆ ಭೀಕರವೇಡೆ||
ಜೀವನವೆ ಅಶ್ರುಧಾರೆ |
ಕಾರಿರುಳೆ ಕವಿದಿಹುದು | ಪಾರಗಾಣದ ಚಿಂತೆ ||
ತಾಳೆನು ನಾನು ಜೀವನ ಸಾಕು ಮರಣ ಲೇಸು
ಜನುಮ ವಿಫಲವಾಹ | ವಿಧಿಯು ಹೃದಯಹೀನ ||

(ಪುಟ 67, ಶುರು)

೧೦ ರಮಾನಾಥನ್—ಜೀವನ ನೀರಸವೆನಿಸುವುದೀಗ
ತಾಳೆನು ಆಹಾ ಎರಹ ತಾಪ ||
ಹೃದಯ ದುಗುಡದ | ನೆಲೆಯಾಗಿರುತ್ತ
ಮನವೇ ಶಾಂತಿಹೀನವಿದಕಟ |
ಮನಮೋಹಿನಿ ಬಾರದೆ ಹಾ ||
ಪ್ರೇಮ ವಿನೋದಾನಂದದೊಳಿರುತ |
ಒಲಿದು ನಲಿಯುವ ಮನದಾತುರವ
ತಣಿಸುವ ಬಗೆ ಕಾಣೆನಿಂದೀಗ |
ಜಗವೇ ಮೋದ ವಿಹೀನ ||

(ಪುಟ 77, ಶುರು) ವಿಶ್ವದೇಶ್

೧೧ ಪ್ರಭಾಕರ— ಸಹಿಸೆ ಸಹಿಸೆ ಹೃದಯದ ಬೇಗೆಯನಾಹ |
ಬರಿದೆ ಜನುಮ ಶಾಂತಿ ವಿರಹಿತ ||
ಪ್ರಿಯೆಯ ಮಿಲನ ಸುಖ ಭಾಗ್ಯಹೀನ |
ಜೀವನ ಘೋರ ಸ್ಮಶಾನ ಸಮಾನವೀಗ |
ತಾಳುವೆನೆಂತಿದ ಬಾಳನಾಹ |
ಮರಣವು ಬಾರದೇಕೋ ದೇವ ||

(ಪುಟ 77, ಕಡೆಗೆ) ಸಾರಂಗ— ಝಂಪೆ

೧೨ ಪ್ರಭಾಕರ— ಪರಮಪಾವನೆ ಪ್ರಾಣ ಪ್ರಿಯೆಯ-ಜೀವನದ
ಸುಖವಿನಾಶಕ ಪರಮ ಪಾಪಿ ||
ಸುಖಪಡೆವ ಸುಯೋಗ | ಈ ಧೂರ್ತಾಗಿಹುದೆನ್ನನ |
ಆಶೆಯೊ ಜೀವನದ ಭ್ರಾಂತಿ ||

(ಪುಟ 78, ಶುರು) ಗಜಲ್ — ಕವಾಚು

೧೩ ಅನ್ಯತರಾನ್—ಮನುಜನಾಶಿ ವ್ಯರ್ಥವೆಲ್ಲ ಬರಿಯ ಭ್ರಾಂತಿಯು |
ನಾನೊಂದನೆಣಿಸಲು ವಿಧಿ ತಾ ಬೇರೊಂದನೆಣಿಸಿದುದು ||
ಮೋಸಕೆ ಬಲಿಯಾಗುತ ನಾ ಬಯಸಿದ ಸುಖವಳಿದಿಹುದು ||

(ಪುಟ 84, ಕಡೆಗೆ) ಚೈರವಿ — ಝಂಪ.

೧೪ ಪ್ರಭಾಕರ—ನಿರಾಶಾಭರಿತವೀ ಜೀವನ ಘೋರ |
ನರಕ ಸಮಾನ ಮರಣ ಬಾರದಾಹ |
ಕ್ರೂರವಿಧಿ ತಾ ಬರಿಯ ಅಸ್ಥಿ ಪಂಜರವ |
ಮಸಣಗೂಡಿಸದೆ ಕಾಡುವನೇಕೋ ||
ಗತಿಗಾಣದೆ ಧೃತಿ ಗೆಟ್ಟಿಹೆ ದೇವ |
ಗತಿದೋರೈ ಕರುಣಾಕರ ||

(ಪುಟ 94, ಪಂಕ್ತಿ 13) ನಿಶ್ಚಿತಹೃದ — ಕೇರವ

೧೫ ಪ್ರಭಾಕರ—ಮನು ಪ್ರಾಣರನ್ನ ಬಾರೊ ಬಾ |
ಪ್ರೇಮಮೂರ್ತಿ ಮನಮೋಹನಾ |
ಇದು ಸಾರ ಸಂಸಾರದಾ |
ಹೃದಯಾಂಬುನಿಧಿ ಚಂದ್ರಮಾ || ಮೋಹನಾ ||

ಮಾಲಕಂಸ — ತ್ರಿತಾಳ

೧೬ ಮಂಗಲ— ಮಂಗಳ ಮಹಿಮಾ ಲೋಕೇಶನೆ |
ಮಂಗಳರೂಪ ಮಂಗಳ ನಾಮಾ |
ಮಂಗಳ ದಾಯಕ ಮಂಗಳವೀಯೋ ||
ಲೋಕದೆ ನಿಜಪ್ರೇಮವ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ |
ಈಶನೆ ಮಂಗಳಮಯಗೊಳಿಸುವುದೈ. ||

ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ರಕ್ಷಕರು

- ೧ ಶ್ರೀಯುತ ಪಿ. ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ನಾಯಕರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೨ ಶ್ರೀಯುತ ಕೆ. ಸುಬ್ರಾಯ ಚರ್ಚಪ್ಪ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೩ ಮೆಸ್ಸರ್ಸ್ ಮಲ್ಟಿ ವಾಮನ ಭಟ್ ಎಂಡ್ ಬ್ರದರ್, ಉಡುಪಿ.

ಆಶ್ರಯದಾತರು

- ೧ ಶ್ರೀ ಅಂಬಾಡಿಬೀಡು ಗೋಪಾಲ ಶೆಟ್ಟಿರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೨ ,, ತೋನ್ನಿ ಜನಾರ್ದನಯ್ಯನವರು, ಉಡುಪಿ.
 ೩ ,, ಪಿ. ರಾಮದಾಸ ನಾಯಕರು, ಬಿ. ಎ., ಎಲ್. ಟಿ. ಕಟಪಾಡಿ.
 ೪ ಮಿ. ಯು. ಯು. ದಾಶ್ವೇದರು, ಉದ್ಯಾವರ.
 ೫ ಶ್ರೀ 'ಕಾಮತ್' ಅವರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೬ ,, ಪಾಂಗಾಳ ಜನಾರ್ದನ ನಾಯಕರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೭ ,, ಕೆ.ದಿಂಜಿ ವೆಂಕಯ್ಯ ಹೆಗ್ಗೇರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಯೇಣಗುಡ್ಡಿ.
 ೮ ,, ಬಾಳುಟ್ಟುಬೀಡು ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಹೆಗ್ಗೇರು, ಡಿ. ಬೋ. ಮೆಂಬರ್.
 ೯ ,, ಕೆ. ಸೀತಾರಾಮ ದೊರೆ ಬಲ್ಲಾಳರು, ಕಟಪಾಡಿ ಬೀಡು.
 ೧೦ ,, ಎ. ಬಿ. ಶೆಟ್ಟಿರು, ಎಂ. ಎಲ್. ಸಿ. ಅತ್ತಾವರ, ಮಂಗಳೂರು.
 ೧೧ ,, ಕೆ. ವಾಸುದೇವ ಚರ್ಚಪ್ಪ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರು, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೧೨ ಮೆಸ್ಸರ್ಸ್ ಪಿ. ಎ. ಪೈ ಬ್ರದರ್ಸ್‌ನವರು, ಉಡುಪಿ.
 ೧೩ ಶ್ರೀ ಯು. ಸದಿಯನವರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಉದ್ಯಾವರ.
 ೧೪ ,, ಬಿ. ವಾಸುದೇವ ರಾಯರು, ಎಡ್ಲೋಕೇಟ್, ಉಡುಪಿ.
 ೧೫ ,, ಪಿ. ಆನಂದ ನಾಯ್ಕರು, ಮರ್ಚೆಂಟ್, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೧೬ ,, ಬಿ. ರಾಮಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟಿ, ಹೇ. ಮಾ. ಹಾ. ಎ. ಶಾಲೆ, ಬಾರ್ಕೂರು.
 ೧೭ ,, ಕೆ. ಮುದ್ದಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟಿರು, ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್, ಕೊರಂಗ್ರಪಾಡಿ.
 ೧೮ ,, ಎಂ. ವಾಮನ ರಾಯರು, ಎಪೊಲೋ ಸ್ಪ್ರಿಂಗ್, ಬೊಂಬಾಯಿ.
 ೧೯ ,, ಪಿ. ರಾಮಚಂದ್ರ ರಾಯರು, M. B. & B. S. Ph. D. ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣ.
 ೨೦ ,, ಎಲ್ಲೂರು ಗುತ್ತು ಅಚ್ಚಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟಿರು, ವೈನಾಡ್

- ೨೧ ,, ಎ. ಬಿ. ಕೃಷ್ಣರಾಜರು, ಉಡುಪಿ.
 ೨೨ ಶ್ರೀ ಪಾದೂರು ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟರು, ಪರೇಲ್, ಬೊಂಬಾಯಿ.
 ೨೩ ,, ಯು. ವೆಂಕಟರಾಯ ಕಾಮತರು, ಉಡುಪಿ

ಪೋಷಕರು

- ೧ ಶ್ರೀ ಕೆ. ರಾಮ ಕಾಮತರು, ಮರ್ಚಂಟ್, ಕಟಪಾಡಿ.
 ೨ ,, ನಂದ್ಯಪ್ಪ ಹೆಗ್ಡೇರು, ಯೇಣಗುಡ್ಡೆ.
 ೩ ,, ಕೆ. ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟರು, ಪಡುನುನೆ, ಕೆಮ್ಮೂರು.
 ೪ ,, ಕೆ. ನಾರಾಯಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಕೊರಂಗ್ರಪಾಡಿ.
 ೫ ,, ಯು. ಪರಮೇಶ್ವರ ಮೇಸ್ತರು, ಸಿಜಿಸಿಯನ್, ಉದ್ಯಾವರ.
 ೬ ,, ಪುತ್ತಿಗೆ ಸುಬ್ಬಣ್ಣಾಚಾರ್ಯರು, ಉದ್ಯಾವರ ಕುದುರು.
 ೭ ,, ಬೆಳ್ಳೆಳೆ ಕೆರೆಮನೆ ವೆಂಕಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಉಡುಪಿ.
 ೮ ,, ಕುತ್ತಾಡಿ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಉಡುಪಿ.
 ೯ ,, ಬೆಳ್ಳೆಳೆ ಕೆರೆಮನೆ ನಾರಾಯಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಉಡುಪಿ.
 ೧೦ ,, ಕೊರಂಗ್ರಪಾಡಿ ತೇಜಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಉಡುಪಿ.
 ೧೧ ,, ಕವಿರಾಜ ಮಹಾಬಲ ಶೆಟ್ಟರು, ಮಂಗಳೂರು.
 ೧೨ ಶ್ರೀಮತಿ ಮಂದಾಕಿನಿ ಬಾಯಿಯವರು, ವಿದುಷಿ, ಮದ್ರಾಸು.
 ೧೩ ,, ನೇತ್ರಾವತಿ ಕೆ. ಶೆಟ್ಟಿ, ಉಡುಪಿ.
 ೧೪ ಶ್ರೀ ಎಂ. ಪದ್ಮನಾಭ ರಾಯರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಮಟ್ಟು.
 ೧೫ ,, ಯು. ರಾಮಚಂದ್ರ ಮಯ್ಯರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಉದ್ಯಾವರ.
 ೧೬ ,, ಎಂ. ವಿಟ್ಟಲ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಮಲ್ಲಾರು.
 ೧೭ ,, ಕೆ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನವರು, ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್, ಮಲ್ಲಾರು.
 ೧೮ ,, ಕೆ. ಶೇಷ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಕಾಪು.
 ೧೯ ,, ಎಂ. ಅನಂತಕೃಷ್ಣ ರಾಯರು, ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್, ಮಟ್ಟು.
 ೨೦ ,, ಪಿ. ಮುದ್ದಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಬಿ. ಯಂ. ಸ್ಕೂಲ್, ಪಾದೂರು.
 ೨೧ ,, ಯು. ದಾದು, ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್, ಕೈಪುಂಜಾಲ್

- ೨೦ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಮುದ್ದಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಕೆನರಾ ನರ್ಸರಿ, ಕಾಪು.
- ೨೧ ,, ಕೆ. ಪದ್ಮನಾಭ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರು, ಹೆ. ಮಾ. ಕರಂದಾಡಿ.
- ೨೨ ,, ಕೆ. ಅಂತಯ್ಯ ಹೆಗ್ಡೇರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಕೂರಾಡಿ.
- ೨೩ ,, ಮಟ್ಟಡಿ ಶೀನಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಟೀಚರ್, ಬಾರ್ಕೂರು.
- ೨೪ ,, ಜೈಕಾಡಿ ರಾಮಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಬಾರ್ಕೂರು.
- ೨೫ ,, ಪೆರಂಪಳ್ಳಿ ಶೀನಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಟೀಚರ್, ಉಡುಪಿ.
- ೨೬ ,, ಹೆರ್ಗ ವಿಟ್ಟಲ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಬಡಗಬೆಟ್ಟು.
- ೨೭ ,, ವೈ. ಶ್ಯಾಮರಾಯ ಹೆಗ್ಡೇರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಯೇಣಗುಡ್ಡಿ.
- ೨೮ ,, ಎಂ. ನಾರಾಯಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಟೀಚರ್, ಮಣೇ.
- ೨೯ ಮೆಸರ್ಸ್ 'ಹೆಗ್ಡೆ ಬ್ರದರ್ಸ್'ರು, ಎರ್ನಾಳ್.
- ೩೦ ಶ್ರೀ ವೈ. ಅಂಗರ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಎರ್ನಾಳ್.
- ೩೧ ,, ವೈ. ತಬ್ರ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಎರ್ನಾಳ್.
- ೩೨ ,, ಪಿ. ರಾಮ ರಾಯರು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯ, ಎರ್ನಾಳ್.
- ೩೩ ಮೆಸರ್ಸ್ 'ಪ್ರಭು ಬ್ರದರ್ಸ್'ರು, ಪಡುಬಿದ್ರಿ.
- ೩೪ ಶ್ರೀ ಯು. ನಾಗಪ್ಪ, ಫಿಶ್‌ರೀಸ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್, ಮಂಗಳೂರು.
- ೩೫ ,, ಎಚ್. ಮುತ್ತಯ್ಯ, ಸಬ್ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಆಫೀಸ್, ಕುಂದಾಪುರ.
- ೩೬ ,, ಪಿ. ವಿಟ್ಟಲ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಪಡುಬಿದ್ರಿ.
- ೩೭ ,, ಅಂಬಾಡಿಬೀಡು ಸೂರ್ಯಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೩೮ ,, ಎಂ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಸ್ಲೀಡರ್, ಕಾರ್ಕಳ.
- ೩೯ ,, ಪಂಡಿತ್ ಕೆ. ನಾರಾಯಣ ರಾಯರು, ಕಾರ್ಕಳ.
- ೪೦ ,, ಪಿ. ವಿ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ವಕೀಲ್, ಕಾರ್ಕಳ.
- ೪೧ ,, ಕೆ. ಎಂ. ಹೆಗ್ಡೇರು, ವಕೀಲ್, ಕಾರ್ಕಳ.
- ೪೨ ,, ಕಟಪಾಡಿ ರಂಗಪ್ಪ ಕಿಣಿಯರು, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೪೩ ಡಾಕ್ಟರ್ ಯು. ಎಸ್. ರಾವ್, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೪೪ ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಹೆಬ್ಬಾರ್, ಕಟ್ಟಂಗಿರೆ.
- ೪೫ ,, ವಿ. ವಿ. ಕಾಣೇನಾರ್, ವೆಲ್‌ಕಂ ಹೋಟೆಲ್, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೪೬ ,, ಟಿ. ಮುತ್ತಪ್ಪ, ಹೆ. ಮಾ. ಫಿಶ್‌ರೀಸ್ ಸ್ಕೂಲ್, ಮಲ್ಲೆ.

- ೪೯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ನೀರಯ್ಯ ನಾಯ್ಡುರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಕಾಪು.
- ೫೦ ,, ವಿ. ತುಕ್ರ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಕನ್ಯಾನ, ಪುತ್ತೂರು.
- ೫೧ ,, ಪಿ. ಮಹಾಲಿಂಗ ಶೆಟ್ಟರು, ಅಧ್ಯಾಪಕ, ಕಾಪು.
- ೫೨ ,, ಬಿ. ವೆಂಕಪ್ಪ ರೈಗಳು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಉಪ್ಪಿನಂಗಡಿ.
- ೫೩ ,, ಕುತ್ಯಾರು ರಾಮಣ್ಣ ಶೆಟ್ಟರು, ಕೇಜ ಕೆರೆಮನೆ, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೫೪ ,, ಮಾಣಿಬೆಟ್ಟು ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಹೆಗ್ಡೆರು, ಶಿರ್ವ.
- ೫೫ ,, ದೇಜಪ್ಪ ಸಿ. ಅಮೀನ್, ಕೈಪುಂಜಾಲ್.
- ೫೬ ,, ಕೆ. ನಾಗಪ್ಪಯ್ಯ, ಡಿ. ಇ. ಆಫೀಸು, ಉಡುಪಿ.
- ೫೭ ,, ಎಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್, ಡಿ. ಇ. ಆಫೀಸು, ಪುತ್ತೂರು.
- ೫೮ ,, ಕೆ. ಉಗ್ಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು ಕುರಿಯಾಲ, ಬಂಟನಾಳ.
- ೫೯ ,, ಮುತ್ತಣ್ಣ ಬುಡಲೆ, ಶೆಡ್ಡ, ಗುರುಪುರ.
- ೬೦ ,, ಬಿ. ಹೂವಯ್ಯ, ಹಾಲಿಕೋಡು, ಬಾರ್ಕೂರು.
- ೬೧ ,, ಕೆ. ಸಂಜೀವ ಶೆಟ್ಟರು, B. A., L. T. ಪುತ್ತೂರು.
- ೬೨ ,, ಅಡ್ವೈ ಕುಂಜರೈಮನೆ ರುಕ್ಕ ಶೆಟ್ಟರು, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೬೩ ,, ಬೆಳ್ಳಣ್ಣ ಸೂರಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಪರೇಲರೋಡು, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೬೪ ,, ಯು. ವಿ. ಆರಾಧ್ಯರು, ಜಮೀನ್ದಾರ್, ಉದ್ಯಾವರ.
- ೬೫ ,, ಕೊರಂಗಪಾಡಿ ದೇವಯ್ಯ ಹೆಗ್ಡೆರು, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೬೬ ,, ಎಂ. ಬೊಮ್ಮಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟರು, ಬಿ. ಎಂ. ಸ್ಕೂಲ್, ಉಚ್ಚಿಲ.
- ೬೭ ,, ಮಹಾಬಲ ಶೆಟ್ಟರು, ಟೇಚರ್ ಮೆನೇಜರ್, ಎಡ್ವೈರು.
- ೬೮ ,, ನರ್ಸು ಶೆಟ್ಟರು, ಅಡ್ವೈ ಕಂಕಣಗುತ್ತ, ಬೊಂಬಾಯಿ.
- ೬೯ ,, ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟರು, ಬೋ. ಹಾ. ಎ. ಶಾಲೆ, ಎರ್ಮಾಳು.
- ೭೦ ,, ಬಿ. ಭೋಜ ರಾಯರು, ಮೂಲ್ಕಿ.
- ೭೧ ,, ಶಂಕರ ಜ್ಯೋತಿಸಿ, ಚೆಂಡಿಯೆ
- ೭೨ ,, ಕೆ. ಗಣೇಶ ಸುಬ್ಬಪ್ಪಯ್ಯ, ಪ್ರಸಿಡೆಂಡ್, ಪಂ. ಬೋ. ಬೆಳ್ಳಾರಿ.

ಮೇಲಿನ ಮಹಾಶಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ 'ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಸಂಜ'ವು ಕೈತಜ್ಜಿತೆಯನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇತರರೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ.

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

ಶ್ರೀದಲ್ವಡಿ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

ಉ ಡು ಪಿ

ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ೩ ಗ್ರಂಥಗಳು



ಸ್ಥಾಪನೆ:
ಪ್ರಮೋದೂತ, ವಿಜಯ ದಶಮಿ
1930

ಸಂಪಾದಕರು:
ಕೆ. ಹೊನ್ನಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ
ಪಿ. ವೆಂಕಟರಮಣಾಚಾರ್ಯ

ಪ್ರಾರ್ಥನೆ—ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಮೇಲಾಟದ ಕಾಲವಿದು. ಕನ್ನಡವೂ ಅನು
ಗಳ ಸಹಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತು ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲೆಂದು ಹಿರಿಯರ ಪ್ರಯತ್ನ.
ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತುಸು ಬೆಂಬಲದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
'ಕಿರಿಯರ' ಭಾವನೆ ಈ ಭಾವನೆಯೇ ದೈವಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ 'ಕಿರಿಯರ
ಪ್ರಸಂಚ'ವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿರುವುದು.

ಸಮಾಜದ ಏರಿಳಿಕ್ಕಗಳು ಅದರ ಆಚಾರದಲ್ಲಡಕವಾಗಿವೆ. ಆಚಾರದ
ಒಳಿತು ಹೀನತೆಗಳು ವಿಚಾರದ ಕೈಯೊಳಗಿವೆ ಇಂತಹ ಸುವಿಚಾರದ ಪಡಿ
ಯಚ್ಚುಗಳನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಸಮಾಜದ ಮುಂದಿಡು
ವುದೇ 'ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಸಂಚ'ದ 'ತೊಡಲ್ಪುಡಿ' ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಹಿರಿ ಗುರಿ.
ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪಡಿಯಚ್ಚುಗಳು ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕವನ, ನಾಟಕಾದಿಗಳ
ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಬೀಳುವವು. ಈ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಭಿಮಾನಿಗಳೂ
ದೇಶಾಭಿಮಾನಿಗಳೂ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಸಹಕರಿಸಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

೧ ಸ್ಥಾಪಕರು— ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ೫೦ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟವರು.
ಇವರಿಗೆ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು
ಕೊಡುವೆಲ್ಲದೆ ಆ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವೆವು.

೨ ರಕ್ಷಕರು—ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ೨೫ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟವರು. ಇವರಿಗೆ
ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ೧೫ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ
ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗುವುದು.

೩ ಆಶ್ರಯದಾತರು—ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ೧೦ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟವರು.
ಇವರಿಗೆ ೧೦ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ೧೦ ಗ್ರಂಥ
ಗಳಲ್ಲಿ ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗುವುದು.

೪ ಪೋಷಕರು— ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ೫ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟವರು.
ಇವರಿಗೆ ೫ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ೫ ಗ್ರಂಥ
ಗಳಲ್ಲಿ ಇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗುವುದು.

೫ ಚಂದಾದಾರರು—ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಪ್ರವೇಶಧನವನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಚಂದಾದಾರರ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವರಿಗೆ
ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ½ ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಮುಂದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ
ಕಳುಹುವ ಎ. ಪಿ. ಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದವರ ಹೆಸರನ್ನು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದೂ
ಅಗತ್ಯ ಕಂಡ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದೂ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯವರ ಇಷ್ಟ.

— ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

ತೊದಲುಡಿ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು.

ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನೋಪಾಯ (ದ್ವಿತೀಯಾವೃತ್ತಿ) ಬೆಲೆ ೦—೨—೬

ಜೀವನದ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿರಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರಜೀವನ ನಡೆಸುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕ.

‘ಉಡುಪಿಯ ಕೆಲವು ಉತ್ಸಾಹಿ ತರುಣರು ಕೂಡಿ ‘ತೊದಲುಡಿ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆ’ಯೆಂಬುದನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿರುವರು. ಅದರ ‘ಮೊದಲನುಡಿ’ಯಿದು. ನಾಟಕೀಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ.... ಸಂವಾದದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ, ಗಾದೆಗಳೂ ನಾನಾ ಉಪಮೆಗಳೂ ಅವಿರಳವಾಗಿ ಪ್ರೋಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಶೈಲಿಯು ಚಲೋದಿದೆ. ಇವರ ನುಡಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು, ‘ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚ’ವು ಹಿರಿದನಿಸಲೆಂದು ಹಾರೈಕೆ.’ — ಕಂಠೀರವ

‘ಈಗಣ ನಿರುದ್ಯೋಗ, ದುಂದುಗಾರಿಕೆ, ಸಾಲಗಾರಿಕೆ ಮೊದಲಾದ ಪರೋಪಜೀವನಗಳಿಗೆ ಜನರು ಬಲಿಬೀಳದೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನ ನಡೆಸುವಂತೆ ಚತುರ ಶಿಕ್ಷಿತ ತರುಣರು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಸಂಘಟನಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಈ ಚಿಕ್ಕ ವಹಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಿರಿಯರ ಸಾಹಿತ್ಯಸೇವೆಗೆ ಬೆಂಬಲವೀಯಬೇಕೆಂಬ ಈ ‘ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚ’ದ ಹಿರಿದಿಚ್ಛೆಯು ತಕ್ಕ ಆಶ್ರಯ ಪೋಷಣ್ಣೆ ಹೊರೆತು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ, ಕಿರಿಯರು ಹಿರಿಯರಾಗಿಯೇ ಮೆರೆವಂತಾಗಲೆಂದು ಹಾರೈಕೆ.’ — ನವಯುಗ.

ಸಂಶಯ ಪಿಶಾಚಿ (ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣ) ಬೆಲೆ ೦—೬—೦

ಅಳಿಯ ಸಂತಾನಕಟ್ಟಿನ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಂಟಿ ಸಮಾಜದ ಸದ್ಯದ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಅದರೊಂದುಟಾಗುವ ದುಷ್ಟರಿಣಾಮಗಳನ್ನೂ ಚಿತ್ರ್ವೇಧಕವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಸಮಾಜದೇಳಿಗೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಾಟಕವಿದು.

‘ಇದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕ. ಇದರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯೇ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿದ್ದು, ಮಂಗಳೂರೇ ಕಥಾಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಪಾತ್ರಗಳ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಪ್ರತಿ

ಶಬ್ದವೂ ಭಾವಭರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಧುನಿಕ ಶೈಲಿಯಿಂದ ಮನೋರಂಜಕವಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವಾಚಾರ ವಿಚಾರಗಳೆಂಬ ಪ್ರೇತಬಾಧೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವು ದಿನೇ ದಿನೇ ಅಧಃಪತನ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಹೊರಬೀಳುವುದು ಶುಭಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಓದಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು.

—ಸ್ವದೇಶಾಭಿಮಾನಿ (ಸಾ. ಸಂಚಿಕೆ)

ನಾಡ ಕಥೆಗಳು (ಭಾಗ ೧-ಪುನರ್ಮುದ್ರಣ) ಬೆಲೆ ೦—೨—೦

ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ವಿವಿಧ ಆಚಾರಾಂಧತೆಗಳ ಸಡಿಯಚ್ಚುಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಚ್ಛಿಸುವವರಿಗೆ ಒಂದೆಡೆ ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟ ಚಿಕ್ಕ ಕಥೆಗಳ ಪುಸ್ತಕ

‘ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಐದು ಜನರು ಬರೆದ, ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಐದು ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಕಥೆಯಾದ ‘ತಿರುಸತಿ ಮುಡುಸಿನ ಕಳವು’ ಎಂಬುವದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಶೆಟ್ಟರು ಭಟ್ಟರು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲು ಸಿಕ್ಕುವರು. ‘ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು’ ಎಂಬ ಎರಡನೆಯ ಕಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಕತೆಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಹಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ‘ಶೆಟ್ಟ ಮನೆಯ ಮದುನೆ’ ಎಂಬ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಎಡೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಚುಚ್ಚು ನಗಿಯು ವಾಚಕರಿಗೆ ನಗಿಯಾಡನೆ ಮೈಜುಮ್ಮನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು...‘ಅಂದು ಇಂದು’ ಎಂಬುದು ಸೊಗಸಾದ ಸಣ್ಣ ಕಥೆ. ಹೇಳುವ ಮಾತಿನ ರೀತಿಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ...ಇಲ್ಲಿಯ ಈ ತರುಣ ಕಥಾಲೇಖಕರ ಭವಿಷ್ಯತ್ ಕಾರ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಶೆಯ ನೋಟದಿಂದ ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

—ಜಯಕರ್ಣಾಟಕ.

“....ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ. ‘ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು’ ಎಂಬ ಕತೆಯು ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿದೆ. ‘ಅಂದು ಇಂದು’ ಎಂಬ ದೃಶ್ಯವು ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ....ಇವರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಕೋರುವೆವು.

—ಕಂಠೀರವ.

“...ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಪುಣ್ಯ-ಪಾಪಗಳು, ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳು, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಧರ್ಮಗುರುಗಳು ಇವುಗಳ ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹಲವು ಅನನ್ಯತೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಕ್ಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ ವಿವರಿಸಿ, ಕಾಲದೇಶಗಳನ್ನು ಸುರಿಸಿ ಪೂರ್ವಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಿ ತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯವೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಓದಿ ಮನನ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕ.

—ಸುಜೋಧ.

ಕುಶ - ಲವ (ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಬಂಧವಾದ ನಾಟಕ) ಬೆಲೆ ೦-೪-೦

ಹಳೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೊಸ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಎರಕಹೊಯ್ದ ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕವಿದು. ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ಸುಧಾರಣೆಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗ್ರಂಥ.

ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ (ಕವಿತಾಸಂಗ್ರಹ) ಬೆಲೆ ೦-೧೨-೦

(ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರ ಮುನ್ನುಡಿಯೊಡನೆ)

‘ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ’ವು ಅನ್ನುವುದೇನೆಂದರೆ—

‘....ಆಧುನಿಕ ಕವಿಗಳ ಕವಿತೆಗಳ ಇಂತಹ ಉತ್ತಮ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಈ ವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ‘ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚ’ಕ್ಕೆ ಆಭಾರ ಮನ್ನಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಶಬ್ದ ದಿಂದಲ್ಲ; ‘ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಧನರೂಪದಿಂದ.’

‘ಜಯಕರ್ಣಾಟಕ’ವು ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತದೆ—

‘....ಆಧುನಿಕ ಕವಿಗಳ ಕವನಗಳ ಸಂಗ್ರಹವಿದು. ಉತ್ಸಾಹಿಗಳಾದ ‘ಕಿರಿಯರು’ ಮಾಡಿದ ಸಾಹಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೌತುಕವೆನಿಸಿತು.’

ಶ್ರೀ. ತಿ. ನ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ—

‘...ಗ್ರಂಥವೂ ಒಳಗಿನ ವಿಷಯವೂ ಎರಡೂ ಅಂದವಾಗಿವೆ. ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯಲೆಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.’

ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ವಿ. ಕೆ. ಗೋಕಾಕರು ಪುಣೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ—

‘ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ‘ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವು ಅಂದವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳ ಕವಿಗಳ ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿವೆ...ಅತ್ಯಂತ ಸುತ್ತವಾಗಿದೆ.’

ಡಾ. ಟಿ. ಮಾಧವಪ್ಪ, M. B. A. B. S ಉಡುಪಿ ಇವರು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ—

‘...ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವು ಕನ್ನಡ ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ರತ್ನಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ’

‘...ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಣಾಟಕದೊಳಗಿನ ಬಹುಶಃ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ಕವಿಗಳ ಕವನಗಳ ಆಯ್ಕೆಯೊಂದನ್ನು ಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಲಾಗಿದೆ....ಆದರೆ ಬಾಹ್ಯಾಂಗವು ನಯನ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಅಂತರಂಗವೂ ಜೀತೋಪಹಾರಿಯಾಗಿದೆ.

—ಹನುಮಂತರಾವ್ ಮಾಂಜರೇಕರ, B. A. (ಕಾನಡಾವೃತ್ತದಲ್ಲಿ)

OPINION OF THE "HINDU" MADRAS
KAVYA SAMRAJYA:—Published by Kiriyaara Prapancha, Udipi.

PRICE 0-12-0

When the country is in the throes of a new awakening, every attempt to advance the nation's cause should be welcomed. The national edifice, to be lasting, has to be built on the sure foundation of culture. When so many modern thoughts, some of an alien origin, are seemingly in conflict with established traditions of the country the need for directing young mind, in the proper direction becomes all the more pressing. The book under review is a collection of over thirty poems written by various authors of the Kannada speaking portion of the country. The topics are varied. Some of the compositions offer light reading, while others are thought-provoking; but through all there runs the spirit of awakened India, with a nationalistic outlook on life, and great love for the country; its language and culture. 'Kiriyaara Prapancha' has chosen the poems carefully and though the poet's are modern and young, the work is such as to appeal to young and old alike.

“....ಇದೀಗ ಈ ‘ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವು ಹೆಚ್ಚು ಭಾರವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ... ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದುಗೂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕವಿತೆಗಳ ಸವಿಯನ್ನು ಣ್ಣಬೇಕಾದರೆ ‘ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವನ್ನೇ ನೋಡಬೇಕು; ತರಿಸಿ ಓದಬೇಕು. ಈ ಸರ್ವ ಶ್ಲಾಘನೀಯ ಯತ್ನವನ್ನು ಪೂರೈಸಿಹಿಸದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತಾವುದನ್ನು?

— ಬಡವರ ಬಂಧು

“....ಈ ಕವನ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ೩೮ ಆಧುನಿಕ ಕೃತಿಗಳಿವೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಕವಿಗಳ ಕೃತಿಗಳೂ ಇಲ್ಲಿ ಆಯ್ದು ಸೇರಿವೆ ಲ್ಲಿಟ್ಟಿವೆ. ಕಥಕ, ವರ್ಣಕ, ಭಾವೋದ್ಯೋತಕವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಕವಿತೆಗಳೂ ಸೇರಿವೆ....”

— ಪ್ರಬುದ್ಧ ಕರ್ನಾಟಕ.

“...ಕವಿಕುಲ ತಿಲಕರ ಕವನಗಳನ್ನು ಪೋಣಿಸಿ ಈ ‘ಕಾವ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ’ವೆಂಬ ಮಾಲೆಮಾಡಿ ‘ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚ’ವು ಕನ್ನಡಿಗರ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿರುವುದು. ಕವಿತಾ ವಾಚಕ ವರ್ಗವು ಅದರ ಸುಗಂಧವನ್ನಪ್ಪಾಣಿಸಿ ಅನಂದಿಸದಿರದು. ಸುಲಭ ಬೆಲೆಗೆ ಇಂತಹ ಉಚ್ಚ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯರ ಬೆಂಬಲವೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವೂ ಯಥೇಷ್ಟ ದೊರೆತು ‘ಮಾಲೆ’ಯು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೇ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯವಾಗುವಂತೆ ಬೆಳೆದು ಬರಲೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆವು.

— ಸ್ವದೇಶಿ ಪ್ರಚಾರಕ.

ಮಧುವನ

(ಕಥಾಸಂಗ್ರಹ)

ಬೆಲೆ ೧—೮—೦

ಕಥೆಗಳು ೨೫] ಮಧುವಿನಿಂತಲು ಮಧುರ [೨೫೬ ಪುಟಗಳು.
ಕಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಥೆಗಾರರ ಪರಿಚಯವೂ ಪಡಿಯಚ್ಚುಗಳೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.
ಹಬ್ಬದೂಟಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸವಿ! ಹೊಸ ಉಡುಗೆಗಿಂತಲೂ ಚೆಲು!

ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಗಳ ಕಥೆಗಾರರೂ

ಒಂದುಗೂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಪಂಡಿತ ತಾರಾನಾಥ ರಾಯರು, ಶ್ರೀ. ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣರಾಯರು, ಶ್ರೀ. ಕಡೆಂಗೋಡ್ಲು ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರು, ಶ್ರೀ. ಕೆ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣರಾಯರು, ಶ್ರೀ. ಎಂ ಎನ್ ಕಾಮತರು, ಶ್ರೀ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರು, ಶ್ರೀ. ಕುಡ್ಲಿ ವಾಸುದೇವ ಶೆಣೈಯವರು, ಶ್ರೀ. ಕೊರಡ್ಕಲ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಾಯರು, ಶ್ರೀ ಬಿ ಅಶ್ವತ್ಥನಾರಾಯಣ ರಾಯರು, ಮಿಸೆಸ್ ಬಿ. ಟಿ ಜಿ. ಕೃಷ್ಣ ಅವರು ಮೊದಲಾದ ೨೫ ಕನ್ನಡ ಕಥೆಗಾರರ ೨೫ ಕಥೆಗಳು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಗ್ರಂಥವು ತೀರಾ ವಿರಳ.

ಅದರೂ ಬೆಲೆ ಬಹು ಸುಲಭ.

|| ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಗ್ರಂಥವೊಂದಿದ್ದರೆ ಅದೇ, ಈಗತಾನೆ ಹೊಸ ತಾಗಿ, ಹೊಸ ರೂಪತಾಳಿ, ಹೊರಬಿದ್ದ ‘ಮಧುವನ’ವೊಂದೇ. ||

ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನೋಪಾಯ, ಸಂಶಯ ವಿಶಾಚಿ, ಕುಶಲವ,
ಕಾನ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಇವು ನೈಸೂರಿನ, ಸಂಶಯ ವಿಶಾಚಿ, ಕುಶಲವ,
ಕಾನ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಇವು ಮದ್ರಾಸಿನ, ಕಾನ್ಯಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬೊಂಬಾ
ಯಿಯ ಟೆಕ್ಸ್‌ಟೈಲ್ಸ್ ಕಮಿಟಿಗಳಿಂದ ಮಂಜೂರಾಗಿದೆ.

ಸದ್ಯವೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಲಿವೆ—

- | | |
|-----------------|-------------------------|
| ೧ ಪ್ರತೀಕಾರ | ೫ ಏಕಾಂಕ ನಾಟಕ ಸಂಗ್ರಹ |
| ೨ ಮಿರಾಬಾಯಿ | ೬ ಕಾದಂಬರಿಯೊಂದು |
| ೩ ಹೂಬುಟ್ಟಿ | ೭ ವಿನುಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥವೊಂದು |
| ೪ ಯೋಗಿಯೊ ಭೋಗಿಯೊ | |

ಸಿಗುತ್ತವೆ—

- | |
|---|
| ೧ ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳು ಕರ್ಣಾಟಕದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುಸ್ತಕ
ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲಿ. |
| ೨ ಕರ್ಣಾಟಕದ ಪ್ರತಿ ಕಡೆಯ ಅಧುನಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ. |

ಉದಾರ ಶರ್ತಗಳ ಮೇಲೆ ಏಜಂಟರು
ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಬರೆದು ತಿಳಿಯ

ಬೇಕು

ಉಡುಪಿ

ದ. ಕ.

}

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ,

‘ಕಿರಿಯರ ಪ್ರಪಂಚ’

ನವಯುಗಕ್ಕೊಪ್ಪುವ ನಾರ ಪತ್ರಿಕೆ ಯಾವುದು?

ನವಯುಗ

ನಾರ್ಸಿಕ ಚಂದಾ

ರೂ. ೩—೪—೦

ಚಂದಾದಾರರಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿರಿ.

